

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

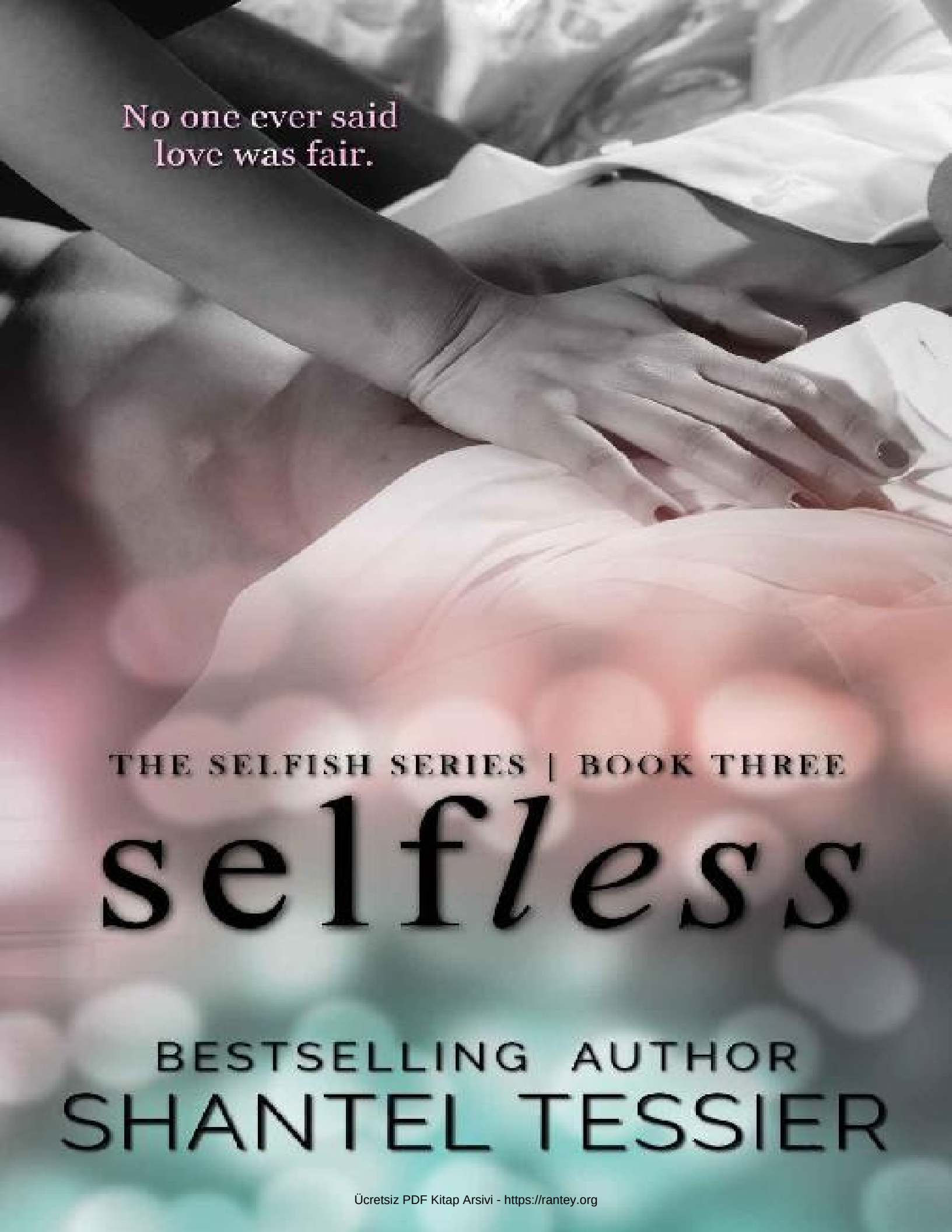
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

No one ever said
love was fair.

THE SELFISH SERIES | BOOK THREE

selfless

BESTSELLING AUTHOR
SHANTEL TESSIER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

Özverili

TELİF HAKKI

ADANMIŞLIK BÖLÜM

BİRİ BÖLÜM İKİ

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM BÖLÜM

DOKUZ SEKİZ ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ ON

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM

ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ ON

BÖLÜM BÖLÜM ON

DOKUZ SEKİZ BÖLÜM

YIRMI

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM YIRMI İKİ YIRMI ÜÇ

BÖLÜM YIRMI YIRMI DÖRT

BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

SONSÖZ TEŞEKKÜR

THE SELFISH SERIES | BOOK THREE

selfless

Aşk, iç çekişlerin dumanından yapılmış bir dumandır. William Shakespeare

ÖZGÜR

Copyright© 2017 by Shantel Tessier

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin- www.shanteltessierauthor.com. Web sitesinden haber bültenine kaydolabilir veya aşağıdaki bağlantıya tıklayabilirsiniz. Haber bülteni, özel tanıtımlar alabileceğiniz, güncel projeler ve yayın tarihleri hakkında ilk bilgi sahibi olabileceğiniz tek yerdir. Ve ayrıca bazı harika hediyeler kazanma şansına sahip olun- <http://goo.gl/4wd9CV>

Kapak Tasarımcısı Dark Waters

Kapaklar Editör Jenny Sims

Biçimlendirici CP Smith

DEDİKASYON

Bu kitabı kocam Jason'a ithaf etmek istiyorum. Mutlu yıllar, bebeğim. Ben bile bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Ryder için ilham kaynağımsın. Onun Ashlyn için söylediği ve yaptığı tüm tatlı ve romantik şeyleri sen de benim için söylüyorsun ve yapıyorsun. Bana gerçekten bir kraliçe gibi davranıyorsun. Seni çok seviyorum. Ve sensiz ne yapardım bilmiyorum. Bizim aşk hikayemiz diğerlerine benzemiyor. Biz kuralın istisnasıyız. Asla solmayacak ve eğilmeyecek bir aşka. Biz en sert rüzgarlardan daha güçlüyüz.

BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Telefonumu cebimden çıkarıp Milton'a hızlıca bir mesaj gönderiyorum ve dairesinin kapısının açıldığını duyduğumda geri gelip beni almasını söylüyorum.

"Ryder." Asansör kapıları kapanmaya başlarken Ashlyn sesleniyor.

Telefonumdan ona bakıyorum ve o güzel mavi gözlerinin ne kadar üzgün görüldüğünden nefret ediyorum. Sanki az önce kalbimi kırdığını biliyormuş gibi. Orada öylece duruyor, aşırı büyük hâlâ üzerinde ama bir eşofman altı ve parmak arası terlik eklemiş.

İçimdeki her şeyle gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve tekrar telefonuma bakıyorum.

"Bekle." Seslendiğini duyuyorum ama kapıların kapanmasını engellemek için hiçbir girişimde bulunmuyorum.

Tam zamanında içeri atlıyor, yalvarmadan önce nefesini tutmaya çalışıyor. "Ryder, lütfen. Açıklamama izin ver."

"Açıklayacak ne var ki?" Telefonumu cebime koyup, onunla daha kaç kat çıkmam gerektiğini görmek için başımı kaldırdığımda düz bir şekilde soruyorum. Boşluk bana doğru yaklaşıyor. Onun tatlı parfümünün kokusu ayaklarımı yerden kesmeye yetiyor.

Derin bir nefes çekiyor. "Ben yapmadım-"

"Biliyorsun, ne söyleyeceğinin bir önemi yok." Sözünü kestim. "Anlıyorum." Yine de anlamıyorum. dönüp nedenini sormak istiyorum. Ne yanlış yapmıştım? Bradley onu hak edecek ne yaptı? Ama dudaklarımı kapatıyorum.

Savunmacı bir tavırla, "Yok," diyor.

Artık onun sesini dinleyemiyorum. " sakla," diyorum, hâlâ ona bakmayı reddederek. O mavi gözlere ya da o yumuşak dudaklara bakamıyorum. I

hayalini kurduğum yüze bakamıyorum. Bir gelecek gördüm. Artık hepsi gitti. "Anlıyorum Ashlyn. O senin en iyi arkadaşın. Seviştiğin."

"O benim en iyi arkadaşım, ama ..."

"Siz farklısınız," diyerek sözünü kesiyorum. Bana daha önce hiçbir şey söyleyemez. "Bunu söylemiştin." Hâlâ ona bakamadan başımı sallıyorum. Kırılabilirim. Güçlü olmak zorundayım. Ben sevmek bir kadına ihtiyaç duyan bir korkak değilim. Ben onları beceririm! Ben onun erkek versiyonuyum! Beni istemesi için yalvarıp yakarmayacağım.

Elinin bana uzandığını hissediyorum ve tüm vücudum geriliyor. Önce ona, sonra da bana dokunacağı düşüncesi bile çok fazla.

Asansör çaldığında aynalı kapılar kayarak açılıyor ve ben de koşarak asansörden çıkıp Q's'un lobisine giriyorum. Cam ön kapılardan çok uzaklaşmamıştım ki elinin üst kolumu tuttuğunu hissettim ve beni durdurdu. Kaslarım geriliyor ama artık kendimi tutamıyorum. Dönüyorum ve onun mavi gözlerine bakarken gözlerimi sertleştiriyorum. Dökülmemiş gözyaşlarıyla doluydular ve beni kızdırıyorlardı. "Neden buradasın Ashlyn?" Sesim geniş lobide yankılanarak bağıriyorum.

Yüzü buruşuyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor. "Özür dilemek istiyorum."

Kolumu çekerek onu tuttuğu yerden kurtarıyorum. "Kim olduğun için özür dilemene gerek yok."

Sözlerim karşısında şok içinde gözleri açılıyor ve kollarını kendi etrafında sarıyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldıyor, gözleri sanki bir tür sempati arıyormuş gibi benimkileri ararken. Bulamayacak!

"Sadece bir sikiş!" Umursamaz bir tavırla, bir saniye bile kaybetmeden arkamı dönüp ön kapıdan çıkıyorum ve onu orada öylece dikilirken bırakıyorum.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor! Neredeyse beni dairesinden kovacaktı ve ne için? Bana onu sevdiğini söylemek için mi? Bunca zaman sonra

Bradley'nin onun için doğru erkek olduğunu mu fark etti? Beni sevemediği için üzgün olduğunu mu? Hayır, teşekkürler.

Savaşı kaybettiğimi açıklaması için ona ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma .

"Bay O'Kane..." Milton beni selamladı. Sanırım mesajımı aldı. "Bir sorun mu var?"

"Kapa çeneni, Milton!" Kaldırım kenarına park ettiği Cadillac'ıma doğru ilerliyorum.

Arkaya geçiyorum ve o yapamadan kapıyı çekip kapatıyorum. Karartılmış camlar yüzünden beni göremeyecek olsa yüzümü düz tutuyorum. Bunu yapmayı reddediyorum!

Penceremin önünde duraklayan Milton'ı göz ucuyla görebiliyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve keşke hayatımın son üç haftasını silebilseydim diyorum.

Ön sürücü kapısının duyduğumda onları açtım. Milton dikiz aynasından bana bakıyor. Koyu renk gözleri sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyor. "Bir sorun mu var?" Şak diye söyledim.

Kaşları birbirine çarpıyor ve gözleri benden uzaklaşıp Q'nun girişine odaklanıyor - hala orada duruyor olmalı. "Neyi bekliyoruz?" Talep ediyorum.

Gözleri tekrar dikiz aynasından benimkilere döndü. "Bir şey yok efendim." Cipi vitese takıyor ve şimşekler geceyi aydınlatırken trafiğe çıkıyor.

Başımı koltuk başlığına yasladım ve bir iç çektim. Kahretsin, hayatımdan tıpkı girdiği gibi çıktı - hızlı ve beklenmedik!

oturuyorum, kâbus nihayet sona ermişti ki bir kapının duvara çarpma duyuyorum. "Kahretsin!" Tıslıyorum ve ellerim çarpan başıma gidiyor.

"Bay O'Kane?"

"Ne?" Bana doğru yürüyen asistanım Kelly'ye bakarak tersliyorum.

Bu da ne böyle? Etrafıma bakıyorum ve ofisimin zemininde yattığımı fark ediyorum. Burada mı uyudum?

Bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Al bakalım. Sana kahve getirdim." Kelly bana bir fincan uzatıyor, ben de dudaklarıma götürüp küçük bir yudum alıyorum.

"Teşekkür ," diyorum ve sesimin cızırtılı olduğunu fark ediyorum. Kupayı bacaklarımin arasına koyuyorum ve başımı ellerimin arasına bırakıyorum. Kahretsin, dün gece ne yaptım ben?

"İşte biraz Advil," diyor.

"Nasıl bu hale geldiğimi biliyor musun?" *Tanrım, umarım onunla yatmamışımdır!*

Başını sallıyor. "Bir saat önce geldim ve seni yerde buldum."

Vay be! Babam benimle yattığı için asistanını kovdu bile. Benimkini kovmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Bir saat önce ...?" yerden telefonumu aldım. Bir tuşa basıp ışığının yanmasını bekliyorum. "Kahretsin!" Saat neredeyse dokuz olmuş.

"Seni uyandırmaya çalıştım..."

"Daha çok çabalamalıydın," diye , bir elimi saçlarımda gezdirerek. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor, ama ben itiyorum. Kendi başıma kalkmayı başarıyorum ama ayağa kalktığımda oda biraz sallanıyor. Kıyafetlerime bakıp gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "Üstümü değiştirmem gerek."

"Dairene gidip sana bir takım elbise getireceğim."

Bu onu işe yarar hale getirebilirdi. "Teşekkürler," diyorum başımı sallayarak ve o da arkasını dönüp beni yalnız bırakıyor.

Sandalyeme oturup dirseklerimi masama koyuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Dün gece ne halt ettim ben?" Ashlyn'in dairesine girdiğimde onu Bradley ile birlikte yarı giyinik bulduğumu hatırlıyorum. Sonra hışımla dışarı çıktım. Ofise geldiğimi sanıyordum ama burada içtiğimi hatırlamıyorum.

Etrafıma hızlıca bir göz attım ve yerde ya da masamda boş şişe görmedim. Biriyle konuşup konuşmadığımı görmek için telefonumu açtım. I

dün gece yarısı Vicki'den bir mesaj almıştı.

Seninle konuşmam gerek. Önemli bir konu.

Neyse ki cevap vermemiştim. Son aramalar listeme girdim ve Ashlyn'den otuz bir saniye süren bir telefon görüşmesi aldığımı gördüm.

Sanki alev almış gibi telefonu masamın üzerine bırakıyorum. "Siktir!" Bu gün daha da güzelleşmeye devam ediyor.

Ona ne söyledim?

Neden cevap verdim ki?

Bana ne söylemek için aramıştı? Özür dilemek için mi? O kadar aptal olabilir miydi? Bir özre ihtiyacım olduğunu düşünecek kadar? Bu kadar önemsedığimi düşünecek kadar?

İşin boktan kısmı da bu. O kadar önemsiyorum. Yoksa ofisimde uyandığımda üzerimden kamyon geçmiş gibi hissetmezdim. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Ona kadar olmamıştı.

Neredeyse bitmek üzere olan telefonumu ofisime fırlatıyorum ve yere düşmeden önce bir gümbürtüyle duvara çarpıyor.

Dakikalar sonra, başım ellerimin arasında, masamın arkasında kalıyorum. Hala çarpıyor. Ve sanki bir işaretmiş gibi, ofis telefonum çalmaya başlıyor. Tipik bir pazartesi olacak.

"Evet, Bay Lowe. Bugün imzalayıp size geri getirebilirim," diyorum başım hala eğik bir şekilde telefonuma bakarak.

Ofisimin kapısı çarparak açılıyor ve ayağa fırlıyorum, arayanın kız kardeşim olduğunu görünce uzun bir nefes alıyorum. "Seni sonra ararım," diyorum ve itirazını duyunca telefonu kapatıyorum. "Becca? Burada ne işin var?" Ani hareket yüzünden başım daha çok ağrıyor ve biraz başım dönüyor.

"Ne kadar ?" diye soruyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum çünkü yerde yatmaktan her tarafımın diken diken olduğunu biliyorum. Geri dönüp Ashlyn'e ne kadar berbat görüldüğümü söylemesini istemiyorum. Ellerimi dün gece bara giderken giydiğim buruşuk tişörtümde gezdiriyorum. Kelly hâlâ

Bana bir takım elbise almak için henüz ayrılma şansım olmadı. Sürekli bir şeyler çıkıyor. "Bunu seninle yapmayacağım," diyorum, her ne soruyorsa Ashlyn'le ilgili olduğunu bildiğimden.

"Ne kadar sürecek Ryder?" diye tekrar soruyor.

"Her şey bitti." Homurdanıyorum. Ashlyn'le oyun oynadığımı mı sanıyor? Ben onun gibi değilim. Ya hepsini isterim ya da hiçbirini. Elde etmesi zoru oynamıyorum. Bitti ve acıyor.

Masama yaklaşarak bu işten vazgeçmeyeceğini belli ediyor ve ben de içimi çekiyorum. "Talia'ninkini alman ne kadar sürer?"

Sözleri karşısında gözlerim büyüdü. "Anderson dosyasını nereden biliyorsun...?"

"Bunu Ashlyn'e nasıl yaparsın?" diye sorarak sözümü kesti. "Bu işin onun için ne anlama geldiğini biliyorsun."

İç çekiyorum. "Bu bir iş." Söylemeye karar verdim ama Ashlyn'in iş görüşmesini nerede yaptığını öğrendiğimden beri ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"İş mi?" diye soruyor hışımla. "Tanrım, tıpkı babam gibi konuşuyorsun," diye homurdanıyor.

"Yapmam gereken bir iş var."

"Ve Ashlyn de kendininkini kaybedecek," diye tersliyor. "Ona ne zaman söylemeyi planlıyorsun?"

Gözlerimi ondan kaçırıyorum ve dün gece yerde yattığım yere dikiyorum. Onunla konuşamıyorum. Konuşamam işte. Bana korkak de. Pislik. İkisi de doğru olabilir. "Bu seni ilgilendirmez." Kararımı verdim.

Ellerini masama vuruyor ve ben de ona bakıyorum. "Senin iyi bir adam olduğunu sanıyordum Ryder. Onu sevdiğini sanıyordum. Ama şimdi görüyorum ki bunu yapabilecek kapasitede değilsin."

Sözleri karşısında çenem gerildi. Keşke ne kadar ... "Bu yönden anneme çok benziyorsun. Tek önemsedğin şey para."

Burun deliklerim açılıyor. Ben annemiz gibi değilim. Onun babamıza yaptığını ben Ashlyn'e asla yapmam. "Bil diye söylüyorum, bunu yaparsan onu asla geri alamazsın."

Onu geri almak mı? Bunun bir seçenek olmadığını anlamıyor mu? Mutfaklarında ne olduğunu görmedi mi? Bradley dün gece yine onların evinde kalmamış gibi mi davranacak? "O hiçbir zaman benim olmadı," diye cevap .

"Haklısın," diyor ve sonra yutkunuyor. "Değildi." Sonra arkasını dönüyor ve girdiği gibi hızla dışarı fırlıyor.

**

Günüm daha iyiye gitmedi. Aslında daha da kötüleşti, tabii bu mümkünse. Başım hâlâ ağrıyor ve kız kardeşimin ofisimden çıkmadan önce söylediği sözler kafamın içinde tekrarlanıp duruyor. *Haklısın. O hiç olmadı!*

Bunu nasıl göremedim? Ve neden bu işin peşini bırakamıyorum? Kendime işkence etmeye devam ediyorum.

"Ryder, orada mısın?"

"Evet, Bay Clevens," diyorum telefonuma, omzumla kulağıma tutmaya çalışırken başımı sallıyorum. Gözlerim masamın üzerinde dağınık duran kâğıtları tarıyor. Bana ne dediğini bile bilmiyorum. "Ne dedin sen...?"

"Daha ne kadar düşünüyorsun diye sordum," diye tersledi bana sinirlenerek.

"Belki bir ya da iki hafta.."

"Ne?" diye homurdanıyor. "Geçen Cuma iki gün süreceğini söylemiştin. Şimdi Pazartesi!"

Hay sikeyim! "Biliyorum, ama işler çıktı ..." Gözlerim üzerinde onun adı yazan bir belgeye takılıyor.

"Ne oldu da iki hafta daha sürecektir?" diye soruyor. Cevap vermeme izin vermiyor. "Ryder, bu anlaşmanın benim ve şirketim için çok önemli olduğunu biliyorsun. Bitirilmesi gerekiyor. Hemen!"

"Evet, katılıyorum ama..." Hayatım artık bana ait değil. Keşke önemli olan şeylere odaklanabilsem ama hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ama bir şekilde beni kendine aşık etmeyi başaran o muhteşem sarışın kalbimi kırdı.

"Bu kabul edilemez," diye homurdanıyor.

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, kendime kızarak. "Aramayı yaptım. Şimdi sadece geri dönüş bekliyorum.." Gözüme bir şey çarpınca başımı kaldırdım ve Jaycent'i ofisimde gördüm. *Ne zaman ?*

"Ryder?" Bay Clevens kulağıma fısıldıyor. "Düzeltil şunu yoksa başka bir yere giderim," diye bağırıyor neredeyse.

"Ben hallederim," diyorum ama telefonu çoktan kapatmış. Başımı kaldırıyorum ve telefonum omzumdan düşüp masama çarpıyor. Ahizeye koymaya zahmet etmedim.

"Kötü bir gün mü?" Jaycent soruyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekerek, "Bugünün canı cehenneme" diye bağırdım.

Sanki burada kalmak için gelmiş gibi masamın önüne oturuyor. "Dün gece biraz fazla içmişim," diyerek beni süzüyor.

"Ne kadar emin değilim," diyorum dürüstçe, dün geceyi hâlâ hatırlamıyorum. Kelly sonunda daireme gidip bana bir takım elbise alabildi ama henüz giyme fırsatım olmadı.

"Banyoda bir kadını becermek isteyecek kadar," diyor kesin bir dille. Başımı kaldırdım ve ona iri gözlerle baktım "Ne yaptım?"

Tanrım,

Umarım Vicki değildir. Bana bir mesaj gönderdi.

Elini kaldırdı. "Sen yapmadın. Sadece denedim." Sandalyeme çöküyorum ve uzun bir nefes alıyorum. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye soruyor, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak.

Başımı sallıyorum. "Bu sabah ofisimin zemininde şiddetli bir baş ağrısıyla ve içki kokusuyla uyandım."

Havayı kokluyor ve dudaklarını geri çekiyor. "Leş gibi kokuyorsun." . "Bu endişelerimin en küçüğü."

Arkasına yaslanıp bana derin uçtan düşmüşüm gibi bakıyor. Ben de ona günümü anlatmaya devam ediyorum. "Sonra kız kardeşim gelip bana nasıl iş yapmam gerektiği konusunda bağırmaya başladı." Öfkelendim. "Sanki neden bahsettiğini biliyor."

"Mantıklı mıydı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Burada neler olup bittiğini bilmiyor ve bunu ona açıklayacak vaktim yok." Haklı olduğu bir nokta var. Ashlyn'in işini kaybedeceğini başından beri biliyordum. Ona söylemedim çünkü benden nefret etmesini istemedim. Şimdi bunu intikam için yaptığımı düşünecek. Her iki da boku yedim.

Kendime nasıl bir çukur kazdığımı anlamış gibi başını sallıyor ama ne kadar derinde olduğumu bilmesi mümkün değil. "Peki ya Ashlyn? O nasıl gidiyor?"

"Her şey bitti." İnsanların benimle onun hakkında konuşmasından bıktım.

"Dün gece öyle görünmüyordun. Her iki dakikada bir telefonunu kontrol ediyordun." Küçük bir sürtük gibi görünmediğimi umarak homurdandım. "Sonra da sanki başka birini unutmaya çalışan bir adammışsın gibi o kadınla tuvalete gitmeye razı oldun."

"Çoktan unuttum," diyorum açıkça. Yalanlar. Hepsi yalan.

"Bana onu sevdiğini söylemiştin." Vücudum oturduğum yerde kaskatı kesiliyor. Omuzlarım geriye çekilmiş ve vücudum kaskatı kesilmişken gözlerim onunkileri deliyor. "Dün gecedен çok önce de böyle hissettiğine eminim. Hatırlıyor musun?" diye devam ediyor, bıçağı göğsümün derinliklerine sokarak. Ben bir şey söylemeyince iç geçiriyor. "Ryder, o..."

"Ashlyn hakkında konuşmak istemiyorum," diye çıkışıyorum ve o da duruyor. "Bitti artık.

Yapacak işlerim var. Senin de işte olman gerekmiyor mu?"

Sandalyeden kalktı. "Evet," dedi ve beni yalnız bırakarak dışarı çıktı.

Başım masamın üzerine düşüyor ve derin bir nefes alıyorum. Bu kadar zavallı olduğum için utanmalıyım. Bir kadın yüzünden bu noktaya gelmeme nasıl izin verdiğimden. Ama bunun yerine, bir deliğe girip sürünmek istiyorum. Bu sabah burada akşamdan kalma bir halde uyandığımda eve gidemeyeceğimi anladım. Onu asansörde görme riskini göze alamam. Lobide. Ya da kaldırımda. Taşınmak zorundayım. Ya da muhtemelen sadece ofisimde yaşamalıyım. İşte o zaman tüm zamanların en düşük seviyesinde olduğumu fark ettim. Milyon dolarlık daireme gitmektense ofisimde yaşamayı tercih ettiğim gerçeği, ne olursa olsun Ashlyn olmadan hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını anlamamı sağladı.

"Ne yapıyorsun?" Tanıdık bir sesin sorduğunu duyuyorum.

Başımı kaldırdığımda babamın ofisimde durduğunu görüyorum; elleri siyah pantolonunun cebinde, kara kaşları şaşkınlıkla birbirine yapışmış.

Boğazımı temizliyorum ve dik oturuyorum. "Biraz mahremiyet kazanmaya çalışıyorum," diyorum ona dürüstçe. "Ama insanlar sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girip duruyorlar."

"bana ait," diyor kesin bir ifadeyle.

İçimi çekiyorum. "Ne istiyorsun baba?" Şakaklarımı ovuşturarak soruyorum. Şakaklarım durmak bilmiyor. Bu Advil neden işe yaramıyor?

"Demek kız arkadaşından ayrıldın ve şimdi işin boka ." diyor.

Gözlerimi ona diktim. "Ayrıldığımı kim söyledi sana...?" Sözlerim yarım kaldı. Başımı yana eğiyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor. "Biriyle görüştüğümü nereden biliyordun?" Talep ediyorum.

"Ashlyn'le görüştüğünü biliyordum," diyor ve çenem geriliyor. "Senden ayrıldığını da biliyorum."

"Ondan ayrıldım," diye .

Sanki çocuk gibi konuşmuşum gibi gözlerini deviriyor ve öyle yaptığımı itiraf etmekten nefret ediyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Kim söyledi sana?"

"Fark etmez." İtiraz edeceğim ama o devam ediyor. "Ama bok gibi görüldüğünü biliyorum." Gözleri beni tiksintiyle bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ve bütün gün kendini bu ofiste kilitli tuttuğunu da biliyorum." Etrafına hızlıca bir göz atıyor ve Kelly'nin bana daha önce getirdiği takım elbisemin sanki üç bin dolara değil de yüz dolara mal olmuş gibi hâlâ koltuğumun arkasında durduğunu görüyor. "Ve bir duşa ihtiyacın olduğunu da biliyorum," diye ekliyor.

"Bitti mi?" Homurdanıyorum.

"Henüz değil." Ellerini ceplerinden çıkarıyor ve masamın önüne gelip oturuyor. "Ashlyn'in Talia'da çalıştığını da biliyorum."

Şimdi gözlerimi devirip mırıldanma sırası bende. "İşte başlıyoruz..."

"Sana kaç kere söyledim, iş ile zevk mi?" diye .

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Onunla yatana kadar onlarla mülakata girdiğini bilmiyordum," diyorum ve o da başını sallıyor. "Hem ne diye işe alıyorlardı ki? Ne yapmam gerekiyordu ki? Onu arayıp işi aldığını söylediklerinde çok heyecanlanmıştı. *Evet, iflas ediyorlarmış* gibi hissetmedim. *Orayı satın alacağım ve yıkıp başka bir otel yapacağım. Çünkü bu kasabanın ihtiyacı olan şey o zaman* söylenecek iyi bir şeydi." Çenem ve göğsüm gerildi. İçimde o kadar çok şey birikiyor ki çılgılık atmak istiyorum. Ellerimi masamın üzerinde yumrukluyorum.

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyar ve öne doğru eğilir. "Ryder..."

"sakla baba," diye . "Boktan gün geçirdim ve henüz bitmedi.

Becca buraya gelip boğazıma sarıldı, sonra da Jaycent gelip sorunlarım ve onlarla nasıl başa çıkmam gerektiği konusunda fikirlerini söyledi. Sakıncası yoksa yalnız kalmak istiyorum. Yapacak işlerim var." Masamın üzerine dağılmış kâğıt yığınlarını işaret ediyorum. "Bok gibi kokuyor ve görünüyor olabilirim ama hâlâ buradayım."

Koltuğuna geri oturur ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Talia'nın bir sorun olacak mı?" diye soruyor sonunda.

Bu benim babam. Önce iş. Tanıdığım herkes arasında hayatımın bu kısmını anlayabilecek tek kişi o. Ne olursa olsun, o doları kazanmak için ne yapman gerekiyorsa yaparsın. Bu yüzden Ashlyn'le işler asla yürümeyecekti. Ne kadar istesem de hayatımın bu kısmını asla anlamayacaktı. Para kazanmak için ne gerekiyorsa yaparsın. Benim olduğum yere iyi davranarak ve arkadaş edinerek gelemezsin. Bu acımasız ve kanlı bir iş. Ve hayatımın bu kısmını asla değiştirmeyeceğim. Onun için bile.

Başımı salladım. "Hayır." Sahip olduğum tek cevap. Ve sadece bu bile eninde sonunda bizi ayırırdı.

Sandalyesinden kalkmadan önce uzun bir süre bana bakıyor. "Tamam o zaman." Ve arkasını dönüp kapımı kapatarak dışarı çıktı.

ASHLYN

Bugün işe hasta olduğumu söyledim. Dün gece uyuyamadım. Yatağıma uzandım, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı ve gözyaşlarım yüzümün kenarından aşağı dökülürken sessizce ağladım. o kadar çok duygu geçti ki sanki yüzlerce farklı şekilde parçalanıyormuşum gibi hissettim. Kızgınlıktan üzüntüye, sonra da kendim için üzölmeye geçiyordum. Acınası bir durumdu ama durduramıyordum. Bu sabah, nihayet işe gitme vakti geldiğinde, öylece uzandım. Bedenimi hareket ettiremiyordum. Midem bulanıyordu ve şiş gözlerim sonunda ağırlaşmaya başlamıştı, bu yüzden telefonumu aldım ve aradım.

Evde odamda kilitli kaldım. Sadece bir kez bir şişe su almak için kalktım çünkü Jaycent kapıyı çaldığında kendi gözyaşlarımın tadına bakmaktan yorulmuştum. Onu içeri aldım ve sonra doğruca odama döndüm. Bu yaklaşık bir saat önceydi. Şimdi kendimi yatağımda, elimde telefonum, çalmasını beklerken buldum. Ryder'ın bugün bir ara beni aramış olmasını umuyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Sanırım dün gece onu aramak hayatımda yaptığım en büyük hataydı.

Şaraptan bir yudum daha alıyorum ve boğazım . Her kız istisna olmak ister. Hepimiz bir erkeğin bize her şeye değdiğimizi hissettirmesini isteriz. Ben de onun için böyle hissediyorum. Ve bu düşünce bende zıplama isteğı uyandırıyor. Ona nasıl hissettiğimi söylemek istiyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu. Bunu kendim için yapmalıyım.

Derin bir nefes alarak telefonumu elime alıyorum ve fikrimi değıştirmeden önce numarasını çeviriyorum. İlk çaldığında kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. İkincisinde şaraptan bir yudum daha alıyorum. Dördüncü çalışta tekrar volta atmaya başladım.

"Bu berbat bir fikirdi..."

Zil sesi kesildi ve ben de volta atmaya başladım. Diğer uçta sessiz ama telefonu açtı. Bu da bir başlangıç... "Ryder," diyorum, boğazımda bir anda oluşan yumruyu yutmaya çalışarak. "Özür dilerim." Burnumu çekiyorum ve bunu itiraf etmenin beni daha kötü hissettirmesinden nefret ediyorum. "Biliyorum.

ama düşündüğün gibi değildi. Yemin ederim onunla yatmadım." Bir kez konuşmaya başladım mı, duramıyorum. Soğuk şarap şişesine yapışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve gözlerim Romeo ve Juliet kitabına sabitleniyor. Tek düşünebildiğim bunu atmam gerektiği. Becca haklıydı. Bunu kendim için yapmalıyım. Vicdanımı rahatlatmalıyım. Bundan sonra ne yapacağı ona kalmış.

"Ben... Seni seviyorum Ryder." Bunu ona itiraf ettiğim için boğazım sıkılıyor ve ellerim nemleniyor. "Lütfen seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı bil." Sözcükler, tüm fazla suyu boşaltması gereken bir baraj gibi dökülüyor.

Ve sonra az önce söylediklerim yüzünden paniklemeye başladım. Telefonu kapattım ve telefonum yere, ayaklarımın dibine düştü.

Dün gece kalbimi döktüm ve karşılığında hiçbir şey alamadım! Birini sevmenin bu kadar acı verici olabileceğini hiç bilmezdim. Şimdi neden daha önce hiç yapmadığımı biliyorum!

Kapım çalındı ve kendimi "İçeri gel" derken buldum. "Hey, meşgul müsün?" Becca kafasını içeri uzatarak soruyor.

Benimkini sallıyorum. "İçeri gel."

İçeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. Yatağın ucuna oturuyor ve Harry sıçrayıp kucağına tırmanıyor. "Kiminle konuşuyorsun?" diye soruyor ekranımın aydınlandığını görünce.

"Bradley." İçimi çekiyorum ve ekranımı ondan gizlemek için yan taraftaki düğmeye basıyorum.

Öte yandan, o bana mesaj atıp duruyor. Ama ona söyleyecek bir şeyim yok. "Hâlâ New York'ta," diyorum ona.

Gözleri açılıyor. "Ne istiyormuş?"

"Bir otelde kalıyor ve gelip onu görmemi istiyor." Neden Ryder gibi pes etmiyor? Vazgeçse daha kolay . Onu ikinci kez incitmekten nefret ediyorum.

"Gidecek misin?"

Başımı salladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Seninle konuşmam gerek," diyor ve sesindeki kargaşayı duyabiliyorum.

Yüzümü ona döndüm. "Tamam. Ne oldu?" "Ryder ile konuştum-"

"Lütfen bunu benim için yapmadığını söyle," diye kesiyorum. "Gerçekten iyiyim Becca," diye yalan söylüyorum. Dün gece onu hiç aramamalıydım. Bu da başka bir hataydı. Bir tane daha yapmadan duramıyorum.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Senin için değildi," diyor usulca. "Bir şey duymuştum ve kendim öğrenmek istedim."

"Ne oldu?" Onu neyin bu kadar üzebileceğini merak ederek soruyorum. Derin bir nefes aldı. "O'Kane's Enterprises Talia's'ı satın alıyor."

Ne dediğini pek anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Talia'nınkini almakla ne demek istiyorsun?"

"Ayrıntıları bilmiyorum; sadece satın biliyorum."

Ryder benim çalıştığım şirketi mi satın alıyor? Bu da ne demek oluyor? Neden bir galeri istesinler ki? Sonra bir şey oldu, yaraya tuz basar gibi.

Ahşap zemine bakıp "Ne zaman?" diye soruyorum.

"Emin değilim. Fazla bir şey bilmediğim için üzgünüm. Ryder bana konuda fazla bilgi vermedi. Beni ilgilendirmediklerini söyledi. Ama sanırım bir süredir üzerinde çalışılıyordu."

Başımı sallıyorum, hâlâ ona bakmıyorum. Şu anda hissettiğim şey tam ve mutlak bir başarısızlık ve bu bir orospu gibi yakıyor. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Uzanıp elimi tuttu. "Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek."

Tekrar başımı sallıyorum ve sonra elimi onunkinden çekiyorum. "Belki de eve dönmem daha iyi olur." Bu sözleri söylemek zor ama gerçekleri duymak asla kolay değildir.

Çabucak ayağa kalkar. "Hayır. Sana bu yüzden söylemedim. Cevap bu değil."

"O zaman cevap ne?" Ona bakıyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı.

"Sen pes eden biri değilsin," diyor. "Seni tanıyorum ve benim tanıdığım Ashlyn bir erkeğin hayatını belirlemesine izin vermez." İçimi çektim. "Ashlyn, sen güçlüsün. Sen her zaman olmak istediğim kadınsın."

İlk gözyaşı yanağımdan aşağı düşüyor. "Zamanımız var. Başka bir iş bulmana yardım edeceğim. Aileni Seattle'da bıraktığını biliyorum ama ben burada senin ailenim. Ve hiçbir yere gitmiyorum. Lütfen bana kalacağını söyle. Ryder'ın seni alt etmesine izin vermeyeceğini söyle. Çünkü o bunu hak etmiyor."

Süslü yatak odamın etrafına bakıyorum. Uzak duvara dayalı dört direkli yatak. Bir bulut gibi hissettiren beyaz kuştüyü yorgan buruşmuş ve dün gece dönüp durduğum için yatağın yarısına kadar sarkmış. Tavandan tabana pencerelerde dün gece şehre baktığım için el izlerim var ve kıyafetler ve yastıklar zemini kaplıyor. Ve gerçek bir tuğla gibi yüzüme çarpıyor. "Ben asla buraya ait olmadım," diyorum dürüstçe. Başından beri her şey büyük bir peri masalıydı. Ryder'la birlikte olmak. New York'a gelmek. Yeniden başlamak için bildiklerimi asla terk etmemeliydim.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarırken bir damla gözyaşı da yanağından aşağı süzülüyor. "Sen gidersen, ben de giderim."

Yüzümden bir damla gözyaşı daha süzülürken ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Sahip olduklarından vazgeçmene izin vermeyeceğim." New York'ta sahip olduğu her şey yerine beni seçmesine izin vereceğimi düşünüyorsa çıldırmış olmalı. Sonunda Conner'dan uzakta ve Jaycent'le mutlu. Başkasının mutluluğundan sorumlu olmak istemiyorum.

"Sahip olduğun şeyden vazgeçmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor burnunu .

"Neyim varmış benim?" Umursamaz bir omuz silkmeye soruyorum. Sahip olduğum her şey üç bavula sığabilir.

New York bir hataydı. Ama düzeltebileceğim bir hata. "Beni yakaladın," diyor bir kez daha koklayarak.

Kollarımı iki yana açıyorum. "Burada bir hayatın var. Seni ve aileni seven bir adam."

"Siz benim ailemsiniz," diye bağılıyor neredeyse. "Lütfen bunu size kanıtlamama izin verin."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum çünkü çoktan vermiştim. Seattle'a geri dönüyorum. Ama ona "Tamam." dedim.

Eğildi ve bana sıkıca sarıldı. Yalan söylediğimi biliyor ve onu incitmek zorunda kalacağım için nefret ediyorum. Çünkü o gerçekten benim kardeşim. En iyi arkadaşım. Bradley'i kaybettiğime göre, o benim tek arkadaşım.

Başı öne eğik ve çekerek odamdan çıkıyor. Ve ben yatağımın ucuna oturamadan kendimi yine o mide bulantısını hissederek banyoya koşarken buluyorum.

**

Salı sabahı da az Pazartesi kadar iyi geçti. Ama bir gece daha uykusuz kaldıktan sonra kendimi işe sürüklemeyi başardım. Saatlerce telefonuma . Ryder'dan bir mesaj ya da arama bekledim. Ve tıpkı dün olduğu gibi, hiç gelmedi. Ama dünden farklı olarak, bugün işe gitmem gerekiyor.

"Vay canına, tatlım!" Thomas onun yanından geçip sandalyeme çöktüğümde şöyle diyor. "Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Pazar gününden beri saçımı yıkamadım ve hiçbir makyaj göz altlarımdaki koyu halkaları kapatamadı.

"Neler oluyor?" diye soruyor, yüzünde endişeli bir ifadeyle masama doğru eğilerek. "Dün hasta olduğumu söylediğini biliyorum ama soğuk algınlığından daha fazlası var gibi görünüyor."

İç çekiyorum. Tabii ki, gerçekten neyin yanlış olduğunu bilmek istemediği bir gün bile geçiremiyorum.

"Oh, hayır." Masanın etrafından hızla gelip yanıma oturdu. "Bu melodiyi biliyorum. Senin erkek sorunun var." Sessiz kalıyorum. "Dün seni aradığımda bu yüzden mi sinirliydin?" O

dün gece kontrol etmek için aramıştı. En hafif tabiriyle sohbet edecek durumda değildim.

"Ben iyiyim," diyorum, gözlerinin içine bakmayı reddederek.

"Sen küçük bir yalancısın," diyor omzumu hafifçe iterek. "Tatlım, inan bana, erkekler gelir ve gider. Dışarı çıkmalısın ve biraz ganimet al."

"Zaten bu pozisyonda olmamın nedeni de bu," diyorum kuru bir sesle ve o da komikmişim gibi gülüyor. Vücudumu çeviriyorum ve sandalyemde ona bakıyorum. "O'Kane's Talia's'ı satın alıyor," diyorum, gülmeyi kesmesini bekliyorum ama kesmiyor.

"Oh, tatlım, bu yıllardır bir söylenti." Beni başından savdı.

Kaşlarımı çattım. "Söylenti mi?"

Başını sallıyor. "Özellikle O'Kane's değil. Ama Talia'nın satın alınacağı gerçeği var."

Gözlerim büyüdü. "Peki bu olduğunda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Endişelenmiyorum," diyor bende bir güvenle.

Uzandı ve elini omzuma koydu. "Her şey yoluna girecek. Çok fazla stres yapıyorsun."

"Becca gibi konuşuyorsun," diyorum ona.

Bana kocaman bir gülümseme verdi. "O zaman bizi dinlemelisin. İkimiz de yanılıyor olamayız," diyor ve elini omzumdan çekip omuz silkiyor.

Ve ona yapabileceğini söylemekten nefret ediyorum.

"Herkesse günaydın!" Başımı kaldırdığımda patronumuz Bayan Mills'in dolambaçlı merdivenlerden indiğini görüyorum. Son basamağa geldiğinde bize ıslıl ıslıl gülümsüyor. "İki hafta içinde özel bir gösterimimiz var," diye bizi bilgilendiriyor. "İkinizin de önümüzdeki hafta her gün geç saatlere kadar kalmanızı istiyorum."

Ona sorun olmadığını söylediğimde Thomas başını sallıyor. "Güzel," diyor ve çantasını omzuna atıp kapıya doğru yürüyor.

Sandalyemden kalktım ve ona doğru koşmaya başladım. "Bayan Mills, bir alabilir miyim?" Endişeyle sordum.

Bana bakıyor ve kaşları birbirine yaklaşıyor. "Her şey yolunda mı Ashlyn?" diye soruyor, ses tonumdaki değişikliği fark ederek.

Başımı salladım. "Sadece bir dakika sürecek,"

diye onu temin ediyorum. "Elbette," diyor.

"Ofisimde konuşalım."

İKİNCİ BÖLÜM

RYDER

Ashlyn ve Bradley'i onun dairesinde görelî dört gün oldu ve acımın hafiflemeye başladığını söylemeliyim. Şimdi, sadece kızgınlım! Ona. Düşüncelerimi işgal ettiği için kızgınlım! Hayatıma girdiği için. Sonra da beni bıraktı. İstediyimi bilmediğim her şeydi o!

En kötüsü de kendimi içkiye verememem. Evimde kalmayı reddettim; bu konuda geri adım atmayacağım. Onu ya da Bradley'i görmek istemiyorum. Kim bilir Bradley hala burada onu ziyaret ediyordur. Tek bildiğim, onunla Seattle'a geri döndüğü. Bilmiyorum. Kız kardeşimle ya da Jaycent'le konuşmuyorum, yani Ashlyn döngüsünün dışındayım. Ve böyle planlıyorum.

İşin boktan kısmı ise gerçekten çalışmak zorunda olmam. Babam bu sabah ofisime girdi ve masama bir dosya fırlattı, sonra da uçağımız 20 dakika sonra kalkacağı için kıcımlı kaldırmamı emretti.

Şimdi Philadelphia'da yüksek bir binada durmuş, benimle ve babamla ortak olmak isteyen bir grup adamla konuşuyorum. İşin üzücü yanı, bize ne kadar para teklif ettikleri umurumda bile değil. Yerel bir Hooters'ta ucuz birayla sarhoş olup iyi bir gösteri eşliğinde kanat yemeyi tercih ederdim. Babam haklıydı. İşim boka sarıyor.

Babamın telefonu çalıyor ve o açıyor. "Ne oldu Kelly?" diye soruyor.

Ona baktım ve kaşlarımı çattım. *Asistanım neden onu arıyor?*

"Sorunun ne olduğunu söyledi mi?" diye sorar.

"Ryder ...?" Adımı söyleyen adama dönüyorum. "Dinliyor musun?" diye soruyor, ellerini iki yana açarak.

Parmağımı kaldırıyorum. Babama doğru bir adım atarken diğerlerine, "Bana bir saniye verin beyler," diyorum.

"Tamam. Onu arayacağım. Teşekkürler Kelly," der ve telefonu kapatır. " oluyor?" Ona soruyorum, ama o beni görmezden geliyor. Telefonunu karıştırıp yeni bir numara buluyor ve sonra telefonunu tekrar kulağına dayıyor. Kız kardeşim olmalı. Annemizi bu kadar önemsemezdi.

Neler duyabileceğimi görmek için ona yakın duruyorum.

"Becca, her şey yolunda mı?" diye soruyor telefonuna, haklı olduğumu teyit ederek. "Ryder'ın asistanı az önce beni aradı ve ofise ağlayarak geldiğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. Ağlıyor mu? Ona ne olmuş olabilir ki? Ofisime girdiğinden beri Becca'yla konuşmadım ve şimdi onu görmezden geldiğim için kendimi kötü hissediyorum. Onu ağlatacak ne yaşıyor olabilir?

"Sorun ne?" diye soruyor uzun bir aradan sonra tekrar. "İyi misin? Sana zarar verdi mi?" diye soruyor ve ben omuzlarımı geri çekiyorum. Ona kim zarar verebilirdi ki... Conner! Geri mi döndü? Kızlar istediği için dairelerinden güvenliği çektim. Ya Conner ona zarar verirse? Ya Ashlyn'e zarar verirse? Ellerimi yumrukladım.

"Baba...?"

"Bay O'Kane?" James, bu toplantıyı düzenleyen adam, soğuk bir ifadeyle ikimize de bakarak sözümü kesiyor. "Sadece bir saatim var," diye hatırlatıyor.

"Sadece bir saniye sürecek," diye yalan söylüyorum, ona ne söyleyeceğimi bilemeden. Ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum!

"Ne? Hayır Becca," diyor babam.

"Bay O'Kane!" James beni tersledi. Ona defolup gitmesini söylemek için döndüğümde babam konuşuyor.

"İzninizle beyler." Sonra konferans odasından çıkar.

Ona gözlerimi kısarak arkamı döndüm. Neler olup bittiğini duymak için sahip olduğum küçük şansı mahvetti.

Saatine bakar. "Yetişmem gereken bir uçak var.."

"Bir saat. Biliyorum!" Başımı sallayarak sözünü kesiyorum. Sandalyeleri işaret ediyorum. "O zaman işe koyulalım," diye homurdanıyorum ve .

Babam konferans salonunun dışında durup kız kardeşimle konuşurken toplantıyı ben devraldım. Ben adamlarla konuşurken onu izledim. Sonunda telefonu kapattığını ve sonra başka bir telefon görüşmesi yaptığını gördüm. Geri döndüğünde, kız kardeşimle konuşmak için dışarı çıktığından daha sinirli görünüyordu.

Anlaşmayı benim yapmış olmam onu daha da mutlu etmeliydi ama bunun bir faydası olmadı.

Bir saat sonra, beni için Manhattan'a dönmek üzere babamın özel jetinde oturuyordum. İndiğimizde Houston'a gitmesi gerekiyordu. Sonunda ortaya çıkıp sormaya karar verdim. "Becca'nın nesi var? "Krem ve taba rengi deri koltukta karşımda oturuyor, başı eğik ve gözleri telefonunda bir şeyler yazıyor. Sanırım işle uğraşıyor. "Hiçbir şey."

Öfkelendim. "Bana yalan mı söylüyorsun? Gerçekten mi baba? Becca'ya neler oluyor?"

Telefonundan başını kaldırıyor, gözleri kısılmış ve çenesi . "Neden kız kardeşine mesaj atıp sormuyorsun?" Bunu bir soruymuş gibi söyledi ama kaşlarının çatıklığı bana bunun bir meydan okuma olduğunu söylüyor. Bir şekilde herkesle ilişkiyi kestiğimi biliyor ve bunu yapamam.

Ben de farklı bir yöne gittim. "Aradığınız diğer kişi kimdi?"

Gözlerini tekrar telefonuna indiriyor ve cevap veriyor. "Jaycent."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Becca ağlayarak onu arıyor, o da Jaycent'i arıyor. Yani, ikisi alakasız olabilir. Jaycent bizimle bir sürü iş yapıyor.

Onunla konuşmak için ağzımı açmıştım ki telefonum çaldı. Aşağı bakınca annem olduğunu gördümGörmezden gel tuşuna basıp Gulfstream G6'sının penceresinden dışarı baktım.

"Hâlâ Ashlyn'i görmezden mi geliyorsun?" diye sorar.

"Hayır," diyorum ve sonra ağzımı kapatıyorum. Özel hayatımı bilmesine gerek yok. Daha önce hiç ona bilgi veren biri olmadım, bu yüzden

Neden şimdi başlayalım? Ve o gece aradığı o otuz saniye içinde birbirimize ne söylediysek yeterli olmuş olmalı. Çünkü o zamandan beri hiç denemedi.

"O zaman başka kimi görmezden geliyorsun?" diye soruyor. Ona doğru bakıyorum. "Anne," diyorum kesin bir dille.

"Ah, anlıyorum." Bir kez başını sallıyor. "Teknende olanlardan sonra hâlâ ondan kaçırıyorsun."

"Ne oluyor lan?" Kendimi tutamadım. "Birdenbire hayatımda olup biten her şeyi nasıl biliyorsun?" Talep ediyorum.

"ama, Ryder? Teknende Vicki'yi utandırabileceğini ve sonrasında annenin beni aramasını beklemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Özel hayatıma karışmadığınız zamanları daha çok seviyordum."

"Ve sende yokken daha çok hoşuma gidiyordu," diye cevap veriyor, gözleri hâlâ telefonundayken.

"Bu da ne demek oluyor?" Homurdanıyorum.

Telefonunu kucağına bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Yani benim için çalışmaya başladığında, özel hayatın benim sorunum haline geldi." . "Ciddiyim, Ryder. New York'ta şeker hastası bir çocuk gibi koşturup duruyorsun. Kadın üstüne kadınla yatırıyorsun. Bu da şirketime kötü yansıyor."

"Öyle mi? Senin gibi olmadığım için üzgünüm." Alay ettim. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, her zaman işimle baş başa kalmayı tercih etmediğim anlamına geliyor. Bu, yanında olmaya katlanamadığım bir kadınla evlenmeyi planlamadığım anlamına geliyor." Başka tarafa bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hayatım darmadağın oluyor ve ben adama karşı sebepsiz yere hıyarlık yapıyorum. Hiçbir zaman Becca ve benim yanımda olmadığı doğru ama ben ona tepeden bakan çocuklardan değilim. Ailesi için çok çalışan bir adama saygı duyuyorum. Seçtiği hayatın fedakarlıklarla dolu olduğunu biliyorum. Biz de o fedakârlıklardan .

Ona dönüp bakıyorum, o da gözlerini benden kaçırıyor. Uzun bir nefes alıyor ve sonra bırakıp bana bakıyor. "Ben yapmadım

Annenden hep nefret ettin," diyor usulca.

Elimi kaldırdım. "Bana kendini açıklamak zorunda değilsin baba. Ben-"

"," diye kesti. "Bilmediğin çok şey var. Görmediğin." Duraklıyor ve yutkunuyor. "Ama bir şeyi bilmen gerekiyor. Becca zaten biliyor ve sana her ne atarsa atsın hazır olmanı istiyorum."

"Kim? Anne mi?" Başını sallıyor. "Bana ne *fırlatabilir* ki?" Ben soruyorum. "Vicki'yi tekneden attıysam ne olmuş yani? Onu hiç umursamadığımı biliyor. Tek umursadığı bu kasabadaki itibarı."

"Boşanıyoruz."

Gözlerim büyüyor ve ağzım hafifçe açılıyor. "Boşanma mı?" Kelimeleri söylemeyi başarıyorum. Başını sallıyor. "Ne zaman...?" Şaşkınlıkla başımı yana eğiyorum. Dürüst olmak gerekirse, boşanmaya o kadar da şaşırmadım. Sadece sonunda bunu yapmaya karar vermesine şaşırdım.

Onun sözleri karşısında acı hissetmeliyim. Çocukların zaman anne babalarının boşanmasının hayatlarını nasıl mahvettiğini anlattıklarını duyarsınız. Ama bunun yerine hiçbir şey hissetmiyorum. "Bu ne zaman ortaya çıktı?" Kendimi sorarken buluyorum.

"Geçen hafta başvuruda bulundum," diyor. "Becca, O'Kane's'te telefonda annenle bu konu hakkında konuşurken kulak misafiri oldu."

Kaşlarımı çattım. "Bu yüzden mi ofisime bu kadar sinirli geldi?"

Başını sallıyor. "Annenle konuşurken kulak misafiri oldu ve annen de Talia'dan bahsetti."

"Becca'u böyle mi öğrendi?" Yüksek sesle merak ediyorum.

Tekrar başını sallar. "Jaycent gelip beni görene ve bana bilgi verene kadar beni duyduğunu bilmiyordum."

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Neden Kelly daha önce babamı aradı ve ona

ağlayarak geldi. Annemle babamın boşanmasına üzölmüş. Tabii ki üzgün. Becca her şeyi ciddiye alır. Çok fazla önemsiyor.

"Ashlyn Talia'yı satın aldığını biliyor muydu?" diye sorar.

"Hayır." Ona söyleyecek cesaretim hiç olmadı.

"Muhtemelen şimdi biliyordur. Eğer annen ona , eminim Becca söylemiştir."

"Önemli değil," diyorum dürüstçe.

"Olmalı," diyor.

"Nedenmiş o? Onun bilmesi planı değiştirmeyecek," diye homurdanıyorum. Onu zaten kaybedecektim. Başından beri beni kendinden uzaklaştırmasaydı, satın aldığımı öğrendiği anda benden nefret ederdi.

Kaşlarını çattı. "Onu sevdiğini sanıyordum."

Omuz silkiyorum. "Bana iş hayatımla özel hayatımı asla karıştırmamam gerektiğini öğrettin."

Gözlerini benden kaçırıyor ve sözlerim onu hayal kırıklığına uğratmış gibi iç geçiriyor, ben de homurdanıyorum. "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum. Bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Lütfen bana seni mutlu etmek için ne yapabileceğimi söyle," diyorum alaycı bir şekilde. "Tanrı biliyor ya, bugünlerde başka kimseyi mutlu edemiyorum," diye çıkışıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Hayatımın hiç tahmin etmediğim bir yöne doğru gitmesine sinirlenerek talep ediyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyor gözleri içine bakarken.

Bu soruya cevap veremeyerek arkama bakıyorum. Bunu bana daha önce hiç sormamıştı ama ikimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz. Pencereden dışarı bakıyorum ve telefonu çaldığında başımı koltuğa yaslıyorum. Cevap veriyor ve konu şimdilik kapanıyor. Çünkü içimden bir ses bir gün bu soruya geri döneceğini ve cevabın aynı olacağını söylüyor. Asla mutlu olamayacağım çünkü sevdiğim tek kadını kaybettim.

Telefonum çalıyor ve yere bakınca annemden bir mesaj geldiğini görüyorum.

Anne: Konuşmamız gerek.

Sonuncusu gibi görmezden geliyorum.

ASHLYN

Yatağında oturmuş annemle konuşuyor ve ona gününden bahsediyordum ki ön kapının açıldığını ve çarparak kapandığını duydum. Sonra Becca'nın benim odamın önünden geçip onun odasına girdiğini duyuyorum.

"Hey anne, seni sonra ararım," diyorum ve veda etmesini beklemeden telefonu kapatıyorum.

Odasına doğru ilerliyorum ve açmadan önce kapısını çalıyorum. "Becca?"

Yatağında yatıyor ama dönüp ıslak yanaklarını siliyor. Hiçbir şey söylemiyor, ben de içeri girip yanına oturuyorum. "Konuşmak ister misin?"

Doğruluyor ve iç çekiyor. "Bugün Conner'a rastladım ve babama ondan uzak durmasını söylememi istedi. Ben de iş yerine gittim ama şehir dışındaymış. Ryder'ın asistanı babamı aradı, sonra o da beni aradı ve Jaycent'in geçen hafta Conner'a benimle çıkması için para ödendiğini söylediğini anlattı."

Yanlış duyduğumu umarak gözlerimi açtım. "O neydi?" Tersledim. "Baban ona para mı ödüyordu?" Talep ediyorum.

Başını iki yana sallar. "Bilmediğini unutmuşum."

"Ona kim para ödüyordu?"

"Annem."

"Ne oluyor Becca? Ne kadar sürecek?" Bağıriyorum.

"Dört yıl," diye fısıldıyor. Nefesim kesiliyor ve konuşmak istiyorum ama elini kaldırıyor. "Lütfen bitirmeme izin ver." Ağzımı kapatıyorum. "Şey, Jaycent sanırım Panama'da Conner'ı banyoda dövdüğünde öğrenmişti. Conner sana burada elini sürdükten sonra Jaycent babama gitti ve bu işle ilgilenmesini istedi. Ben hâlâ bilmiyordum."

"Ne zaman ?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Ryder'ın teknesindeki gece. Vicki söyledi."

"O kaltak bunu biliyor muydu?" . "Ona kim söyledi?"

"Annem." Uzun bir nefes verdim. "Sanırım annem bu konuda ketum değildi."

"Onunla bu konuyu konuştun mu?" Başını sallıyor. "Peki inkar etti mi?"

Başını sallıyor. "İhtiyacım olan şeyin Conner olduğunu söyledi." "Tam bir kaltak," diye homurdanıyorum. "Peki sonra ne oldu?"

"Jaycent'ten ayrıldım," diyor kesin bir ifadeyle.

"Bunu neden yapasın ki?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Onu seviyorsun."

"Conner'ı sevdiğimi sanıyordum ama bakın ne kadar korkunç karar vermişim." İç çekiyor.

"Evet, ama ikisi aynı şey değil," diyorum elini tutarak. "Ben aynı fikirde değilim.

Jaycent ne yaptı bilmiyorum ama o sadece seni korumaya çalışıyordu." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Ve Conner sadece kendisiyle ilgiliydi."

"Belki," diyor ve başını öne eğiyor.

"Hey." Ellerini tuttum. "Kalan yemekleri *Top Gun* izlemeye ne dersin? Kızlar gecesi mi?" Ben önerdim. Odamda oturup hayatımın nasıl darmadağın olduğuna ağlamayı planlamıştım ama en iyi arkadaşımın bana ihtiyacı vardı. Son birkaç gündür neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Lanet olası gözlerimi açıp onun da acı çektiğini göremeyecek kadar kendime acılamakla meşguldüm.

Sonunda başını sallıyor ve benim sahte gülümsemem kayboluyor.

"Çok üzgünüm Becca." "Ne için?" diye soruyor.

"Yaşadığın her şey için. Senin yanında olmalıydım ve Ryder'a bu kadar bağlanmamalıydım. Hiçbir fikrim yoktu-"

"Hayır, bunu kendine yapma," diye sözümü kesti. "Sen harika bir arkadaşsın. Öyle olmadığını düşünme. Her zaman yanımda oldun."

Başımı sallıyorum ama ikna olmadım. "O gece Ryder gelip sözünü kesmeden önce teknede bana ne ?" Diye soruyor.

Elini bıraktım ve arkama yaslandım. "Vicki benim kim olduğumu anladığında, annenin benden bahsettiğini söyledi. O da benim

seni aşığıladım. Ve hepinizin altında olduğıumu. Ve eğer hissettiyseniz özür dilemek istedim," diyorum .

"Ne?" Tekrar elimi tuttu. "Hayır, Ashlyn. Bu gerçeğın yakınından bile geçmiyor. Sen sahip olduğım en iyi arkadaşsın. Her zaman yanımda oldun. Herkesten daha fazla. Annemin erkek arkadaşına benimle birlikte olması için para verdiğini söyledim. O yüzden söylediğı hiçbir şeye inanma."

Başımı salladım. "Ben sadece... Ryder bana kızdı çünkü ona onun haklı olduğunu söyledim. Ben sizin dünyanıza uymuyorum. Ve söylediğı şey biraz mantıklıydı."

"Ashlyn, sen benim dünyamdaki en güzel şeysin," diyor ve gözlerim . "Sen ve ailen bana o kadar çok şey öğrettiniz ki karşılığını asla ödeyemem."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye fısıldıyorum.

"Ben öyle görmüyorum," diye ekliyor gülümseyerek. "O zamanlar beni hiç umursamayan bir adamla ölümüne korktuğım yeni bir yerdeydim. Beni kabul ettiniz ve hepiniz bana hayatın olması gerektiğini gösterdiniz. Bu benim için her şey demek."

**

Ertesi gece, kanepede oturup bir kez daha *Top Gun* izlerken, yatak odasında telefonum çaldığı sırada kapının çalındığını duyuyoruz.

Kalkıp cevap vermek için odama koşuyorum. Bir parçam Ryder'ın aramasını umuyor. Bradley olduğunu görünce iç çekiyorum. *Bir türlü durmuyor.*

"Alo?" Lanet şeye cevap vererek soruyorum.

"Selam," diyor usulca.

"Hey," diyorum yatağın kenarına oturarak.

"Ben, uh..." Duraksıyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. "Seni görmem gerek."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..." Onu yönlendirmek istemediğim için dürüstçe söylüyorum.

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Sadece gel ve beni gör."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Yapmamalıyız..."

"Sen beni görene kadar New York'tan ayrılmayacağım," diyerek yaklaşımını değiştiriyor.

Sırt üstü düşünüyorum ve iç çekiyorum. "Tamam."

"Bu gece mi?" diye soruyor, sanki bu Cuma gecesi için zaten planlarım yokmuş gibi zorluyor.

"Tamam." Bu bitirsek iyi olur.

Telefonu kapatıyor ve ben oturuyorum. "Bir şişe şaraba ihtiyacımız var," diyerek mutfığa doğru yürüdüm ama Bay O'Kane'in dairemizde dikildiğini görünce durdum. Jaycent'in kapıda olduğunu sanmıştım. "Oh, Bay O'Kane," diyorum şaşkınlıkla.

"Merhaba Ashlyn," diyor.

"Merhaba efendim," diyorum, ileri bir geri bakarak. "Sizi biraz yalnız bırakayım..."

"Gerek yok. Ben de seni görmeye geldim." Kaşlarım kalktı. "Gelebilir miyiz?" Oturma odasını işaret ediyor.

Becca ve ben ikimiz de başımızı sallayıp oturma odasına dönüyoruz. Ben onun yanına oturuyorum, o da karşımızdaki kanepeye oturuyor. "Burada ne yapıyorsun baba?" diye soruyor.

Takım elbise ceketinin alt düğmesini açıyor ve geri oturuyor. "Conner'la artık sorun yaşamayacağını bilmeni istedim."

"Ona ne yaptın?" diye soruyor.

"Onu öldürmekten başka bir şey yapamam," diyorum, o adamdan nefret ederek.

Bay O'Kane söylediklerime gülüyor, o ise gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi," diyor ve ben de ona içten bir gülümseme veriyorum. "Tatlım, bence Jaycent'i aramalısın." Konuyu değiştiriyor.

. "Şimdi birdenbire onun tarafına mı geçtin?"

İç çekiyor. "Ne kadar mutsuz olduğunu fark etmemiştim. Ve bu benim hatam." Daireye bakıyor ve sanki o da beğenmemiş gibi kaşlarını çatıyor. "Bu daireden nefret edeceğini hiç düşünmemiştim. Güvende olacağını düşünerek aldım. Evime yakın olacağını

Bir şeye ihtiyacın olursa diye ofise ve kardeşine yakındım. Eğer satmak istiyorsan, o zaman sana yardım edeceğim. Ama şimdi görüyorum ki seninle ilgilenecek başka biri daha var ve o kişi Jaycent. Becca, bana Conner'dan bahsettiği için ona kızma."

Dairesini satmak mı? Bu benim için yeni bir haber.

"Bana söylemeliydi," diye savunuyor.

"Yapmamalıydı demiyorum ama durumun kendisinden daha büyük olduğunu fark ettiğini de söylüyorum. Ve tek istediğim senin güvende olman. Ve o da tam olarak bunu yaptı. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum ve Jaycent'in bana gelmesi de bunu gösterdi."

"Yani benden sır saklamasına göz mü yumuyorsun?"

Başını sallıyor. "Sevdiği kadını güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir erkeğe göz yumarım." İç geçiriyor ve bu konuşma için bana neden ihtiyaç duyulduğunu merak ediyorum. "Ona bir şans ver," diye ısrar ediyor.

"Ne için bir şans? Conner gibi olmadığını kanıtlamak için mi?" "Conner gibi olmadığını biliyorsun," diye kesin bir dille cevap veriyor.

Elini kaldırıyor ve alnını ovuşturuyor. "Yaptım ama-"

"Ama hiçbir şey," diyorum keserek. Bana bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "O senin her zaman istediğin kişi. Conner'ın senden başka bir şey almasına izin verme Becca. O kadar övgüyü hak etmiyor."

Gülümsemeden önce alt dudağını ısıyor. "Tamam. Onu arayacağım." "Kapının önünde," diyor adam. "Senin için aradım." Ayağa kalkıyorum. "Sizi yalnız bırakayım..."

"Aslında"-ayağa da kalkıyor-"Seninle konuşmak istiyorum Ashlyn. Sakıncası yoksa?"

Başımı sallıyorum ve yavaşça oturuyorum. Becca'ya bakıyor.

"Yalnız."

Başını sallayıp apartmandan çıkmadan önce ön kapıya doğru yürürken yutkunuyorum.

Bacak bacak üstüne atıyorum ve Bay O'Kane'den başka bir yere bakmıyorum. Ryder'a o kadar benziyor ki korkutucu. Bu da bana ne yaptığımı hatırlatıyor.

berbat etti. "Becca'nın sana Talia'nınkinden bahsettiğini varsayıyorum," diyerek konuya giriyor.

Başımı salladım. "Bana O'Kane Enterprises'ın onları satın aldığını söyledi."

"Müdürü çok iyi tanıyorum..." Cümlesinin havada asılı izin veriyor ve ben endişeyle yutkunuyorum. "Birkaç gün önce beni aradığında şaşırmadığımı söylemeliyim," diyor gözlerini bana dikerek.

Koltuğumda kayıyorum.

"Bana iki hafta önceden haber söyledi."

Kalp atışlarım hızlandı. Kimsenin bilmesini istemedim. Bunu yasal olarak yapabilir mi? Bir önemi yok. O'Kane soyadını taşıyan herkes bu kasabanın sahibidir. Ben sadece onların okyanusundaki bir balığı. "Yaptım." Bunu kabul ediyorum. Hiçbir zaman korkak olmadım.

Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor. "Ona isteğinizi dikkate almamasını söyledim."

Kaşlarım kalkıyor. "Yapamazsın-"

"Yaptım!" diye sertçe sözümü kesti.

İç çekiyorum, yenilmiş hissediyorum. Hayatımı nasıl yaşayacağımı ben seçemez miyim? "Tüm saygımla efendim, yaptıklarımı kontrol edemezsiniz."

Aslında bana gülümsüyor. "Seni korumaya çalışıyorum."

Homurdanıyorum. "Sen sadece kaçınılmaz olanı uzatıyorsun. Eski sevgilimin sahibi olduğu bir şirkette çalışacağımı mı sanıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Ben . Ve bunu bir galeri olarak sakladığınızdan şüpheliyim."

İşimiz bitmiş gibi ayağa kalkıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Bana bir ay ver."

Ben de ayağa kalkıyorum ve ona şüpheyile bakıyorum. "Neye bir ay?"

"Sana şu an sahip olduğundan daha iyi bir şey vermek için," diyor kendinden emin bir şekilde. Sanki geleceğimi onun ellerine bırakmak akıllıca bir hareket olacaktı gibi.

"Bilmiyorum..."

"Ben pek çok bağlantısı olan bir adamım," diye ekliyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Senin bağlantılarına ihtiyacım yok," diyorum sertçe. "Bana ne için çalışırsan onu alırsın diye öğretildi."

Başını sallıyor. "Buna saygı duyuyorum. Şu anda bulunduğun yere gelmek için çok çalıştın. Ve inan bana Lauren mülakatından kelimelerin ötesinde etkilendi ve sende büyük bir potansiyel olduğunu söyledi. Bu yüzden senden bana bir ay vermeni istiyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdirip uzun bir iç çekiyorum. yutmaya ve tükürmeye devam eden bu şehirde bir ay daha mı? Sevdığım adamın üstümde yaşadığı ve var olmamamı dilediği bir ay daha mı? Bir başkası için dört hafta hiçbir şeydir. Benim içinse cehennemde otuz gün. Ama o haklı. Bağlantıları var ve kimse ona hayır diyemiyor. Sonunda başımı salladım. "Bir ay." Sanki başka seçeneğim gibi kabul ediyorum, oysa dürüst olmak gerekirse ikimiz de olmadığımızı biliyoruz.

Dönüyorum ve üzerimi değiştirmek için odama doğru yürüyorum. Gitmem gereken bir yer var.

**

Bradley'nin Brooklyn'deki otel odasının kapısına yaklaşırken derin bir nefes alıyorum. Uzun taksi yolculuğu midemi bulandırdı. Arabamı sattığım için gerçekten pişmanım. Bu taksi yolculuklarına bir ay daha dayanamayacağımdan eminim.

Gözlerimi kapatıyorum ve beyaz kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum. Ben daha fırsat bulamadan kapı açılınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Yakışıklı yüzünde acınası bir ifadeyle orada dikildiğini gördüğümde elim yanıma düşüyor. Kahverengi saçları dağınık ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

Kenara çekildi ve içeri girmem için eliyle işaret etti. "Lütfen?" Bu tek kelimeyi yumuşak bir şekilde söylüyor ve bana bunun iyi bitmeyeceğini hatırlatıyor.

Otel odasına giriyorum ve kapıyı kapatırken yüzümü ona dönüyorum. Bu işi bitirip eve gitmek, bir şişe şarap ve kendimden istiyorum! "Seni görmemi gerektirecek kadar önemli olan neydi?" Ağzını açıyor ama ben devam ediyorum. "Ya da daha iyisi

"Neden hâlâ buradasın Bradley?" Ona kızgınlım. Bunu bana yaptığı . Bize yaptığı için. Hiç gerek yokken arkadaşlığımızı mahvettiği için.

"Ben... şey... ihtiyacım vardı.." Gevezeliği kesti ve sadece bana baktı.

Bu Sessizlik içinde ve küçük oda yapar
Ben Gergin ve rahatsız. "Çıkar ağzındaki baklayı
Bradley," diye .

Yutkunurken adem elmasının sallanışını izliyorum ve sonra kot pantolonunun cebinden küçük beyaz bir kutu çıkarırken bir dizinin üzerine çöküyor.

Bir adım geriye düştüm. "Bu da ne...?" "Lütfen benimle evlen, Ash..."

"Ciddi olamazsın!" Nefes nefese kaldım.

"Bu kadar şaşırmış olamazsın bebeğim," diyor yüzünde oluşan bir gülümsemeyle.

Bana *bebeğim* demesi midemi . Ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum, tek kelime bile edemiyorum.

Yavaşça ayağa kalkarken gözleri karnıma düşüyor ve sonra benimkilerle buluşuyor. "Dairenden ayrıldıktan sonra geri geldim."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?" Her şeyi anlamaya çalışarak soruyorum.

Elinde duran açık kutuya bakıyor. "Bunu yapamazdım. Seni bırakıp gidemezdim. Jaycent kapıyı açtı ve beni içeri almadı."

Başımı sallıyorum. Yalan söylüyor olmalı, değil mi? Jaycent bana bunu hiç söylemedi. "Aslında Ryder'a arka çıktı. Sadece zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Keşke durum böyle olsaydı.

"Bunu düşündüm ve belki de bir bakıma haklıydı. Sadece zamana ihtiyacı olan sendin." Başımı sallamaya başladım. "Jaycent'e evlenme teklif edeceğimi söyledim." Ne? "Ona Ryder'ın seni hak etmediğini söyledim. Onun yaptığı gibi seni asla bırakıp gitmeyeceğimi söyledim ve ben sözümün eriyim Ash. İşte , hâlâ senin için savaşıyorum. Lütfen, bana bir şans ver."

"Ne için bir şans?" Sormadan edemiyorum.

"Senin için doğru kişi olduğumu göstermek için. Ve senin sevdiğin kişi olduğumu," diyor basitçe.

"Bunca zaman ..." Sözlerimi bitiremiyorum.

Bana kocaman bir gülümseme veriyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Seni başından beri seviyordum Ashlyn. Bunu nasıl göremedin?"

Bunca zamandır ne kadar yanıldığımı düşündükçe midem düğümleniyor. "Ben... Ben seviyorum..." Gülümsemesi genişliyor ve söylemek üzere olduğum şeyin onu bir kez daha mahvedecek olmasından nefret ediyorum. "Ryder'ı seviyorum," diye fısıldıyorum.

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve dudaklarını yalayarak benden uzağa bakıyor. Sonra yavaşça kutuyu kapatıyor. Bana sırtını dönüyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Özür dilerim..." derken ona doğru bir adım atıyorum. "Pardon?" diye tersledi ve dönüp bana baktı.

İçimi çektim. "Öyleyim Brad. Seni, senin beni sevdiğin gibi sevedemediğim için üzgünüm," diyorum dürüstçe. Boğazım sıkılıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımdın-"

Başını arkaya atıyor ve kuru bir kahkaha atarak sözümü kesiyor. "Denemiyorsun bile!" Homurdanıyor. "Beni üç yıldır tanıyorsun Ash. Sen onu üç haftadır tanıyorsun. Ve onu bana tercih mi ediyorsun? Neden? Parası var diye mi?"

Dudaklarım inceldi. "Mesele para değil!" Tersliyorum. "Bu saçmalığın umurumda olmadığını biliyorsun!"

Ellerini iki yana açıyor. "Görünüşe göre seni hiç tanımıyorum," diye bağılıyor. "Yani, sen etrafta fahişelik yaparken ben buna seyirci kaldım..." Nefesim kesildi. "Ama o piçlerden birine aşık olmak..."

"Siktir git!" Bağırdım ve sonra ona "Panama City'den döndüğümde görüştüğün kıza ne oldu?" diye sordum. Bunu ona evimden hışımla çıkmadan önce de sormuştum ama cevap vermemişti.

"Onu ben uydurdum," diyor.

"Ne?" Bana başka kaç konuda yalan söyledi?

"Bunu seni kıskandırmak için yaptım ama belli ki işe yaramadı," diye tersliyor.

"Sana inanamıyorum," diyorum ve kapıya doğru hışımla yürümeye başlıyorum.

Kolumun arkasından tuttu ve beni durdurdu. "Bırak beni, Brad!" Ona bakarak homurdanıyorum.

Koyu kahverengi gözleri kısılmış ve çenesi gerilmiş. "Nerede o Ash?" diye soruyor.

"Bu seni !" Kolumu onun kolundan çekmeye çalışarak Kavrama. Şansımız yok.

Sert bir kahkaha daha atıyor. "Sana hiç geri dönmedi, değil mi?" Buna cevap vermeyi reddediyorum. "Dur tahmin edeyim. Seni aramadı ya da mesaj atmadı bile." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Diğer eli gelip diğer kolumu kavlıyor ve beni yerimde tutuyor. "Onun gibi adamlar senin gibi kadınlara aşık olmaz." Sesi yumuşamıştı ama avazı çıktığı kadar bağırıp yüzüme bir tokat atabilirdi.

Omuzlarım çöküyor ve sözlerindeki gerçek karşısında göğsüm sıkışıyor.

Kollarımı bıraktı ve yüzümü kavradı. "Senin gibi kadınlar onun için bir düzine." Bıçağı göğsüme sapladı. "Ama benim için..." İç çekiyor. "Benim için sen her şeydin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

"Bunları Bay Rollin'e göndermeni istiyorum," diyorum Kelly'ye, masasının önünde dururken ona kâğıtları uzatıyorum.

"Evet, efendim." Başını sallayarak onları benden aldı. "Ve ben ..."

"Bay O'Kane?"

Döndüğümde babamın yeni asistanı Jackie'nin bize yaklaştığını görüyorum. "Evet?" Onu bir aşağı bir yukarı süzerek soruyorum. Üzerinde yüksek yakalı beyaz bir elbise ve beline oturan siyah bir kemer var. Tam benim becereceğim tipte bir kız. Kahverengi saçları sıkı bir topuz yapılmış ve dolgun dudakları güzel bir pembeye boyanmış. Şu anda ona bakarken hiçbir şey hissetmemem çılgınca. Tek düşündüğüm Ashlyn ve onu ne kadar özlediğim.

Durdu ve alt dudağını sinirli bir şekilde ısırdı. "Babanızla konuşmam gerekiyordu ama şu anda dışarıda. Sizinle konuşabilir miyim lütfen?" Bir an Kelly'ye, sonra tekrar bana baktı. "Özel olarak mı?"

"Tabii ki."

Ofisime giriyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum. "Neye ihtiyacın var, Jackie?" Masamın arkasına geçerek sordum.

"Jessica'nın aylık faturasını inceliyordum..." Kucağında duran dosyayı açıyor. "Ve akla yatkın olmayan birkaç şey buldum."

Kaşlarımı çattım. "yatmayan ne?"

"Bay O'Kane... şey, babanız ödemeleri için bana çekler yazdırdı ve sistemde özellikle bir şirket bulamıyorum." Masama eğildi ve bana birkaç kâğıt parçası uzattı.

Onları alıyorum ve gözlerim üzerlerinde geziniyor. Bir tanesi Q'nun yeri, diğeri Hahn'ın. Bir diğeri de O'Kane Industries adında bir yer. Ödemeye bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Böyle bir yer yok," diyorum yüksek sesle.

"Bulabildiğim kadarıyla hayır, efendim."

"Olmadığını biliyorum," diyorum ona. "Hesap numarası var mı?" "Hayır, efendim. Tek bulabildiğim bir isim."

Ona bakma zahmetine girmeden başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim Jackie," diyerek onu başımdan savıyorum. *Jessica peşindeydi?*

ASHLYN

Cumartesi sabahı işe gitmek için erkenden kalktım. İki hafta içinde özel bir gösterimimiz olduğu için herkes işinin başındaydı. Bugün bile.

Hayatta verdiğim her karardan pişmanlık duyuyorum. Dün gece yine hiç uyuyamadım. Harry göğsümde yatıp yüksek sesle mırıldanırken ben tavana bakarak uyudum. Bradley'nin yüzünü bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Bana nasıl hissettiğini anlattıktan sonra onu terk ettiğimde kelimenin tam anlamıyla yıkılmış görünüyor. Duygularına karşılık veremezdim ve onu için hiçbir neden yoktu.

Bütün gece yatakta yattım ve Ryder hakkında söylediği sözleri düşündüm ve haklıydı. O beni asla benim onu sevdiğim gibi sevemeyecekti. Ama bu Bradley'e razı olacağım anlamına gelmiyordu. Bradley'i hiç böyle sevmemiştim. İkimiz için evlilik ve çocuklardan oluşan bir gelecek görmedim. Ve eğer ona evet dersem bu ona haksızlık olurdu. Onu en az onlar kadar seven birini hak ediyor.

Evimizin mutfağında durmuş kahvaltı hazırlamaya çalışıyorum ama . Hayatımdaki diğer her şey gibi.

Telefonum çalarken krep hamurunu ocağın üzerine döküyorum. Ryder'ın araması umuduyla açtım. Aramayacağını bilsem bile.

" çocuğu." Pastırmamla birlikte kreplerimin de yandığını görñnce tıslıyorum. Onları ocaktan alıp bir tabağa koyuyorum. Ve yanık kokusundan iğreniyorum.

"Her şey yolunda mı?" Jaycent'in mutfağa girerken sorduğunu duyuyorum.

Spatulayı tezgâhın üzerine fırlatıyorum ve ellerimi tezgâhın iki yanına koyup başımı öne eğiyorum. "Evet," diyorum yalan söyleyerek. "Uyandırdıysam özür dilerim."

"Zaten kalkmam gerekiyordu," diyor bana. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Ve gözlerimde yaş olmasından nefret ediyorum. Neden ağlayıp duruyorum? Bu ben değilim. Ondan uzağa bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Ben, uh, sizi yalnız bırakacağım ..." Sözñnü kesiyor. "Teşekkür ederim," diyorum arkamı dönüp ona bakarak. "Ne için?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Yere bakıyorum. "Dñn gece gidip Bradley'i gördñm."

Gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. "Sanırım kötü gitti?" diye soruyor, tekrar bana bakarak.

"Beklediğim kadar iyi." Dudaklarımı yaladım. "Evlenme teklif etti."

Kaşları havaya kalkıyor ve yüzük parmağıma bakıyor. "Ve?" "Hayır dedim." İç çektim. "Bana kapıyı çaldığını söyledi.

"Benimle tekrar konuşmak istedi ama sen cevap verdin ve onu içeri almadın." Bana söylemediği için ona kızgın . Neden sır olarak sakladığını anlıyorum. O Ryder'ın tarafında.

"Seni görmek istedi. Ama ona izin vermedim. Araya girdiğim için üzğñm ama çok üzğñdñn-"

"Teşekkür ederim," diyerek sözñnü kestim. "Ryder'ı savunduğunu söyledi. Ona gitmesini söylemişsin ve Ryder'ın sadece zamana ihtiyacı varmış." Başını salladı. "Ve senin söylediklerini düşñndñkten sonra, belki benim de zamana ihtiyacım olduğunu söyledi." Başımı sallıyorum. "Ayrılmadım. Ryder'la olabiliriz ama ben Bradley'i asla onun beni sevdiği gibi sevmedim. Ve onunla evlenmek sorunlarımın çözñmñ değil."

"Ryder'la konuştun mu?" diye soruyor.

Ellerime bakıyorum. "Yaptım. Bir kere. Ama tek kelime etmedi ya da beni geri aramadı."

"Siz ne yapıyorsunuz?" Becca bornozuyla mutfafa girerken soruyor.

"Bok yakıyorum," diye cevap veriyorum ve sonra kendime gülüyorum çünkü bu noktada yapabileceğim başka ne var ki? Pastırma tenceresini alıp lavaboya koyuyorum.

"İşe geç kalıyorum. Yolda bir şeyler atıştırırım," diyorum.

Becca bir elini karmakarışık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Bu akşam işten çıktıktan sonra ne yapmak istersin?"

Kapıya doğru giderken durakladım. Jaycent'ten Becca'ya bakıyorum. "Alınma ama gerçekten yalnız kalmak istiyorum." Bana kaşlarını çattı. "Anlamak için biraz zamana ihtiyacım var..." Duraklıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Sadece yalnız kalmak istiyorum," diye tekrarlıyorum, yatağıma geri dönebilmeyi ve sonra dönüp ön kapıdan çıkabilmeyi umarak.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

Saatler önce sahilde tanıştığım güzel sarışın, onu sırt üstü yatırdığımda inliyor ve ellerim sarı saçlarına dolanıyor. "Umarım sakıncası yoktur. Kontrolün bende olmasını severim," diyorum kabaca.

Islak dudakları ayrılıyor, dakikalar önceki öpüşmemizden şişmiş. Gözleri son orgazmindan dolayı ağırlaşmıştı. Kara kaşlarını çatıyor ve bana zayıf bir gülümseme veriyor. Elleri göğsüme geliyor ve beni sırtüstü yatırmaya çalışıyor ama başaramıyor. "O zaman kontrolü ele al." Güzel mavi gözlerinde bir meydan okuma var ve hoşuma gidiyor.

Tırnaklarını göğsümde gezdirirken alt dudağını ısıyor ve ben acı dolu bir inilti çıkarırken kaslarım geriliyor. Saçlarını bırakıyorum, ellerini tutuyorum ve başının iki yanına sıkıştırıyorum. "Umarım kırılgan değilsindir." Sert sikim onun ıslak amına dayanıyor. Bacakları kalçalarımın etrafını sararken sıcaklığı hissedebiliyorum.

Gözleri parlarken gülümsüyor. Kalçaları benimkilerle buluşurken çenesini kaldırıyor ve ağızından daha fazlasını bekliyor. Onu henüz becermedim. En azından sikimle değil ama tatlı tadı hâlâ dilimde. "Beni kırmaya çalış. Sana meydan okuyorum," diye alay ediyor.

Meydan okuma kabul edildi.

Vücudum sarsılıyor ve şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Yüzümden kağıt parçası düşüyor ve faks ıslak olduğunu görmek için ona bakıyorum. Uzanıp çenemdeki salyayı silerken başımı sallıyorum.

*Birkaç kez göz kırpyorum ve sonra ağırlaşmış gözlerimi ovuşturuyorum. Ashlyn ile yatakta yatmadığımı, karanlık ofisimde oturduğumu fark ettiğimde omuzlarım çöküyor. *Bu sadece bir anıydı. Birlikte yaşadığımız ilk anılardan biri.**

Elimi tıraşsız yüzümde gezdirip iç geçiriyorum. Zihnimde oynamaya devam ediyor. Ne yaparsam yapayım ondan kaçamıyorum. O orada. Bana musallat olan bir hayalet gibi. Bu sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda acı verici.

Masamın köşesinde duran, gelecek sezon için bana aldığı Knicks biletlerini görüyorum ve onları masamın çekmecesine atıyorum. Ona lanet olası bir süitim olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Ama onunla gidip bu koltuklarda oturmayı tercih ederdim.

Dirseklerimi masama koyuyorum ve başım ellerimin arasına düşüyor. Kapım çalınıyor ve ben duymazdan . Sadece yalnız kalmak istiyorum. Sessizlikte ve karanlıkta. Resmen bir münzevi oldum. Neyse ki ofisimde tam donanımlı bir banyo var. Yoksa Kelly'nin beni binanın arkasındaki sokakta hortumla yıkaması gerekirdi.

Şanssızlığım, kapı kolunun döndüğünü ve ardından kapının açıldığını duymamla devam ediyor. *Kilitlemeliydim.* "Ryder."

Babamın sesini duyduğumda inliyorum. "Meşgulüm baba," diyorum ona, ellerimi yüzümden çekmeyi reddederek. Neden insanlar beni rahat bırakmıyor?

Işık düşmesini çevirdiğini duyuyorum sonunda başımı kaldırıp sert ışıktaki gözlerimi kısarak ona bakmaya çalışıyorum. Ofisimde duruyor, kapı arkasından kapanıyor. Siyah Armani takım ceketinin düğmelerini açıyor ve ellerini kalçalarına koyarken ceketini geriye itiyor. Yeşil gözleri son bir haftadır evim dediğim yere bakıyor. Deri koltuğumun üzerinde siyah bir battaniye var. En pahalı takım elbise ceketlerimden bazıları yerleri kaplıyor ve pantolonlarım sandalyelerimin üzerine atılmış.

"Burada yaşıyorsun," diyor. Cevap vermiyorum ve sonunda gözleri benimkilere takılıyor. "Neden burada yaşıyorsun?"

"Yapılması gereken işler var," diyorum, sanki gerçekten bir şeyler yapıyormuşum gibi ellerimi uzatarak. Onu bir kadın yüzünden hayatımı bir kenara atmadığıma ikna etmeye çalışıyorum.

"Karanlıkta mı?" diye soruyor, bana kuşkuyla bakarak.

Cevap vermeyince ofluyor ve masamın yanından geçip arkamdaki kalın siyah perdelere doğru yürüyor. Perdeleri çekip açıyor ve sabah güneşi ofisimi aydınlatırken gözlerimi kırıştırıyorum. Perdeleri kapalı tutuyorum çünkü kaderin *cilvesine* bakın ki, bir hafta sonra burada sergilenecek *Romeo ve Juliet* oyununun reklam panosu ofisimin tam karşısında duruyor. Yaklaşık bir yarı kamyon büyüklüğünde. Sanırım evren beni öldürmeye çalışıyor. "Baba, onları kapatmamın bir nedeni vardı," diye homurdanıyorum.

Masamın etrafında dolaşmaya başladı ve üzerimde asılı duran pantolonumu aldı.

Sandalye. Oturmadan önce onları düğmeli gömleklerimin yanına, yere atıyor. "Eve gitmelisin." Reddederek başımı sallıyorum. "Ondan kaçırırsun." Elimi masaya vuruyorum. "Tabii ki ondan kaçırıyorum." Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. "Onunla karşılaşma ihtimalim varken oraya nasıl geri dönebilirim?" Başımı tekrar eğerken yenilgiyle soruyorum. "gerek."

"Vay canına," diyor kuru bir sesle.

Kirpiklerimin arasından ona ve "Vay canına ne?" diyorum.

"O günü asla göremeyeceğimi sanmıştım." Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor.

"Peki bu hangi gün olacak?" Homurdanıyorum. Çenem geriliyor. Sanki söyleyeceklerini gerçekten duymak istiyormuşum gibi.

Koltuğunda öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Ryder O'Kane'in bir şeyden vazgeçtiği gün." "Bana bu saçmalıkları anlatma. Daha çok erken baba." Bu konuşmadan kaçınmaya çalışarak homurdanıyorum.

Koltuğunda arkasına yaslanırken sanki bundan keyif alıyormuş gibi gülüyor. Gözlerimi kapatıp başımı öne eğiyorum, kendimi işteki bir başka güne, bitmek bilmeyen toplantılar ve telefon görüşmeleriyle dolu bir başka güne hazırlamaya çalışıyorum ama tek duyduğum ve gördüğüm Ashlyn. Gerçekten de babamın söylediği kadar acınası bir durum.

Kapım açıldı ve Kelly içeri girdi. Her zamanki kırmızı ruju gitmiş, üzerinde bir çift kot şort, siyah bir tişört ve parmak arası terlik var. Konuştuğunda ona ne giydiğini sormaya gidiyorum. "Güzel.

Günaydın, Bay O'Kane." Ona bakmak için sandalyesinde dönmüş olan babama bakıyor. "Bay O'Kane." Ona başıyla selam veriyor.

"Kelly," diyorum, günaydın demeyi reddederek. Günlerimle ilgili hiçbir şey iyi değil.

"Burada ne yapıyorsun Kelly?" diye soruyor babam ve sorusuna kaşlarımı çatıyorum. *Neden burada olmasın ki?*

"Bay O'Kane'in çamaşırlarını almaya ," dedi ve eğilip bir çift gri pantolon aldı. Ardından koltuğuma doğru yürüyüp bir takım elbise ceketi aldı. "Bunları sizin için kuru temizlemeciye bırakacağım, efendim," diye beni temin ediyor. "Ve sonra dışarıdayken dairenize uğrayıp size kıyafet getireceğim ..."

"Hayır," diyor babam, ayağa kalkarak.

Hızla durdu ve gözleri babamdan bana kaydı. "Affedersiniz?" diye sordum.

Yüzünü bana dönüyor ve yeşil gözlerini bana diyor. "Bugün eve gidiyorsun."

Başımı sallıyorum. "İşim var-"

Kelly'ye dönmeden önce sözümü keserek, "Uyumaya ihtiyacın var ve tercihen yatağında," diye tersledi. "Gidebilirsiniz, Bayan Blake."

Ne yapacağına karar vermeye çalışırken alt dudağını sinirli bir şekilde ısırtıyor, ama babam gözlerini ondan kaçırmayı reddedince, onun baskısı altında parçalanıyor ve dışarı fırlıyor. Yüzünü bana dönüyor.

Ayağa kalkıyorum. "Buna hakkın yoktu..."

"Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

"Uh, Perşembe," diyorum . Tabii ki hangi gün olduğunu biliyorum. öyle.

"Bugün cumartesi, Ryder. Asistanın senin işlerini yapmak için geliyor. Cumartesi günü kaltak çalışıyor." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Burada bir yatak ve kahvaltı işletmiyorum. Milyar dolarlık bir şirket yönetiyorum. Kızını eve götürmen için sana tek bir şans veriyorum. Hafta sonunu bir şişenin içinde boğularak ya da cenin pozisyonunda geçirmen umurumda değil ama burada kalmayacaksın," diyor.

"Baba..."Topla kendini. Pazartesi günü seni burada gördüğümde çalışmaya hazır olsan iyi edersin!" Bununla birlikte, arkasını döndü, kapımı açtı ve sonra çarparak kapattı.

ASHLYN

el değmemiş bir kutu pizza ile tezgâhta oturuyorum; bugün galeride uzun sürdü. Cumartesi olduğunu düşünürsek normalden daha yavaş geçtiğini söyleyebilirim. Kapı kolunun sallandığını duyduğumda dairenin ön kapısına bakıyorum. Birkaç uzun saniye sonra dönüp çarparak açıldı.

Becca ve Jaycent'in bir duvara çarpma kadar dudakları kilitli bir şekilde içeri girmelerini izliyorum. Adam Becca'nın başını saçlarından tutup yana çekiyor ve Becca onun ağzının içinde inliyor. Gömleğini çıkarmaya başlar ve elleri sadece kışını tutmak için saçlarını bırakır. Onu kaldırıyor ve bacakları beline dolanıyor.

Yalnız olmadıklarını bildirmek için öksürmeye başlıyorum. Ondan uzaklaşıyor ve yere atlıyor. "Oh, Tanrım." Bana baktı. "Çok üzgünüm Ash. Evde olduğunu sanmıyordum," diyor .

Jaycent gömleğini tekrar içine sokmaya başlıyor ve boğazını temizliyor. "Tüm bunları görmeni istememiştik," diyor gözlerime bakmadan. "Özür dilemeyin. En azından birimiz sevişiyor," diyorum. "Özür dileme.

ne yaptıkları umurumda değil. Sadece o kadar gittiklerini görmek istemedim.

Becca garip bir kahkaha atar ve sonra Jaycent aşağı bakınca durur. ona. "Peki," diyor üzerinde geriye doğru sallanarak, "bu gece için planların nedir?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum ve biramdan bir yudum alıyorum. Kaşlarını çattı. "Bugün Cumartesi."

"Ve?" diye sordum. Bu sabah bana bu gece ne yapmak istediğimi sorduğunda bunu belirlediğimizi düşünmüştüm ve hiçbir şey söylemedim.

"Biliyor musunuz?" Jaycent ellerini çırparak şöyle der. "Siz kızlar bu gece dışarı çıkmalısınız. Kızlar gecesi."

"Hayır, teşekkürler" diyorum ve küçük bir parça pizza alıyorum.

"Hadi ama." Becca alt dudağını dışarı ve bana o küçük sevimli yavru köpek suratını veriyor. "Eğlenceli olacak. Seni şehir dışına çıkarma fırsatım olmadı. Buna bayılacaksın."

"Tamam," diyorum kendi kendime iç geçirerek. Dışarı çıkmak bu gece yapmak istediğim son şey ama beni neşelendirmeye çalıştığını biliyorum. Ona sigara ve alkolün yardımcı olmayacağını söylemekten nefret ediyorum.

Becca heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Yaşasın. Çok eğleneceksin." Ona sahte bir gülümseme verip başımı sallıyorum.

Dönüp Jaycent'e bakıyor ve gözlerinde bir an önce daireye daldıklarında sahip olduğu bakışın geri döndüğünü görüyorum.

"Tanrı aşkına, git ve yap şunu," diyorum onlara, gülümsememi gizleyerek. Jaycent gülüyor ve Becca'nın yanakları utançtan kızarıyor.

"Ver bana

beş dakika," der ve onu yanağından öperek aşağı iner.

koridorda. "Bir saat içinde hazır ol," diye bağılıyor

bana. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Elbette." Pizzayı ve birayı bırakıp ellerimi eşofmanıma sürüyorum.

Mutfağa giriyor ve karşımda duruyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben hemen başka tarafa bakıyorum. Jaycent ve ben o kadar yakın değiliz ama yeterince yakından bakan herkes Ryder'ı kaybettiğim için hâlâ acı çektiğimi görebilir. "Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Sen hiçbir şey yapmadın," diyorum ona.

"Aynen . Ben bir şey yapmadım!" diye homurdanıyor.
"Durdurmalıydım

Ryder. Bradley geldiğinde hepimizin geç bir öğle yemeği yediğini, ardından oturma odasında film izlemeden önce biraz kestirdiğimizi ona söylemeliydim. Ama bunun yerine, Becca'nın şaşkınlıkla onun adını seslendiğini duyduğumda Becca'nın yatak odasında kaldım."

"Sen doğru olanı yaptın," diye onu temin ettim. Bu onun dahil olması gereken bir şey değildi.

Başını iki yana sallar. "Ben hiçbir zaman korkak biri olarak bilinmedim Ashlyn.

Ama o gece ."

"Hayır, yapmadın. Eğer bir şey yapmış olsaydınız, hepimize kızardı."

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve yere bakarak iç geçiriyor. "Onu seviyor musun?" diye soruyorum.

Bana . "Onu seviyor ?"

"Aşkın ne olduğunu bildiğimden emin değilim," karar verdim. İki adam kaybettim.

Bunu ancak bir aptal başarabilir.

Omuzları çöküyor ve bir elini tekrar saçlarında gezdiriyor.

"Yapamazsın

Becca ve benim sahip olduklarımı Ryder ve senin sahip olduklarınla karşılaştır."

"Hiçbir şeyimiz yok," diyorum
usulca. "Bu saçmalık!" diye
homurdanıyor.

Sırtımı dikleştirdim. "Jaycent-"

"Mazeretlerini duymak istemiyorum Ashlyn," diye sözümü kesiyor.
"Ne gördüğümü biliyorum. Seni tanımıyor olabilirim ama en iyi arkadaşımı tanıyorum. Dört yaşımızdan beri hayatımda. Onun bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmedim. Seninle olduğu kadar biriyle hiç görmedim. Güven bana; Ryder'ın bir pislik olabileceğini kabul eden ilk kişi ben olacağım. Ama verecek çok şeyi de var. Ve bunu sana vermeye istekli olduğunu biliyorum."

Başımı sallıyorum. Yanılıyor. Ryder'ı sandığı kadar iyi tanımıyor. Tıpkı benim Bradley'i sandığım kadar iyi tanımadığım gibi. "Buraya nasıl geldiğimi anlamıyorum," diyorum ona.

Elini dizime koydu. "İnsanlar aşkın geldiğini asla göremezler."

Ona baktım. "Alınma ama seni umutsuz bir romantik olarak görmüyorum."

Bu ifadeye gülüyor. "Hiç kimse yapmaz." Ve sonra gülümsüyor.
"Uzun bir kadına aşık olduğumu sanıyordum." I

Sözleri karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Becca," diye açıklıyor. "Sonra bir gün. Bana onu ne kadar sevdiğimi gösterme şansı verdi. Ve ." Gülümsemesi genişliyor. "Onu uzaktan sevdiğimi fark ettim. Ulaşamayacağım kadar uzaktan. Ona sarılabildiğim zaman. Ona dokunabildiğimde. Öpebildiğimde. Onun için hissettiklerim, ona olan sevgimin ulaşacağı boyutlarla kıyaslanamaz bile." Sonra yüzü ciddileşti. "Becca'yı hayatı boyunca tanıdım Ashlyn. Ve onu uzun zamandır seviyorum. Ama ben yedi yaş büyüktüm. Sonunda şansım olduğunda, o üniversiteye gitti. Benden çok uzağa. Ama ben kadere inanırdım. Ve ben her zaman aşka inanan bir adam oldum."

Başım öne eğiliyor ve kucağımdaki ellerime bakıyorum. "Aşk üç haftada gerçekleşemez, Jaycent."

"Kim demiş?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun" bakışıyla ona bakıyorum. "Herkes."

"Herkes yanılıyor," diyor basitçe ve ben homurdanıyorum. "Becca her gün yeni bir şey yapıyor ve ben ona aşık oluyorum." Gülümsüyor. "Kendini tutuyorsun çünkü korkuyorsun? Seni aynı şekilde sevmeyeceğinden mi?"

"Onu sevmiyorum," diyorum yalan söyleyerek.

"Yüksek sesle söylemen onu doğru yapmaz." Sonra biz gitmeden önce Becca'yla biraz vakit geçirmek için dönüp gidiyor.

Tezgâhta oturmuş Jaycent'in bana söylediklerini düşünürken telefonum çalıyor. Thomas'ın aradığını görünce cevap verdim.

"Alo?"

"Hey, kızım," diyor hışımla.

"Sorun nedir?" Ona sordum. Tezgâhtan atlayarak, şık görünmek istiyorsam hazırlanmaya başlamam gerektiğini biliyorum.

"Bu gece boş musun?" diye sorar. "Cumartesi gecesi ve evden çıkmam gerek."

"Becca ve ben dışarı çıkıyoruz. Sen de bize katılabilirsin," diyorum odama girerken.

"Kızlar gecesi mi?" diye soruyor heyecanla. Ruh hali anında değişiyor. "Onlardan birini kullanabilirim."

Yatağımda uyuyan Harry'nin yanından geçip banyoya gidiyorum. "Tamam. Bir saat içinde bizim dairede buluşabilir miyiz?"

"Kesinlikle!"

**

"Nereye gidiyoruz?" Siyah bir Escalade'in arkasında Thomas'la onun arasına otururken Becca'ya soruyorum. Eskiden Ryder'la bindiğim arabanın aynısı. Çılgınca ama yemin ederim onun kokusunu alabiliyorum. Sadece külotumu ıslatmakla kalmayıp göğsümü de sızlatan tatlı ve baharatlı bir paket.

Elbisemi giymeden önce saçlarımı yıkadım ve biraz makyaj yaptım ama kendimi daha önceki halimden daha iyi hissetmedim. Bu bana yeni bir güven vermedi. Ya da kendimi güçlü hissettirmedi.

"Ryder ve babam geçen yıl bir adama bir mülk sattı ve adam da o mülk üzerinde bir kulüp açtı."

"Harika," diyorum kuru bir sesle. Tam da dışarı çıkabileceğimi ve onu düşünmeyeceğimi düşündüğüm anda. Beni kara bir bulut gibi takip ediyor.

"Bu gece büyük açılışı var," diyor heyecanla.

"Büyük açılışlara bayılırım." Thomas da en az onun kadar heyecanlı bir şekilde ellerini çırpıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Otuz dakika sonra bir kaldırıma yanaştık ve hepimiz arabadan indik. New Jersey'de bir sanayi sitesinin ortasında duruyor. Ön kapıda durup arkasındaki Hudson Nehri'ni görebiliyorum. "Acaba kaç sarhoş sokaktan çıkıp suya girecek?" Gülererek söylüyorum. İkisi de bana deliymişim gibi bakıyor.

"Bu korkunç olurdu," diyor Becca kocaman gözlerle.

Thomas, "Bir parmaklık koymaları gerek," diye ekliyor.

İç çektim. "Sadece şaka yapıyordum," diye yalan söyledim. Şanssız sarhoşun ben olacağımı umuyordum.

İkisi de birbirine bakıyor ve Thomas elini onun koluna koyuyor. "Bu gece onu dışarı çıkarman çok hoştu. Daha fazla dışarı çıkması gerekiyor," diyor sanki onu duyamıyormuşum gibi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum, ama yüzümden ve gözlerimden birkaç vahşi saç telini üflüyorum. "Hadi içeri girelim. Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum kapıya dönerek.

Ön kapıya kadar yürüdük, henüz sıra yoktu. Erken geldik ve girişte bir adam duruyor. Kolları geniş göğsünün üzerinde ve bacakları geniş. Kulağında bir kulaklık var. Ama güvenlik gömleği yerine, kolları kıvrılmış, kaslı kollarını ortaya çıkaran siyah bir düğmeli gömlek giymiş. Siyah pantolon ve Chucks ayakkabı. "Merhaba" diyor hepimize.

"Merhaba," diyor Becca, heyecanla kimliğini ona uzatarak. Thomas göz kırparak, "Merhaba," diyor.

Sol elindeki küçük el fenerini kullanarak onun kimliğine bakarken kıkırdıyor. Kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Bir sorun mu var?" diye soruyor sesinde endişeyle.

"O'Kane?" diye soruyor ve kimliğini geri veriyor. "Ryder O'Kane ile bir akrabalığınız var mı?"

Lütfen Tanrım, gökyüzünü üzerime düşür.

"Oh, evet," diyor uzun bir nefes vererek. "O benim kardeşim."

Gülümsüyor ve gülümsemesi bile tehditkâr. Bunu kastettiğini sanmıyorum, ama benimle uğraşma gibi geliyor. Sağ elini uzattı. "Ben Jet Waters. Yedi Ölümcül Günah'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ," diyor mutlulukla. Geri çekiliyorum, dışarı çıkmamı istediğinden beri bu gece için yüzüncü kez pişmanlık duyuyorum. "Bu benim arkadaşım Ashlyn ve diğer arkadaşımız Thomas."

Thomas'la tokalaşıyor, ben de saygımdan kendi elimi uzatıp tokalaşıyorum. "Miller," diyor kulaklığına. "Ön tarafa gel. Balkon süitini göstermeni istediğim bir grup var."

"Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Becca.

"," diyor ve sonra başka bir adam beliriyor. Miller olduğunu tahmin ediyorum.

Sırtına bir tokat atar. "Bu gece onların hesabı benden."

"Hayır, gerçekten..."

Elini göğsüne koyarak, "İsrar ediyorum," diye ısrar ediyor. Kadın ona zayıf bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Teşekkür ." "Benim için bir zevk."

Çantamı açıyorum ve kimliğimi aramaya başlıyorum. "Gerek yok," diyor bana. "Size iyi eğlenceler, herhangi bir sorun yaşarsanız bana ya da Miller'a haber verin."

Thomas heyecanla, "Teşekkürler," dedi."

Kolumu Becca'nın omuzlarına doluyorum ve o geriliyor. "Sorun nedir?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor ama sanırım bir fikrim var. Bana daha önce de bu tür muamelelerden hoşlanmadığını söylemişti. Soyadından dolayı başkalarının ona özel avantajlar sağladığı türden.

Miller adındaki adam siyah halıyla kaplı bir dizi merdiveni çıkıyor. En tepeye varıyoruz ve siyah bir korkuluğun etrafından dolaşıyoruz. Siyah bir sehpanın iki yanında beyaz yastıkları olan iki siyah kanepede oturuyor. "Buyurun."

Oturduk ve elini kaldırdı. Birkaç saniye sonra siyah saçlı bir kadın koşarak yanımıza geliyor. Eğiliyor ve kadının kulağına konuşuyor. Müzikten pek bir şey duyamıyoruz. geri çekildiğinde başını sallıyor ve gülümsüyor. Adam uzaklaşıyor.

"Herkes merhaba," diye sesleniyor. "Size ne ikram edebilirim?" "Herkes tekila shot," diye yanıtlıyor Becca.

Thomas koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını arkaya koyuyor ve gülümsüyor. Sonra bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neyin var senin?"

"Berbat bir hafta geçirdi," diyor Becca. Homurdanıyorum. "Boktan bir hafta geçirdin."

Thomas bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve gülümsüyor. "Pekâlâ kardeşim, bütün gece bizim, o yüzden beni bilgilendirmeye başla."

Becca ona "Önemli bir şey değil," der.

"Hiçbir şey mi?" Homurdanıyorum ve Thomas'a bakıyorum. "Annesinin erkek arkadaşına onunla birlikte olması için para verdiğini öğrendi."

"O ne?" Thomas iri gözlerle ona bakarak soruyor.

"Ryder'la ayrıldılar ve Bradley ona evlenme teklif etti," diyor beni göstererek.

Kafasını bana doğru çevirdi. "Kraldan ayrıldınız mı? Bradley de kim?" Şu anda seks hayatımın boktan olduğunu biliyor ama ona tüm detayları hiç anlatmadım. Tüm sorunlarımı duymak istediğinden şüpheliydim.

"Kral mı?" Becca dudaklarını tiksintiyle geri çekerek soruyor. "O kral değil."

Thomas başını sallar. "Öyle, tatlım." Kolunu koltuktan kaldırıp öne eğiliyor, dizlerinin üzerine koyuyor ve çenesini ellerinin arasına alıyor. "Dökül bakalım. Kim bu diğer adam?"

Derin bir iç çektim. "Bunun bir önemi yok. İkisi de gitti ve bunu tartışmamayı tercih ederim." bir ileri bir geri bakıyorum. Thomas ağzını açıyor ve ben de ekliyorum, "Lütfen?"

Ağzını kapatıyor ve başıyla onaylıyor. Garson kız geri dönüyor ve ilk içkilerimizi masaya koyuyor.

İkisi de kadeh kaldırıyor, ama onlar bir şey söyleyemeden ben benimkini alıp geri kapatıyorum. Sonra Becca tek kelime etmeden kendi kadehini bana uzatıyor, ben de sorgusuz sualsiz alıyorum. Sonra Thomas da aynısını yaptı. Bir dahaki sefere garson kız geldiğinde Becca iki kadeh sipariş ediyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RYDER

Masamın arkasında oturuyorum. Babamın bana söylediği gibi hiç . Neyse ki o bütün gün ofisinde kalıp telefon görüşmeleri yaptı ve her zamanki gibi eve gitmekten kaçındı. Bunu yapmak onun için sorun değilken benim için neden sorun olduğundan emin değilim. Güneş nihayet battı ve ben de daha önce yaptığım gibi ışıklarımı kapattım. Babamın bir saat önce hoşça kal bile demeden çıktığını duydum. Belki de benim ümitsiz vaka olduğumu anlamıştır.

Kapımın açıldığını duyuyorum ve sanırım yanılmışım. "Git buradan," diye homurdanarak bir şişe viskiye sarıldım. Babam tüm hafta sonumu bir şişe içkinin içinde boğulmakla geçirmemi umursamadığını söylemişti ve bu düşünce bana cazip gelmişti.

Işık yanıyor ve gözlerimi kapatırken inliyorum. "Baban gelip seni gerektiğini söyledi."

Başımı kaldırıp tek gözümü açtığımda Milton'ın orada durduğunu görüyorum. "Git buradan," diye tekrarlıyorum.

Başını sallar. "Benimle gelmezsen bir yere gitmiyorum."

İç çekiyorum ama ayağa kalkmayı başarıyorum, şişeyi de yanımda getiriyorum. Aşağıya iniyoruz ve ben Escalade'imın arkasına sürünüyorum. "Bu gece kız kardeşini gördüm," diyor bana.

"Oh, öyle mi?" Ben soruyorum. "Neyin peşinde?" Pek umurumda değil ama normal, kalbi kırık olmayan Ryder olsa umursardı.

"O ve Ashlyn'in bir araca ihtiyacı vardı."

Adını duyunca şişeden bir yudum daha alıyorum. "Nereye?" Şimdiden pişmanlık soruyorum. Nereye gittiği umurumda olmamalıydı.

"Yedi Ölümcül Günah'a gidiyorlardı."

Orayı biliyorum. Oraya hiç gitmedim ama mülkü barın sahibi olan adama sattım. Şehrin en iyi değil. "Sadece ikisi mi?" Yalnız mı gittiler diye merak ederek sordum. Belki Jaycent de onlarla gitmiştir.

Şerit değiştirirken "Hayır," diye cevap verir. "Yanlarında bir adam vardı..." Duraklıyor. "Sanırım adı-"

"Kim olduğunu biliyorum." *Bradley*. Hâlâ şehirde mi? Tanrım, onların yanına mı taşındı? Bir içki daha alıyorum.

"İyi adam.."

"Milton!" Bir elimi tıraşsız yüzümde gezdirerek . "Lütfen kızlar ve *randevuları hakkında* konuşmasak olur mu?"

"Elbette, patron," diyor, benim çabuk sinirlenmemden etkilenmemiş gibi. Koltuğa geri oturuyorum ve Jet'i arayıp onlara göz kulak olmasını istemeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Bu beni ilgilendirmez. Ama Becca benim kardeşim. Onu istediğim zaman kontrol edebilirim.

istiyorum ve sapık gibi konuşmayacağım. Daha çok bir ağabey gibi.

Milton daha arka kapımı açmadan Escalade'den iniyorum ve sürünerek dışarı çıkıyorum, şişe hâlâ sıkıca elimde.

"Yarın bir şeye ihtiyacınız olacak mı, efendim?" Milton arabanın önüne gelerek sorar.

Başımı sallıyorum çünkü hafta sonunun geri kalanında evimden çıkmayı planlamıyorum. "Pazartesi görüşürüz."

Başını sallıyor ve Escalade'e geri binip kaldırımdan uzaklaşmadan önce kapımı kapatıyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıp cam kapılardan geçiyorum. Burada en son durduğum zamanki düşünceler zihnimde ağırlaşıyor. Onu aklımdan çıkarmam ne kadar sürer bilmiyorum ama yeterince hızlı olmayacak.

Daireme ve ışıkları açma zahmetine bile girmeden yürüyorum. Manhattan silüeti tavandan tabana pencerelerden dairemi yeterince aydınlatıyor. Yine de aniden boş hissettiriyor. Çok büyük. Garip, daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım.

Yavaşça odama doğru ilerleyip kapıyı kapattıktan sonra yatağa düşünüyorum. İçki şişesi hâlâ elimdeydi. Onun burada benimle olduğunu hayal ederken bir iç çekiyorum. Ya da orada onunla. Düşüncelerime bağlamak istiyorum ama olamıyorum.

Conner duruyor. Gülümsüyor ve bir zamanlar bembeyaz olan dişleri az önce suratına attığım yumruk yüzünden kırmızıya boyanmış durumda. "Hâlâ o fahişeyi beceriyorsun, öyle mi?" Bana bakıyor ve gülüyor. "Biliyor musun" -uzanıp çenesindeki kanı siliyor- "Ashlyn'in hemen yanında Becca ile aynı odayı paylaşıyordum." Daha da yaklaşıp fısıldıyor, "Uyanık yatar ve onun Bradley'nin adını haykırışını dinlerdim." Kalbim göğsümde öyle sert atıyor ki kulaklarım zonkluyor. "Sonra gidip onu becermek zorunda kaldın." Beni tiksintiyle bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne yaparsan yap, onun her zaman Bradley'e geri döneceğini bilmek nasıl bir duygu?"

Bu anıyla dişlerimi gıcırdatıyorum. O piç Conner bile onun bana asla vücudundan fazlasını vermeyeceğini biliyordu. Bradley her zaman kızı elde edecekti. Neden denediğimden emin değilim.

Tüm bunlardan sonra bile, bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemiyorum.

Telefonumu çıkarıp Jet'in numarasını çeviriyorum ve her şeye rağmen bunu yapmaya karar veriyorum.

Üçüncü zilden sonra telefonu açıyor.

"Hey, Ryder? Naber dostum?" diye sorar.

Arka plandan gelen müzik sesini duyuyorum. "Fazla değil," diyorum ona. "Sadece açılış gecesinin nasıl gittiğini öğrenmek için aramıştım," diye yalan söylüyorum.

"Harika. Çıkabilecek misin?"

Çıkmak mı? Oraya gidip Ashlyn'i Bradley ile görmek istediğimden emin değilim. Dans ediyor ya da daha kötüsü öpüşüyor olabilirler. "Hayır, gelemem," diyorum ve şişeyi geri deviriyorum. "Ama kız kardeşim orada."

"Evet, daha önce birkaç arkadaşıyla geldi. Onlarla ben ilgileniyorum."

Harika! Onları sarhoş ediyor. Eminim içkileri gelmeye devam ediyordur. "Benim için ona göz kulak olur musun, lütfen?" Ashlyn'i kastettiğime dair bir fikri olduğunu sanmıyorum.

"Kesinlikle!" Tekrar konuştuğunda teşekkür etmek için ağzımı açıyorum. "Hey, dostum, gidip bir şeyle ilgilenmem lazım."

"Tamam..." *Tıklayın.*

. Telefonumu yatağın ucuna fırlattım. Sekti ve bir gümbürtüyle yere düştü.

Oturup bir yudum daha alıyorum. Sonra bir tane daha. Ve sonra bir tane daha. Şişeyi bitirene kadar içiyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Babam haklıydı; Pazartesi günü kaldırıp oyuna geri dönecek ve Ashlyn'i geride bırakacaktım. Bunu yapmak ne kadar zor olursa olsun.

ASHLYN

İki saat sonra sarhoştum. Ve bir daha asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeyi yapıyorum, gülüyorum.

Yedi Ölümcül Günah'ın barında duruyorum, elimde koyu renkli sıvı dolu bir bardak tutuyorum. İçinde ne olduğundan emin değilim ama kibar bir adam benim için aldı ve çok lezzetli. Dördüncü içkim gibi. İçtiğim tüm tekila shotlarının üstüne. Ve garsonumuzun masamıza getirip durduğu içkiler, sıcak sahibinin kendisi sayesinde.

"Arkadaşların nereye gitti?" diye bağılıyor adam bana doğru eğilirken müzikten.

Pipet dudaklarımın arasında, etrafımda dönüyorum. Kalabalık kulübü ve dans pistini tarıyorum. Burası duvardan duvara insanlarla dolu. Bizi içeri alan adam uzak köşede durmuş, üzerinde güvenlik tişörtü olan ama Miller olmayan başka bir adamla konuşuyor. Başını sallıyor ve tuvaletlerin olduğunu bildiğim koridoru işaret ediyor. Orayı sık sık ziyaret etmişim; mührü kırmak kötü bir fikirdi.

Onları görmediğimde "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. Ama benden bir adım ötede duruyor olabilirler ve ben muhtemelen

onları neon ışıkların yanıp sönmesinden ve biraz bulanık görüşümden görebiliyordum.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye soruyor ve bana doğru eğilirken müziğin sesini bastırmaya çalışıyor.

Başımı hızla sallamaya başlıyorum ve odanın dönmesine neden oluyor. beni sabitlemek için ellerini omuzlarıma koyuyor. Kıkırdıyorum. "Beni bırakmazlar," demeyi başarıyorum ama sonra başımı yana eğiyorum. *Bırakırlar mıydı?*

"Onları aramana yardım etmemi ister misin?" diye sorar, birayı dudaklarına götürür ve büyük bir yudum alır.

Onları bulmalı mıyım? Yani, onlar için o kadar da endişelenmiyorum.

Olmalı mıyım? "Evet," diyorum ona, içkimi barın üzerine bırakarak.

Birasından son bir yudum alıp bitiriyor ve benimkini almadan önce barın üzerine koyuyor. "Senin için ben taşırım."

"Teşekkür ," diyorum ve ileri doğru bir adım atıyorum ama kendi ayağıma takılıyorum.

Kolunu belime doluyor, ben de yardıma ihtiyacım olduğu için gülüyorum. "Hadi Bambi," diye sesleniyor müziğin içinden.

Beni dans pistinin etrafında dolaştırıyor ve uzun bir koridordan tuvaletlere doğru götürüyor. Durdu ve ben öne doğru tökezledim. Kolu belime dolanmasaydı eminim düşecektim. "İşte oradalar," diyor.

Becca'nın bize doğru koştuğunu görmek için tam zamanında önüme bakıyorum. Bana çarparak beni geriye doğru itiyor ve sonra başka bir kol beni sarıyor ve onun Thomas olduğunu anlıyorum. "Neredeydiniz çocuklar?" Müziğin sesini bastırarak bağıríyorum.

Thomas bana "Tuvaleti kullanmamız gerekti," diyor ve sonra son bir saattir konuştuğum adama bakıyor. "Sen neler ?" O da bana bakıp göz kırpmıyor.

Kibar adam sadece güler. "Adın ne senin?" Becca mırıldanıyor.

"Nick," diyor ve onun elini sıkmak için elini uzatıyor. Ve sonra Thomas.

Thomas göz kırparak, "Ne kadar da sevimlisin," deyince Nick rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Onu korkutuyorsun," diyorum ve Nick hariç hepimiz gülüyoruz.

"Merak etme tatlım. Ben kapıldım," diyor, ama ona verdiği gülümseme müsaitmiş gibi görünüyor.

Becca iki elimi de tutarak, "Burası harika bir yer," diyor. "her bir günahın yazılı olduğu odalar var." Pek bir şey anlamadan saçmalıyor ama ben anlıyormuş gibi başımı sallıyorum.

"Burası tıklım tıklım," diyorum yüksek sesle. "İyi ki zamanında gelmişiz," diye ekliyorum.

Thomas, aramıza giren bir adama bakarken başını sallıyor. "Geri döneceğim..."

Becca ona, "Seni sanıyordum," diye sesleniyor.

"Kör değilim," diyor Becca ona el sallayarak.

Tekrar gülüyoruz ve Nick bana içkimi ikram ediyor. Pipetten uzun bir yudum alıyorum ve sonra bir yudum da Becca'ya veriyorum. O da alıyor ve sonra heyecanla dudaklarını yalıyor. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim Becca?" Nick ona soruyor ve o da hızla başını sallıyor.

"Sanki başka birine ihtiyacın varmış gibi." Homurdanıyorum.

"İşte bu yüzden buradayız," diye bağırıyor müziğin üzerine. "Kafayı bulmak için."

"Görünüşümüze bakılırsa çoktan oraya varmışız bile," diyorum ve Nick'i güldürüyorum. Elini belime koyuyor ve bedenim hemen ona doğru eğiliyor. Ona boş yere umut vermemem gerektiğini biliyorum çünkü onunla hiçbir şey yapmayı planlamıyorum. Işıklar duvarlarda ve yerde dans ediyor ve gözlerim onlara yetişmekte zorlanıyor. Alkol yüzünden tenim karıncalanıyor ve müziğin ritminden vücudum . "Biraz eğlenmekte yanlış bir şey yok," diyor, kulağıma eğilerek konuşuyor ve bir ürperti kaplıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Ryder'la birlikte olduğumu hayal ediyorum -bana dokunan o- ama gözlerimi açtığımda mavi gözleri görüyorum bana bakan yeşil yerine, kalbim yeniden paramparça oluyor.

Ondan bir adım geri çekiliyorum ve çantamdan cep telefonumu çıkarıp beni arayıp aramadığını ya da mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum. Bir mesajım var ve o da Bradley'den.

Hala buradayım. Sensiz gidemem Ash. Lütfen beni görmeye gel. Bunu düzeltmeme izin ver.

Oradan çıkıyorum ve telefonumu kapatıyorum. Sarhoş Ashlyn'in bu gece kimseyle konuşmasına gerek yok. Sonra Nick ve Becca'ya dönüyorum. "Biraz daha tekilaya ne dersiniz?"

**

Pazartesi sabahı, Jaycent duş alırken ben Becca ile mutfakta duruyorum. Bana bir kahve fincanı uzatıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Sadece başını sallıyor. Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorum. Onun için daha iyi bir ruh halinde olmaya çalışıyorum, ama işe yarıyor gibi görünmüyor. Cumartesi gecesi dışarı çıktık ve Seven Deadly Sins'de harika vakit geçirdik ama dün her şey normale döndü. Ben mutlu değildim ya da gülmüyordum, o da artık gülümsemiyordu. "Sorun ne Becca?"

İç çekiyor ve başını sallıyor. "Hiçbir şey," diyor uzun bir süre sonra.

Elimi omzuna koydum. "Bu konuyu konuşmaya hazır olduğunuzda ben buradayım."

"Günaydın hanımlar," diyor Jaycent mutfağa girerken. Onu yanağından öpüyor ve sonra bana başıyla selam veriyor.

"Günaydın bebeğim," diyor neşeyle ve numara yaptığını biliyorum. "Ben işe gidiyorum çocuklar," diyorum, onlara zaman vermek istiyorum

Tek başına. Belki de onu rahatsız eden şey hakkında konuşmak istemediği tek kişi benim. Telefonum çalıyor ve çantamdan çıkarıp annemin aradığını görüyorum. Gülümsüyorum.

"Ona selam söyle," diye Becca.

Ona başımı salladım ve daireden çıktım. "Selam anne," diyorum.

"Hey, tatlım, bir sorun mu var?" diye soruyor. "Senden pek haber alamadım."

Ryder'la ayrıldığımızdan beri ailemizin Facebook sohbetinden kaçıyorum. Kuzenim her gün internette bulduğu onun fotoğraflarını paylaşıyor. Hâlâ birlikte olsaydık, ona siktirip gitmesini söylerdim. Ama şu anda hepsinden uzak durmayı tercih ediyorum. "Sadece meşguldüm," diye yalan söylüyorum. Hayatım hiç bu kadar sıkıcı olmamıştı.

"Sen ve Julian nasılsınız?" diye soruyor.

Asansöre doğru yürüdüm ve aşağı düğmesine bastım. "Ben Ryder, anne. Ryder diye çağırıyor," diyorum ona yüzüncü kez. "O iyi biri," diyorum kırık dökük aşk hayatımın detaylarına girmek istemeyerek.

"Güzel," diyor mutlulukla. "Onunla ne zaman tanışacağım? Kuzenin Angela internetten onun hakkında o kadar çok şey paylaşıyor ki, onu zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Emin değilim anne." sesi kapıların açılmak üzere olduğunu haber veriyor. "Gitmem gerek. Asansöre binmek ve seni kaybedeceğim."

"Tamam tatlım, umarım harika bir Pazartesi geçirirsin. Seni seviyorum."

Kapılar kayarak açılıyor ve ona doğru bir adım atıyorum ama yeşil gözlerin bana dikildiğini görünce duruyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Avuçlarım anında terlemeye başlıyor.

"Ashlyn?" diye sesleniyor annem kulağıma. "Seni sevdiğimi söyledim."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum boğazımdaki yumruyu yutarak. Sonra telefonu önce kulağımdan düşürüyorum.

Ona bakarken kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor. Siyah bir pantolonun içine koyu mavi bir düğme takmış. Saçları o dağınık haliyle mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve yüzü yeni tıraş edilmiş. Mükemmel görünüyor ve bu canımı da acıtıyor.

Yalnız olup olmadığını görmek için hızla asansöre bakıyorum ve yanında yarı giyinik bir kadın görmeyince uzun bir nefes alıyorum. Olsaydı ağlardım.

Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve dudakları tiksintiyle geri çekiliyor. Sanki sonunda benim ligimin çok dışında olduğunu fark etmiş gibi. Bu onun sözlerinden daha çok acı veriyor.

Sinirle yutkunuyorum ve asansöre doğru bir adım atıyorum.

"Ryder

..." Onun adını söylerken sesim çatlıyor ve böyle olduğum için kendime lanet ediyorum. Daha iyiydim. Onu unutabileceğimi sanıyordum ama şimdi onu burada görmek asla unutamayacağımı kanıtlıyor. O her zaman kaçan kişi olarak kalacak.

Bir şey söylemek yerine sağa doğru adım atıp asansörün düğmesine basıyor ve sonra ellerini pantolonunun ceplerine sokarken omuzlarını dikleştiriyor, kapılar üzerime kapanmadan hemen önce bana "cehenneme git" der gibi bakıyor.

Az önce ne yaptığının farkına varırken yarı sersemlemiş bir halde orada duruyorum. Benden o kadar nefret ediyor ki asansörde benimle bir dakika bile geçiremiyor mu? Cidden az önce üzerime mi kapattı? Az önce yaşadığım panik anı yerini öfkeye bıraktı.

Dairenin kapısını o kadar sert itiyorum ki duvara çarpıyor. Birinin *tısladığını* duyuyorum ama duymazdan .

"O piç kurusu," diye tıslıyorum. "var?" Becca soruyor.

Jaycent odadan çıkarken ona bakıyorum. "Az önce asansör kapısını üzerime kapattı," diye homurdanıyorum.

"Kim?"

"Ryder," diye açıklıyorum cep telefonumu tutarak. "Annemle telefonda konuşuyordum. Kapılar açıldı ve ben de asansöre adımımı attım ama Ryder'ın çoktan asansörün içinde durduğunu görünce duraksadım. Bana 'cehenneme kadar yolun var' der gibi baktı ve ben asansöre binmek üzereyken uzanıp asansörün kapanması için düğmeye bastı." Kollarım açıldı. "Benim yüzümden. Çocuk gibi davranıyor!" Ateşim yükselirken bağıriyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın." İç çekiyor.

Başımı sallıyorum ve sonra elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Hayır."

Bana doğru yürüdü ve ellerini omuzlarıma koydu. "Onun seni duymasını sağlamalısın."

"Ne var ki?" Uzaklaşarak soruyorum.

"Mesele şu ki, sen böyle biri değilsin." Sesi yükseliyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Tanrım, Ashlyn. Sen bir erkeğin ona bu şekilde davranmasına izin veren bir kadın değilsin. Dinlemesini sağla. Bir pislik olduğunu görmesini sağla. Yeterince uzun zamandır yanlış yaptığını. Bir erkeğin kendisini küçük hissetmesine ve kendinden şüphe etmesine izin veren kadın olmayı bırak. Sen yanlış bir şey yapmadın ve onun da bunu görmesi gerekiyor."

Uzun bir nefes veriyorum ve Jaycent'in yeniden ortaya çıktığını görmek için başımı çeviriyorum. "Haklısın," diye homurdanıyorum.

"Evet, öyleyim," diyor başını sallayarak.

Bunun yeterince uzun sürmesine izin verdim. Eteğimi düzeltiyorum ve sonra saçlarımı yüzümden itiyorum. "Ben öyle bir kadın değilim. Ve bana böyle hissettirmesine izin vermekten yoruldum."

Sadece benden nefret ettiğini düşünüyor. Onunla işim bitene kadar bekle.

ALTINCI BÖLÜM

RYDER

Sol tarafımda Manhattan manzarası olan uzun konferans masasının bir ucunda duruyorum. Erkekler koltukları dolduruyor ve babam da diğer uca oturuyor.

Üzerine eğildim, ellerim siyah yüzeyde düz duruyor. Saçlarım yıkanmış ve düzeltilmiş, aslında bu sabah tıraş olmuştum ve kıyafetlerimi yerden . Bir kez olsun iyi toparlanmış görünüyorum ama içim bok gibi. *Ben de seni seviyorum*. Asansör onun katında durduğu anda orada duranın o olacağını biliyordum ama hiçbir şey beni gördüklerime hazırlayamazdı. Ya da hissettiklerime.

Çok güzel görünüyordu ve ona sahip olma düşüncesi bende duvarı yumruklama isteği uyandırdı. Ya da kendimi. Onun gömleğini giydiğini ve ona *bebeğim* diye seslendiğini gördüğüm an onu kaybettiğimi anlamıştım. Ama *ben seni seviyorum*? Hiçbir şey ama hiçbir şey beni o yumruğa hazırlayamazdı. Hâlâ nefes almakta zorlanıyorum. Aklımdan çıkaramıyorum. *Ben de seni seviyorum ...*

"Ryder?" diye sesleniyor babam boğazını temizleyerek.

Ona bakıyorum ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırdığında dik duruyorum. *Ne halt , Ry?* Çalışıyor olman gerekiyordu. Hafta sonunu içip kendinden geçerek geçirdin, ama şimdi adam olma zamanı.

"Beyler," diyorum, siyah takım elbise ceketimi sanki zaten yerinde değilmiş gibi düzelterek. "Hadi başlayalım, olur mu?" Sesim çok etkilenmemiş gibi çıkıyor. Sanki büyük bir kayıp yaşamamışım gibi. Sanki tek yapmak istediğim masamın altına saklanıp bir şişe Jack'in içinde boğulmakken işe hazırlıklı gelmişim gibi.

Hepsi bana bakarak başlarını sallıyorlar. Konuşmak için ağzımı açtığımda Kelly'nin konferans kapısının dışında yüksek sesle konuştuğunu duyuyorum. "Bayan ... o bir toplantıda... yapamazsınız."

"Bir saniye beyler," diyorum, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Kapı açıldı ve neredeyse yüzüme çarpacaktı.

"Bay O'Kane, çok üzgünüm. Güvenliği aradım..." Kelly, görmeyi beklediğim son kişinin arkasından hışımla içeri girerek söze başladı.

Kalbim hızla çarpıyor ve sanki zihnim onu çağırmış gibi karşımda duran güzel sarışını gördüğümde gözlerim açılıyor. "Ashlyn?" Yüksek perdeden bir sesle soruyorum.

Mavi gözlerini bana diyor ve omuzlarını geriye doğru çekiyor. Gözlerim utanmam gereken bir şekilde onun üzerinde aşağı yukarı geziniyor ama utanmıyorum. "Konuşmamız gerek Ryder," diye ısrar ediyor.

Babam boğazını temizliyor ve beni milyar dolarlık bir şirketi yöneten bir profesyonel olarak gören adamlarla dolu bir odada durduğumu fark ediyorum. Ben de omuzlarımı geri çekiyorum ve boğazımı temizliyorum. "Meşgulüm," diyorum, bir patron gibi konuşmaya çalışarak, ama gözlerim göğsüne düşüyor ve dar siyah bluzunun göğüslerini nasıl sardığını görünce dudaklarımı yalıyorum.

Neden onunla konuşmak istediğimi düşünsün ki? Bu sabah asansörün kapısını yüzüne kapattığımda bunu anlamadı mı? Biraz alçakça bir davranıştı ama orada onunla yalnız kalma riskini göze alamazdım. Beni seçmesi için dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamaya çalışıyorum. Şu anda benim de kendime pek güvenim yok.

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Bu uzun sürmeyecek." "Ash-"

"Çocuk gibi davranmandan bıktım!" diyerek kesiyor.

Homurdanıyorum. "Ben mi çocuk gibi davranıyorum?"

"Evet!" diye bağılıyor ve arkamdaki koltuklarında rahatsız bir şekilde kıpırdanan adamları görmezden geliyorum. "Sadece beni görmezden gelmekle kalmadın, kız kardeşini de görmezden geldin."

Çenem kenetlenirken bir elimi saçlarımda . Bunu inkâr edemem. Ama tek konuşmak istediği Ashlyn. Cehennem, bu ne

Herkes tartışmak istiyor. Jaycent'i bile görmezden geldim.

"Size Bradley ve benim-"

"Ne? Aşık mı? Evleniyor musunuz?" Onun sözünü keserek bağırdım. "Sana en iyisini diliyorum.."

Göğsüme hazırlıklı olmadığım bir yumruk indirdi ve beni bir adım geriye attı. " kesmeyi bırak," diye bağıırıyor.

Ayaklarımı yeniden yere basıp ona doğru adım atıyorum, göğsüm onunkine çarpıyor ve kalbinin benimkine çarptığını hissedebiliyorum. Ona bakarken gözlerim kısıılıyor.

Kelly'nin gözleri çılgınca ileri geri gidip geliyor, şüphesiz güvenliğin kışlarını acele ettirmesini diliyor.

"Bradley'i ben *becermedim*," diye .

Babam boğazını temizliyor. "Sanırım yapmamız gereken-" Homurdanıyorum ve kesiyorum. "Ne gördüğümü biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun." Bu sefer parmağını göğsüme saplıyor ama kıpırdamıyorum. "Tek bildiğin gördüğünü sandığın şey. Ve yanıyorsun, Ryder." Sesi bir an için yumuşuyor ve elini yanına indiriyor. "Bradley çoktan gitti. Sen hemen sonra o da çıktı. Tek fark benim onu kapıya kovalamamış olmam."

Daralmış gözlerle ağır ağır nefes alarak önünde duruyorum. Ama bu ifadeyle yumuşadılar. Gerçekten yanılmış olabilir miyim? "Hayır!" Bu bir numara. "Bu sabah ona onu sevdiğini söylediğini duydum."

Gülmekten başını geriye atıyor ve bu göğsüme saplanan bir bıçak gibi oluyor. O sesi, geçen hafta çok özlemiştim. Doğruldu ve gözlerimin içine baktı, o kahkaha artık yoktu. "Aryan annemdi," diye cevap veriyor kesin bir dille. "Annemle telefonda konuşuyordum." Öfkelendi. "Bana konuşma şansı verseydiniz bunu size söyledim. Ve küçük bir çocuk gibi kaçırdım!"

Tam o sırada kapı hızla açılır ve mavi güvenlik üniforması giymiş iki adam merdivenlerden inmiş gibi nefes nefese içeri girer. "Bay O'Kane, bir sorun mu var?" diye soruyor kel adam, elleri geniş kalçalarında.

Bana söylediklerini anlamlandırmaya çalışarak ona bakarken başımı sallıyorum. "Ama sen-"

"Seni dışarı kadar takip ettiğimde anlatmaya çalıştım," diye sözümü kesti bu kez. "Ama bana kendimi açıklamam için değerli vaktinden iki saniye bile vermedin."

Ağzımı açtım ama güvenlik görevlisi konuştu. "Bay O'Kane?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Bunca zamandır yanılıyor olabilir ? Jaycent bana defalarca onu aramamı söyledi. Onunla konuşmamı. Bu kadar basit olabilir miydi?

"Ben gidiyorum," diyor ve çantasını karıştırırken yere bakıyor. Birkaç dakika sonra bir şey çıkarır. "Al bakalım. Aceleden sana ait olanı almayı unutmuşsun." Bileziği elime bırakıp arkasını dönüyor ve ben de hiç düşünmeden onu takip ediyorum.

"Bekle..." Onun durduğu asansöre doğru koşuyorum. "Ashlyn..." Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü şu anda hissettiklerimi hiçbir kelime ifade edemez.

Asansöre adımını attı ve yüzünü bana döndü. Ve gözlerinde yaş olmamasından nefret ediyorum. Üzüntü belirtisi yok. Sadece sonunda bana gerçekte ne olduğunu anlatabildiği için duyduğu memnuniyet. Başından beri yanıldığımı. "Bitti, Ryder. Bitti. Ama en azından artık sana asla ihanet etmediğimi biliyorsun," diyor açıkça. "En çok acı veren de bu." Düşünceliymiş gibi başını yana eğiyor. "Seni bu kadar az düşündüğümü düşünebilmen." Dudaklarını yalıyor. "En azından şimdi nasıl bittiğini görmek için beklemek zorunda değiliz." Ve bu sözlerle birlikte asansör kapanıyor.

ASHLYN

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ve başım dik bir şekilde işe gidiyorum.

Thomas beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Vay canına, biri harika görünüyor," diyor. "Ne yaptın sen?" diye soruyor şüpheyile.

Gülümsemem genişliyor. "Tamamen mantıksız ve sınırdaki psikotik bir şey," diyorum ona. Sonra ne yaptığımı fark ettiğimde gülümsemem düşüyor. Babasının ve tamamen yabancıların önünde.

Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Giiirrrrrllll, ne yaptın?" diye soruyor, sesinde şimdi endişe var.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ryder'ın iş toplantısının ortasında kendimi rezil ettim."

"Ne?" diye sorar gözlerini kocaman açarak. "Neden?"

"Çünkü yapmadığım bir şey yüzünden kendimi kötü hissetmekten bıkmıştım," diye homurdandım. "Herkese bok gibi davranıyor!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben iç çekiyorum. . Bunu esas olarak kendim için yaptım. Ona ihanet etmediğimi bilmesini istedim, ama aynı zamanda onu aradığım o gece tüm kartlarımı masaya koyduğum ve bana hiçbir şey söylemediği içindi. Bu, Bradley'i evimde bulduğunda beni terk etmesinden daha çok canımı yaktı. Ben de onu incitmek istedim. Ve ona gerçeği söyledikten sonra yüzündeki ifade durumu daha da kötüleştirdi. Kendini kötü hissetmişti.

Thomas'a "Sadece çalışmam gerek," dedim. "Aklımı ondan uzaklaştırmalıyım."

Bir saat sonra, ön kapıdan bir adam hâlâ masamda oturuyordum. Elinde güzel kırmızı güllerle dolu bir cam vazo ve diğer elinde bir pano.

"Bayan Whitaker?"

"Bu benim," diyorum ayağa kalkarken, bana kimin çiçek göndermiş olabileceğini merak ediyorum. İlk aklıma gelen annem oluyor. İkincisi Nick. Ne de olsa bu gece bir randevumuz var.

"Çok güzel," diyor Thomas yanıma gelerek. Ben panoya adımı yazarken o da çiçekleri alıyor.

"Teşekkür ederim. Size iyi günler," diyor adam gitmek için dönerken.

"Kimden geliyorlar?" Thomas'a dönerek soruyorum. Çiçekleri çoktan masanın üzerine bırakmış ve kartı okuyordu.

Bana bakıyor ve kocaman gülümsüyor. "Kral."

"Sen neden ?" Kartı elinden çekip aldım ve okudum.

Her şey için çok özür dilerim. Lütfen bu gülleri kabul edin ve çocukça davranışlarım için beni affedin.

Sevgiler, Ryder

Kartı masaya çarpıp gülleri toplarken homurdanıyorum. Onları masanın yanında duran çöp kutusuna atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Thomas'ın nefesi kesildi. "Onları istemiyorum!" Şak diye söyledim.

Koşarak yanlarına gider ve vazoyu çıkarır ama çiçekler çöpün dibine düşer. "Bu bir Waterford kristal vazo," diyor şaşkınlıkla vazoya sıkıca sarılırken.

Ona salladım. "O zaman sende ."

Her şeyden çok bana çiçek gönderdiği için kızgınım. İkimiz de bittiğine karar verdik. Öylece bırakamaz mıyız? İkimiz de kırık kalplerimizi alıp yolumuza devam edemez miyiz?

Telefonum çalıyor ve bakmadan açıyorum. Bahse girerim Ryder'dır. "Ne?" .

"Oh, uh..." bir erkek sesi tökezliyor. "Ben... kötü bir zaman mı?" "Kimsiniz?" Talep ediyorum.

"Oh, çok üzgünüm. Ben Nick."

İçimi çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Özür dilerim Nick. O günlerden biri işte," diyorum sandalyeme çökerek. Thomas'ın vazoyu hâlâ ilk çocuğuymuş gibi kucakladığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Tipik bir Pazartesi, ha?"

Pek sayılmaz ama "Evet." diyorum.

Boğazını temizliyor. "Sadece bu gece için hala anlaştığımızdan emin olmak istedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet." Adamın sesi çok gergin geliyor. Sadece akşam yemeği olduğu neden emin değilim. Onu masanın altından uçurmayacağım ya da daireme geri götürmeyeceğim. Sanırım bir süreliğine bacaklarımı kapatmam gerekiyor. Belli ki ne yaptığımı bilmiyorum.

"Tamam. Çin yemeği sevdiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Harika." Gergin bir şekilde gülüyor. "Sadece mükemmel olmasını istiyorum."

Başımı öne eğip gözlerimi kapatıyorum. "Nick, ne düşündüğünü bilmiyorum ama bu sadece akşam yemeği-"

"Oh, I biliyorum." O kesintiler Ben ile başka bir huzursuz Gülmek. "Lütfen herhangi bir beklentim olduğunu düşünmeyin."

"Umarım değildir çünkü ben bilmiyorum," diyorum dürüstçe.

Becca ve Thomas'ı bana bu randevuya evet dedirttikleri için öldüreceğim!

"Sizi saat kaçta alayım?" diye soruyor hemen. "Rezervasyon yedi için."

"Seninle orada buluşuruz," dedim. "Emin misin? Benim için sakıncası yok"

"Eminim," diyorum o konuşmaya devam edemedi. "O zaman görüşürüz," diye onu temin ediyorum ve kapatıyorum.

Thomas'a bakıyorum ve o da masanın diğer tarafından bana gülümsüyor. "Seni öldüreceğim."

Gülümsemesi genişler. "Beni bu vazoyla gömdüğünüzden emin olun." Sonra arkasını dönüyor ve elinde vazoyla zıplayarak odadan çıkıyor.

"Ne halt ediyorsun Ash?" Kendime sormadan edemiyorum. Ama ben bile ne düşündüğümü bilmiyorum.

BÖLÜM YEDİ RYDER

Milton beni yine uzun bir iş gününden sonra eve bırakırken telefonuma bakıyorum.

Lütfen beni ara.

Bunu yirmi dakika önce Ashlyn'e göndermiştim ama yanıt gelmedi. Bütün gün onu aradım ve mesaj attım ama hiçbir şey yok. Beni resmen sildi.

Jaycent'i aramaya karar verdim. Özür dilemediğim tek kişi o.

"Naber dostum?" diye soruyor, sesi yorgun geliyordu.

"Günün benimki kadar iyi geçiyor gibi konuşuyorsun," diyorum iç çekerek.

"Seninki bok gibi mi gidiyor?" diye soruyor açıkça.

Kahretsin, güzel bir gün olurdu. Bir haftadan fazladır böyle bir gün geçirmemiştim. "Bugün Pazartesi mi?"

Bu onun kıkırdamasına neden olur. "Evet."

Tekrar iç geçiriyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Bugün Ashlyn'gördüm," demeye karar verdim.

"Nasıl gitti?" diye soruyor.

"Seni arıyorum, değil mi?" Homurdanıyorum.

Gülüyor ama ben bu durumu hiç komik bulmuyorum. "Ve tahmin ediyorum ki içini istediğin bir şey var, duyalım." I Yapma. atık başka bir İkincisi. "O geldi çöküyor içine Bu sabahki toplantımda, beni azarladı ve sonra hışımla dışarı çıktı. Yüzünde 'siktir git' bakışı var," diye . "Ve?" diye ısrar ediyor.

"O gittikten sonra kendimi kötü hissettim. Geçen hafta ona ve Becca'ya bok gibi davrandım, yüzden bunu telafi etmek istedim. Bu yüzden bugün ikisine de çiçek gönderdim.

Becca bana bir teşekkür mesajı gönderdi ama Ashlyn hiçbir şey göndermedi." "Gerçekten çiçeklerin günü kurtaracağını mı düşündün? Haftayı?"

"Hayır." İçimi çektim. Tekrar konuşmadan önce telefonda uzun bir sessizlik oluyor.

"Ryder, dışarı çıktığımız o gece sana onu araman gerektiğini söylemeye çalıştım. Onunla konuşmalısın. Eğer aranızdaki her şeyi kurtarmak istiyorsan, daha fazla çaba sarf etmen gerekecek."

Evet, bunu biliyorum! Ama nedense yüzüme söylediğimi vurmanın bir faydası olmuyor. Uzun bir nefes aldım. "Biliyorum. Ama... lanet olsun, son yedi gündür onu görmezden geldim ve eski halimize nasıl bilmiyorum. Ya da onun bunu isteyip istemediğinden."

Sanki bana bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi iç çektiğini duyuyorum. "Ryder, o gece dışarı çıktık ve seni ofisine geri götürdüm..."

Neredeyse başka bir kadınla yattığım gece mi? "Ne olmuş ona?" Ben sordum.

"Seni aramıştı. Telefona baktın ve yere , yapmamam gerektiğini biliyordum ama açtım. Her şeyi anlatmaya başladı. Konuşmasını engellemeye çalıştım ama konuşması bittiğinde telefonu ."

Arka koltukta oturuyorum. Bu yüzden onunla konuştuğumu hatırlamıyordum. Onunla konuşan oydu. "Ne söyledi?" Yavaşça sordum.

"Gördüğünüzü sandığınız şeyle olan şeyin çok farklı şeyler olduğunu söyledi." Duraklıyor. "... ve seni sevdiğini söyledi."

"O ne-" Talep ediyorum.

"Sana söyledim," diye kesti. "Telefonu kapattıktan sonra bana doğru baktın ve sana söyledim ama tek kelime etmedin."

Kalbim hızla atıyor ve başım dönüyor. "Beni seviyor mu?" Yumuşakça soruyorum.

"O da öyle dedi."

Ertesi sabah onu ofisimde gördüğümde bana bunu söylemediği için homurdandım. Ya da ondan sonraki gün. Ya da ondan sonraki gün. Ona ne olduğunu sormak için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum. Pislik gibi davranmam onun suçu değil. Bu kadar uzun sürmesine izin vermem de onun suçu değil. "Bu bir hafta önceydi. Tabii ki çiçekler bunu düzeltmeyecek!" Kendimi tutamadım. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Sanki bir cevabı varmış gibi soruyorum.

"Savaş. Eğer onu seviyorsan, onun için savaş. Eğer o da sizi sizin onu sevdiğiniz gibi seviyorsa, bunu mesafeden çok daha fazla takdir edecektir."

"Evet," diyorum kendi kendime başımı sallayarak. Bugün beni görmeye geldi. Bunun bir anlamı olmalı. "Ben... Teşekkürler dostum. En iyi arkadaşım olduğun için teşekkürler."

Dakikalar sonra Escalade durdu ve atlayıp binanın merdivenlerini ikişer ikişer çıktım. Lobide koşuyorum ve nihayet biri açılana kadar asansörün düğmesine yüzlerce kez basıyorum. Daha onların katında durmadan anahtarımı çıkarmıştım bile.

Ön kapıdan içeri giriyorum ve Jaycent'i mutfakta üzerinde sadece boxer'ıyla görünce duruyorum. "Bu da ne...?"

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. Gözleri açılıyor ve ellerini boxer'ının önüne indiriyor. "Peki senin kıyafetlerin nerede?" Talep ediyorum.

"Ryder." Ellerini kaldırıyor ama sonra hızla indiriyor. "Düşündüğün gibi değil."

Ne düşünüyorum? Bence yanlış dairede. Neden burada boxer'ıyla olsun ki? Ama ona bakarken aklıma bir fikir geldi. Ashlyn'in beni sevdiğini söylediğini bana hiç söylemedi. Bana bir kez bile her şeyi berbat ettiğimi ve ondan özür dilemem için beni zorladığını söylemedi. Gözlerim ona dikildi ve ona doğru bir adım attım. "Onunla görüşüyor musun?" Hırladım. "Yani yaptığın şey bu muydu? Arkamdan onu beceriyor muydun?" Talep ediyorum. Bradley hakkında endişelenmeme hiç gerek yoktu çünkü en iyi arkadaşım onunla çok meşguldü.

"Ryder... Ben..."

"Yani bunca zamandır yanlış adam için endişeleniyormuşum," diye çıkışıyorum.

Sözlerime kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor. Sonra gözleri açılıyor ve başını sallamaya başlıyor. "Ashlyn'le görüşmüyorum..."

"Ryder." Koridordan koşarak gelip onun sözünü kesen kız kardeşimin bağırışını duyuyorum. "Burada ne işin var?" Yeşil gözlerini bana dikeyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Üzerinde tamamen siyah dantel bir tayyör ve onun üzerine giydiğı siyah topuklu ayakkabılar var.

"Becca, ne oluyor lan?" Bunu görmek istemediğim için homurdandım. "Git üstüne bir şeyler giy!" Yarı giyinik görüntüsünü engellemek için elimi kaldırdım.

Bekle... *Ashlyn'i görmüyorum*... Önce ona, sonra da kız kardeşime bakarken gözlerim açılıyor. "Neden giyinik değilsin?" Ona bağırdım.

"Neden kendi dairenmiş gibi evime girip duruyorsun?" diye soruyor, sesi her kelimedede yükseliyor. "Çık dışarı!"

"Neler oluyor, B?" Talep ediyorum. Gözlerim tekrar Jaycent'e dönüyor ve onu işaret ediyorum. "Kız kardeşimi beceriyorsun," diye bağıríyorum ve o da irkiliyor.

"Ryder, ben-"

"Ne yaptığım ve kiminle yaptığım seni ," diye araya giriyor Becca.

Onu işaret ederken iri gözlerle ona bakıyorum. "Bu ne zamandır devam ediyor?" Talep ediyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Yine söylüyorum, seni ."

"Becca," diye .

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyor musun?"

Ona doğru bir adım attım. "Bu da ne demek şimdi?" diye bağıríyorum. Bana gülümsüyor ve sanırım bundan çok fazla keyif alıyor. l,

Ancak en iyi arkadaşımın suratına yumruk atmak istiyorum. "Neden buradasın Ryder?"

Ashlyn için buradayım... Bir elimi saçlarımin arasında ona tekrar bakıyorum, lanet bir ayakkabının içinde ve en iyi arkadaşım sadece boxer giyiyor. Bunun için zamanım yok. Konsantre olabilmek için gözlerimi yere dikeyorum. "Ashlyn'le konuşmaya geldim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Randevusu var."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "Bradley ile mi?" Talep ediyorum. "Çünkü bana bittiğini söyledi." Yalan mı söylüyordu? Geçen hafta yaptıklarımın intikamını mı alıyordu?

Homurdanıyor. "Evet, öyle. Cumartesi gecesi kulüpte tanıştığı yeni bir adam."

Elimi yumruk yapıp yanıma indirdim. "Nereye gittiler?"

Bana doğru bir adım atıyor ve sağ elini uzatıyor. "Anahtarını istiyorum," diye ilan ediyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "değer mi?" diye soruyor ve ben hırıliyorum.

Anahtarı cebimden çıkarıp mutfak tezgahının üzerine fırlatıyorum. Kayıyor ve Jaycent'in ayaklarının dibine düşüyor. "Nerede o?" Talep ediyorum.

"Çin Mutfağı'nda," diyor mutlu bir şekilde.

Arkamı dönüp kapıyı açmaya gidiyorum ama durup omzumun üzerinden onlara bakıyorum. Hayatım boyunca en iyi arkadaşım dediğim adama bakıyorum ve sanki beni bıçaklamış gibi hissediyorum. habersiz kız kardeşimle nasıl görüşebilirdi? Ashlyn'e kendimi o kadar ki onu hiç görmemiş miydim? Yoksa bu gece ilk kez mi görüşeceklerdi? Bu dişlerimi sıkımda neden oluyor. "Otuz dakika içinde seni arayacağım ve cevap vermeni bekliyorum," diyorum ve sonra Becca'ya bakıyorum. "Ve ne söylersem kabul edeceksin." Yedek bir plana ihtiyacım olacak. Ashlyn'in intikam konusunda nasıl çalıştığını gördüm ve ben de hamlelerini kullanacağım. Ama bunu için Jaycent'e ihtiyacım var. Bana kaşlarını çatıyor ve ben de ekliyorum, "Bana bu kadarını borçlusun." Sonra kapıyı arkamdan çarparak .

ASHLYN

O şarabını yudumlarken ben de Nick'in karşısındaki masaya oturuyorum. Ben de kendiminkinden bir yudum alıp gergin kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum. Ryder'la olan bu şey, ona ayırmak istediğimden daha fazla zamanımı alıyor. Bitti artık. Neden onu düşünmeden duramadığımdan emin değilim.

"Ashlyn?"

"Hmm?" Şarap bardağımı masaya koyarak soruyorum. "Özür dilerim." "İyi misin?" diye soruyor mavi gözleri benimkileri ararken.

Başımı salladım. "Evet."

"Bu gece çok uzak görünüyorsun," diye gözlemliyor.

"Ailem arıyor," diye yalan söyledim. Bu adam beni tanımıyor, bu yüzden ona her şeyi anlatabilirim ve bana inanmaması için hiçbir neden yok.

"Onlar iyi mi?" diye soruyor sesinde endişeyle.

"Evet. Sadece onları uzun zamandır görmedim."

"Nerede yaşıyorlar?" diye sorar.

"Seattle."

Kaşları kalktı. "Orası çok uzak. Sen oralı mısınız?"

Başımı sallıyorum ve şarap kadehimi tekrar elime alıyorum. "Peki ya ailenin geri kalanı? Seattle'da ya da burada kardeşlerin var mı?"

"Ben tek çocuğum," diyorum ona.

Kaşlarını çatıyor. "Seni buraya ne getirdi o zaman?"

"İş," diyorum ama bu bir yalan. Buraya esas olarak Becca geldim. Uzaklaşmak ve Talia'da çalışmak istedim. Sanırım ne dilediğine dikkat et sözü doğruymuş.

Şarap kadehimi tam yere bırakmıştım ki masaya bir şey çarptı ve şarap kadehim , beyaz şarap elbisemin üzerine döküldü.

sıçradım. "Bu da ne...?" "Abla, çabuk gel," diye bağılıyor bir adam.

Ryder olduğunu görmek baktım. O neden burada? Ne yapıyor? "Ryder?" Homurdanıyorum.

"Çabuk gel, abla. Annemin bize ihtiyacı var," diyor aceleyle. "Abla mı?" Nick sorar. "Senin tek çocuk olduğunu sanıyordum." "Öyleyim," diye onu temin ederim.

Ryder uzanıp sol elimi tutuyor ve beni masanın üzerinden kendisine doğru çekiyor. Onun gücü karşısında bir of çektim. "Bunu nasıl söylersin, kardeşim?" Omzunun üzerinden Nick'e bakıyor. "Benden utanıyor," diyor suratını asarak.

"Ryder," diye bağırarak elimi onun elinden çekiyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" Sesim onun varlığından rahatsız olmuş gibi çıksa da bedenim onun dokunuşunu tanıyor ve başlıyor. Tanrım, onu özlüyorum.

"Seni arıyordum."

Evet, aradı ama ben onunla konuşmak istemedim. Her onu sesli mesaja gönderdiğimde bunu anlamadı mı?

"Telefonumun şarjı bitti," diye yalan . "Git buradan. Şimdi."

"Yapamam. Sensiz olmaz. Bu Nibbles," diyor sanki az önce boşalmış gibi ağır ağır nefes alarak. Ve bu düşünce bacaklarımı güçsüzleştiriyor.

"Nibbles kim?" Nick yüzünde şaşkınlıkla soruyor. Ryder koklayarak, "Nibbles annemizin evcil tavşanı," diye yanıtlıyor.

"Yalan söylüyor," diyorum açıkça. "Ryder, git." Diyorum ama inandırıcı olduğundan emin değilim.

"Abla, bunu nasıl söylersin?" diye sorar ve yumruğunu ağzına götürüp ısırır gibi yapar. Tekrar burnunu çekiyor. "Nibbles hakkında nasıl konuşabilirsin?" diye soruyor ve sonra gözlerinde yaşlar görüyorum.

Bu kadar saçmalık yeter! Ellerimi masaya vurup üzerine eğildim.

"Sarhoş musun sen?" Bana doğru eğiliyor ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. Benimle oyun oynuyor. Ve bunun, bu sabah ofisine dalmamın intikamı olduğunu fark ediyorum. "Bu hiç komik değil," diye tıslıyorum, gözlerim onunkilere dikiliyor.

Gülümsemesi kayboluyor ve alt dudağını titreyerek dışarı çıkarıyor. "Gülmüyorum kardeşim. Bu ciddi bir durum. Annemin kalbi kırıldı. Hemen eve gitmeliyiz."

"Annen Seattle'da değil mi?" Nick kafası karışmış bir şekilde sorar.

Ryder'ın çenesinin sıkışmasını izliyorum ve gülümsüyorum. Evet, ona kendimden epeyce bahsetmiştim. Ve şimdi bunu yaptığıma memnunum.

Beni alt etmesini istemediğim için ona son bir kez bakıyorum ve sandalyeme çökmeden önce derin bir nefes alıyorum. Nick'e gülümsedim. "Acelen ne? Nibbles çoktan öldü." Umursamazca omuz silkiyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum. Elbisem şarapla kaplanmış olabilir ama Ryder'ın burada kendini aptal yerine koymasını umursamıyormuş gibi gülümseyeceğim. "Nerede kalmıştık Nick?"

Ryder'a bakıyorum ve o da bana ters ters bakıyor. Telefonunu cebinden çıkarırken onu görmezden geliyorum. Bu savaşı kazanmasına izin vermeyeceğim. Anahtarlarına bir şeyler yazıyor ve Nick'in kafası karışmış bir şekilde ona baktığını görüyorum. Zavallı adam. Bir savaşın ortasında olduğundan haberi yok.

Ryder'ın daha önce yaptığım şeyi bana ödetmeye çalıştığını biliyorum. Ve bunu hak etmediğimi de söylemeyeceğim çünkü hak . İşine öyle dalmakla haddimi aştım ama bu farklı. İkimiz de söylememiz gerekeni söyledik. Artık geriye bir şey kalmadı.

Boğazımı temizliyorum ve Nick bana bakıyor. Soruma cevap vermesi için kaşımı .

"Ben, uh... bir içki," diye cevap veriyor sonunda gergin bir şekilde ve sonra yutkunuyor. "Belki sana yeni bir içki alırım?" diye soruyor, ne yapacağından emin değilmiş .

"Bence bu harika bir fikir," diyorum elimdeki diğerini giydiğim için. Nick yavaşça elini kaldırıyor ve sanki cevabı bildiğinden emin olmayan ama katılmak isteyen öğrencilerden biriymiş gibi çekingen bir tavırla dolu restorana bakıyor. Bu adamın Ryder'a karşı hiç şansı olmayacak. Onu canlı canlı yiyecek.

Birden Ryder'ın telefonu çalmaya başladı. Sandalyemde arkama yaslandım. Oh, bu iyi olacak. "Alo, anne," diyor usulca.

Başımı kaldırıp ona baktım. Annesine mi? Onunla konuşmuyor. Bir hafta önce ayrıldığımızda da konuşmuyordu. Bir haftada bu kadar şey değişebilir mi?

Dirseklerimi bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde masaya koyuyorum ve çenemi ellerimin arasına alıyorum. Bu iş bitecek mi? "Bekle, anne. Seni hoparlöre vereceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Neden bu kadının söyleyeceklerini duymak isteyeyim ki? Benden nefret ediyor! Becca'ya yaptıklarından sonra bu hisler karşılıklı. O kadının canı cehenneme.

Telefonunun bir tuşuna basıyor ve kulağından çekip alıyor. "Ashlyn ile birlikteyim," diyor ve sonra telefonu yüzüme doğru tutuyor. Ekranında Jaycent yazdığını görüyorum ve gözlerimi ona dikiyorum.

"Ben annen," diyor yüksek sesle, muhtemelen Jaycent'e hoparlörde olduğunu bildiriyor. "Anne, Ashlyn geldi."

O bana eğlenen gözlerle bakarken ben ona saf bir nefretle bakıyorum ama o gülümsemesini kontrol etmeyi başarıyor. "Ashlyn?" Jaycent'in ciyakladığını duyuyorum ve bu benim şaşkınlıkla geriye sıçramama neden oluyor. "Tanrım, Ashlyn, Nibbles öldü," diye bağırıyor ve sesinin ne kadar kötü bir kadın gibi çıktığını görünce içim cız ediyor. Nick'in bunun gerçek olduğuna inanması mümkün değil. Ona şöyle bir bakınca anladım. Aptal buna inanıyor.

Ryder, "Ona ne olduğunu anlat," diye emrediyor.

"Uh..." Jaycent duraklar. "Baban onu ezdi... . Onu ezdim. O sadece zıplıyordu ..." Ses kesiliyor ve Nick'in gözleri açılırken ben de gözlerimi deviriyorum. "Lastik izleri... sırtında..." Ryder hıçkırıklarını bastırıyor ve ben yine gözlerimi deviriyorum.

"Öldür beni şimdi," diye mırıldanıyorum utanarak.

"Aman Tanrım," feryat ediyor telefondaki ses ve ben yüzümden dökülen sarı saçları savuruyorum. Buna hazırlanmak için gerçekten zaman ayırdığıma inanamıyorum.

Nick'in kocaman gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. "Ashlyn, gitmelisin. Annenin sana ihtiyacı var. Başka bir akşam yemek yiyebiliriz..."

"Oh, ne tatlı bir çocuk," diye ekliyor mızmız ses. "Bebeklerime ihtiyacım var Ashlyn. Ryder, lütfen. Eve gel. Bir cenaze töreni yapmalıyız."

İkisini de görmezden geliyorum ve restoranın etrafına bakıyorum. Bu ikisi ne kadar aptal ki? Nick'e ailemin Seattle'da yaşadığını söyledim.

Sesini gizleyen bir adam olduğunu anlayamıyor mu? Tanrım, bu adam tam bir salak. Ve Ryder da tam bir göt!

Ryder'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve Nick'dönüp baktığımda cesaretle başını sallıyor.

Yanağımın içini ısıriyorum, sandalyemi geriye itiyorum ve Ryder'a dik dik bakıyorum. Şerefsiz herif bana göz kırpmıyor! Tanrım, çığlık atmak istiyorum! Ama en iyi intikamın olduğunu hatırlıyorum. Ayağa kalktım ve masanın etrafında yürüdüm. Nick'in elinden tutup onu ayağa kaldırdım.

"Çok üzgünüm Nick," diyorum içten bir sesle. Bu buluşma bir şeye yol açacak gibi değildi ama yine de Ryder bunu bilmiyor. Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildim ama anında geri çekildim.

"Gitmeliyim kardeşim," diyor sıkıca ve Ryder'ın beni restorana doğru sürüklemesine izin verirken Nick'e bir gülümseme veriyorum.

Dışarı çıkmaz onu ittim. "Bu da neydi böyle?" Bağırıyorum.

"Seni yarın ararım," diyor telefona ve sonra . "İnanılmazsın, bunu biliyor musun?" . "İnanamıyorum.."

Ellerimi yumruk yapıp yanıma indirdim.

"Seninle konuşmam gerekiyordu ve bütün gün aramalarımı görmezden geldin."

"Çünkü seninle konuşmak istemiyorum," diye bağırıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde. Öfkemden patlayabileceklerini hissediyorum. "Bunu anlamak senin için ne kadar zor?"

"Bebeğim..."

"" -onu işaret ediyorum- "bu saçmalığa başlama! Öylece içeri girip bana bebeğim diyemezsin."

"Özür dilerim," diyor aceleyle, sanki yine araya girecekmişim gibi, ama girmiyorum çünkü gerçekten söyleyecek bir şeyim yok.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu sabah giydiği takım elbisenin aynısını giyiyor, ama şimdi üst iki düğmesi ve kolları kıvrılmış, kravatsız. O kadar iyi görünüyor ki, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor ve aynı zamanda bir erkek gibi ayağımı yere vurmak istiyorum.

öfke nöbeti geçiren bir çocuğu aynı anda öpmek. Bu hiç adil değil.

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum. Bunu yapabilirsin Ashlyn. "Bu sabah ofisinde sana söylemek istediğim her şeyi söyledim. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok." Sonra arkamı dönüp ona sırtımı veriyorum ve kaldırımdan aşağı doğru yürüyorum.

"Ashlyn, bekle!" diye sesleniyor. Ben durmadım.

Adımı birkaç kez daha söylediğini duyuyorum ama nereye gittiğimden bile emin olmadan Manhattan'ın kalabalığında yoluma devam ediyorum. Sanırım evim ters yönde, ama geri dönmeye niyetim yok. Ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Kalabalık yoğunlaştıkça yavaşlamak zorunda kalıyorum ve bir elin üst kolumu sardığını ve iki bina arasındaki kaldırımdan çekildiğimi hissediyorum.

"Ryder!" Şak diye söyledim.

Beni kırmızı tuğlalı binaya doğru itiyor ve bedenimi kendi bedenine yapııştırıyor. Ben kıpırdayamadan iki elini de yüzüme koyuyor ve sonra dudakları yapışıyor. "Ryder..." Ellerimi göğsüne koyarak onu uzaklaştırmaya çalışırken mırıldanıyorum.

Yüzümü bırakıyor ve bir an için geri çekileceğini düşünüyorum.

Onun yerine ellerimi tutuyor ve başımın üzerinde tuğla duvara yaslıyor. Arzu bacaklarımın arasından çekiliyor. "Öp beni," diyor nefes nefese, koyu yeşil gözleri benimkilere bakarken. "Öp beni, bebeğim. Lütfen," diye yalvarıyor ve ben hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Bunu yapamaz! Ona izin vermeyeceğim! "Ben..."

"Kapa çeneni Ryder," diye dudaklarına karşı. Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor ve ben de onu geri öpme ya da dizimi kasıklarına sokma kararıyla boğuşuyorum.

"Ashlyn?"

Adımı duymak beni panikletiyor. Dizimi kaldırıyorum ve Ryder beni bırakıyor, sendeleyerek uzaklaşıyor ve belinden bükülüyor. Olayların beklenmedik dönüşü yüzünden öksürüyor.

"Ashlyn?"

İkimiz de adımın söylendiği yere baktık ve Nick'in orada durduğunu gördüm.

kaldırımında, gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

"Nick." Az önce gördüklerinden utandığını söyledim.

Elinde bir poşetle orada duruyor ve gözleri aramızda gidip geliyor. İçimi çektim. "Çok özür dilerim Nick. Bu gecenin böyle geçmesini istememiştim," diyorum ona.

Çantayı düşürür ve bir adım geri atarken çanta yere çarpar. "Kardeşini öpmüşsün," diyor dehşetle.

Ryder homurdanıyor, ben de Nick'e dönmeden önce ona ters ters bakıyorum. "Öyle göründüğünü görebiliyorum ama olan bu değil."

Nick onaylamak için Ryder'a bakar ama Ryder sadece dudaklarını yalayıp ona göz kırpar.

"Gerçekten mi?" Ryder'la yüzleşmek için dönüyorum. Bana sadece gülümsüyor ve ben de ondan uzaklaşıyorum. "Nick." Başını hızla sallamaya başlıyor ve sonra elinin tersiyle dudaklarını siliyor.

"Kardeşini öptün," diyor tiksintiyle.

Ryder yüzünde ukala bir gülümsemeyle, "Öpüşmekten fazlasını yapıyoruz," diyor.

Onun sözleri karşısında nefesi kesilir. "Nick, şaka yapıyor..." Ben ona doğru bir adım atıyorum, o da ellerini kaldırarak bir adım geri atıyor.

"Ne gördüğümü biliyorum," diye savunur. "Nick, yapma.."

"Hoşça kal Nick," diyor Ryder, sözümü kesip sağ elini kaldırarak el sallıyor. Başka bir şey söylemeden dönüp kalabalığın arasına karışıyor.

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Senin neyin var böyle?" diye soruyorum. Nick'in düşürdüğü yiyecek torbasına doğru yürürken sadece gülüyor. "Ben ciddiylim, Ryder."

Onu alıyor. "Aç mısın?" diye soruyor gülümseyerek.

Gözlerimi ona dikiyorum ve ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Artık aç ," diye cevap .

Gözleri bacaklarıma kayıyor ve dudaklarını yalıyor. "Birdenbire açlıktan ölüyorum."

"O zaman açlıktan öleceksin," diye tükürüyorum ve sonra ara sokaktan çıkıp kaldırıma doğru yürüyorum. Yanından geçerken ona tiksintiyle bakıyorum ve o da bana sırtıyor.

"Adil oynamayacağım," diye beni uyarıyor.

Duruyorum ve yavaşça yüzümü ona dönüyorum. Gözlerim elindeki bileziğe takılıyor ve sonra tekrar gözlerine dönüyor. "Hiç oynamayacağım," diyorum ve ona bir kez daha sırtımı veriyorum.

"Kız kardeşimin en iyi arkadaşımıla çıktığını biliyor muydunuz?" diye soruyor kalabalığa.

Bir kez daha duruyorum ve iç çekiyorum. Bir kez daha arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Evet," diyorum, ona yalan söylemeyi reddederek.

Bir adım geri çekilir ve elini dikenli saçlarında gezdirir. "Nasıl yapabildin...?" Kendini durduruyor, sonra derin bir nefes alıp veriyor. "Bana nasıl söylemezsin?"

Ona doğru bir adım atıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Sana nasıl söylemezdim?" Tekrar ediyorum. "Benimle bir haftadır konuşmuyorsun. Sana ne zaman söyleme şansım olacaktı?" Talep ediyorum.

"Yani sadece bir haftadır tanıdığınızı mı söylüyorsunuz?" diye soruyor, bana şüpheyile bakarak.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor . "Herkes benden sır saklıyor," diye ekliyor.

Başımı geriye atıp ona bakıyorum. "Belki herkesi dışarıda bırakmasaydın-"

"Neden herkesi dışarıda bıraktığımı bilmek ister misin?" diye sorar. "Çünkü tek yapmak istedikleri seni tartışmaktı. Ve ben buna daha fazla dayanamadım," diye bağırır.

"O zaman neden buradasın?" Ben de bağırıyorum. "Madem beni düşünmeye katlanamıyorsun, neden randevumu mahvettin...?"

"Çünkü seni seviyorum!" diye bağırıyor, ellerini yumruk yaparak yanına indiriyor.

Bu sözler üzerine vücudumun anında uğuldamasından nefret ediyorum. Yalan söylediğinde göğsüm sıkışıyor. Bunun doğru olmasını o kadar istiyorum ki, ama beni manipüle etmeye çalışıyor. Beni sevmiyor; sevseydi, geçen gece onu aradığımda bana bunu söylerdi. Ama bunun doğru olmasını dilerken kalbimin daha hızlı atmasından nefret ediyorum.

Başımı sallayarak bir adım geri çekiliyorum. "Bunu duymama gerek yok." Bu sefer yürüdüğümde beni durdurmaya çalışmıyor.

BÖLÜM SEKİZ

RYDER

Tekrar kapıya vurdum. On dakikadan fazla bir süredir kızların dairesinin önünde duruyorum ve cevap yok. Cep telefonumu çıkardım ve kız kardeşimin numarasını çevirdim. Birkaç kez çalıyor ve sonunda sesli mesaja düşüyor. Ben de Jaycent'in evini aradım. O herifin orada olduğunu biliyorum. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Alo?" Sesi uyku yüzünden pürüzlü.

"Kaldır kıcını ve şu lanet kapıyı aç," diye . "Ne...

Neredesin...?"

"Kapının önündeyim!" "Şimdi cevap ver!" diye bağırdım. "Kim o?"

Becca'nın uykulu sesini duyuyorum ve kapıyı yumrukluyorum.

tekrar ön kapı.

"Ben Ryder," diyor ona.

İç çekiyor. "Telefonu yüzüne kapat..." "Jaycent, sakın buna cüret etme..."

Ben konuşurken kapı açıldı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Ashlyn'in karşımda durduğunu görünce şaşırıyorum. Üzerindeki bornozu sıkarken gözleri uykulu ama bana dik dik bakıyor.

Hışımla yanından geçip telefonumu kapatıyorum. Koridorda tepinirken "Aile toplantısı yapıyoruz," diyorum. Kapıyı çalmadan Becca'nın kapısını açıyorum ve onu Jaycent ile yatakta buluyorum.

"Bu da ne Ry?" diye bağılıyor ve Jaycent bana dönerken vücudunu onun arkasına siper etmeye çalışıyor.

"Kalkın, giyinin ve kıcınızı kaldırıp oturma odasına gidin." Sonra kapıyı çarparak kapattım.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ashlyn talep ediyor ve onun bu kadar güzel görünmesinden nefret ediyorum. Yataktan yeni kalkmış olmasına rağmen hâlâ nefesimi kesiyor. "Saat sabahın dördü," diye ekliyor, saatin kaç olduğunu zaten bilmiyorsam diye.

"Hayır, uzun zamandır ilk defa zihnim oldukça açık," diyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Ben yatağa dönüyorum," diyor.

"Hayır. Sen de bu toplantının bir parçasısın," diyorum ve elinden tutup onu kanepeye sürüklüyorum. Öfkeyle oturdu ama itiraz etmedi.

Dakikalar sonra Jaycent ve Becca giyinmiş olarak dışarı çıktılar.

Tanrım. "Sabahın dördünde neden buradasın?" Becca talep ediyor.

"Aile toplantısı yapıyoruz," diyorum gözlerimi kısarak.

Jaycent.

Jaycent benden Ashlyn'e bakıyor. Ashlyn orada oturuyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, muhteşem yüzünde saf bir nefret ifadesi var. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sırtıyor. "Sanırım telefon görüşmem işe yaramadı." Jaycent kıkırdarak ekliyor.

Ben cevap veremedim Ashlyn konuştu. "Bu konu hakkında konuşmayacağız."

Yüzünde memnun bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Ben kahveyi hazırlayayım."

"Hayır," diyor Becca, onun kolunu tutarak. "Toplantı falan yapmıyoruz Ryder. Aklını mı kaçırdın sen?"

"Neden insanlar bana bunu sorup duruyor?" "Çünkü sen sordun," diye cevaplıyor Ashlyn.

Yüzümü ona dönüyorum, açık kat planı bana kuşbakışı bir görüş sağlıyor. "Hayır. Uyumuyorum. Ama uyuyamamaktan yoruldum."

"Bu ne anlama geliyor?" Becca soruyor.

"Ashlyn ile aramda olanlar yüzünden bir haftadır ayaktaydım ve dün tek yapmam gerekenin konuşmak olduğunu öğrendim.

ona. Sonra da en iyi arkadaşımın kız kardeşimi becerdiğini öğrendim ve konuşmamız gerekiyor."

"söylemeyi kes," diyor Jaycent mutfaktan. "Nasıl etmeliyim?"

. "Çünkü ben görüyorum." "Ryder." Ashlyn beni uyarırcasına adımı söylüyor.

Kız kardeşime bakıyorum ve "Neden bana söylemedin?" diye soruyorum. "Bu tepki yüzünden," diyor sanki çok açılmış gibi.

"Tabii ki bu şekilde tepki vereceğim. O benim en iyi arkadaşım ve senden yedi yaş büyük."

Ashlyn kaşlarını kaldırarak, "yedi yaş küçüğüm ve beni *becerirken* hiç sorun yaşamadın," diyor.

"Bu.." *Siktir!* "Farklı ..."

"Neden?" diye soruyor, ayağa kalkarak. "Sadece seviştiğim için mi?" Omuzlarım çöküyor. "Öyle demek istemedim ve sen de bunu biliyorsun."

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Aslında bunu bilmiyordum, neden açıklamıyorsun?"

"Sana kızmıştım," diyorum sanki bu yaptıklarını haklı çıkarıyormuş gibi. "Ve bu her şeyi yoluna mı koyuyor?" diye tersliyor.

"Dur!" Becca sesleniyor. "İkiniz de durun." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Bana kimi sevip sevemeyeceğimi söylemene izin vermeyeceğim."

"Aşk mı?" Homurdanarak sordum. "Mümkün değil..."

"Jaycent ile dört yıl önce takıldım Ryder," diye açıklıyor.

Ağzım açık kalıyor ve en iyi arkadaşım dediğim adama bakıyorum. "Dört yıl önce mi?" Nefes nefese soruyorum ve sanki bunu bilmemi istemiymiş gibi başını sallıyor.

"Evet," diye cevap veriyor ve ben de ona dönüp bakıyorum. Yeşil gözlerini bana diyor ve sonra gülümsüyor. "Ve birlikte yaşamaya karar verdik."

Başımı sallamaya başladım. "Ciddi olamazsın-"

"Öyleyim!" diye tersleyerek sözümü kesti. "Ve fikrimi değiştirme şansın yok, Ryder." Ağzımı açtım ama o devam etti. "Şimdi kışım yatağa geri dönüyor. İyi geceler." Sonra döndü ve bana sırtını verdi.

Ashlyn ve Jaycent'e dönüyorum. Kahve makinesi çalışırken o da bana bakıyor. Sırtını tezgâha yaslıyor ve sanki bir şey söylemem için bana meydan okurcasına kollarını göğsünün üzerine koyuyor. Ona meydan okumak için.

Ve bunu es geçmeyeceğim. Bütün bir hafta boyunca içimde birikmiş öfke var. Mutfağa doğru yürüyorum ve onun önünde duruyorum. Derin bir nefes aldım ve ona saldırmamaya çalıştım. Dört yıl mı? Dört yıl önce onunla yatmış. O zaman kız

...ne? On yedi mi? On sekiz mi?

"Bunu bana nasıl söylemezsin?" Becca yatağa döndüğü için sesimi alçaltmaya çalışarak söylüyorum.

"Ryder, ben-"

"Hayır! Yapmadın!" kestim. "Yoksa yapardın!" Tersledim.

Kahverengi gözlerini bana dikerken bana doğru bir adım atıyor. "Denedim!" diye hırlıyor. "Ama sonra Ashlyn için kendine acımakla çok meşguldün."

"Bunun Ashlyn'le hiçbir ilgisi yok," diye karşı çıkıyorum.

"Her şeyin onunla ilgisi var." Becca'nın kanepede oturduğu yeri işaret ediyor. "Bir haftadır kendinden başka kimseyi umursamadın ve şimdi Becca'yla benim ne yaptığımızı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Çünkü ikinizden haberim yoktu. Belli ki bir süredir devam ediyor," diye . "İnanın bana, ben her şeyi öğrenirdim."

"Neden çünkü sen izin vermezdin?" diye homurdanıyor. "Sanki senin iznine ihtiyacımız var."

"Tabii ki yapmazdım!" Tersledim. "Fahişelerinize nasıl davrandığınızı gördüm." Gözleri küçük yarıklar halinde daralmadan önce genişliyor. "Onu mutlu edebileceğini mi sanıyorsun? Conner'dan daha iyi olduğunu mu?" Başımı sallayarak soruyorum. "Değilsin. Onun kalbini kıracaksın ve sonra ne olacak? Jasmine'e yaptığın gibi onu da bırakıp gideceksin."

Bildiğim bir sonraki şey, yumruğunun çenemle birleştiği ve arkasındaki gücün beni kığımın üstüne devirdiği. Mutfak zeminine yayılarak ona baktım.

Bana saf bir nefretle bakarken çenesi kenetleniyor ve bir hata yapmış olabileceğimi fark ediyorum.

"Jaycent..." İç çekiyorum.

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım Ryder," diyor dişlerini sıkarak. "Onu neden ya da nasıl sevdiğimi gerekçelendirmek zorunda değilim. Çünkü gerçekten de senin ne düşündüğün umurumda değil." Ve sonra beni soğuk zeminde oturur halde bırakarak çıkıp gitti.

Doğrulup çeneme dokunuyorum ve yumruğunun acısıyla nefes alıyorum. Ashlyn içeri girip bacaklarımın üzerinden geçerek buzdolabına doğru yürürken başımı kaldırıp bakıyorum. Bir buz torbası çıkarıp bana uzatıyor.

Ondan alıp yüzüme bastırıyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Yaralanan tek şey yüzüm değil. Gururum da oldukça zedelendi.

Tezgâha yaslanıyor ve başını eğip bana bakarken derin bir iç çekiyor. "Yanlış kişiye kızsın," diyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Benden bir sır sakladı. Hem de büyük bir sır," .

"Kendine kızmalısın," diyor ve ben başımı sallamaya başlıyorum. "Evet," diye karşı çıkıyor. "Bilmediğin o kadar çok şey var ki Ryder." Sözleri karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Kız kardeşin ona iyi davranan ve onu seven bir adama aşık. Ve ikimiz de onun Conner'dan çok daha iyi bir insan olduğunu biliyoruz." Derin bir nefes alarak başka tarafa bakıyor ve ben onun haklı olmasından nefret ediyorum. Onun yüzünden herkesi kendimden uzaklaştırdım. Geçen haftayı onsuz geçirmek zorunda değildim. Başından beri onunla birlikte olabilirdim. Şimdi şansım, onu Bradley'e kaptırdığımı düşündüğüm zamankinden daha az. "O adam onu seviyor. O adam sana yüz kere söylemek istedi ama söylemedi çünkü öğrenirsen gelen en güzel şeyi mahvedeceğinden çok korkuyordu."

"Ashlyn..." Ayağa kalkıp yüzümdeki buz torbasını çıkarırken başladım. "Hiç durup da kendi arkadaşlarından başka birini dinledin mi?"

Baba?" diye soruyor usulca, kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne demek oluyor?" Kız kardeşimin en iyi arkadaşına aşık olmasıyla babamın ne ilgisi var?

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Yani size para kazandırma potansiyeli yoksa görmezden gelirsiniz."

Bu tür sözler söyleyen ilk kadın o değil.

"İşte hepinizin sorunu bu." Leslie benden Jaycent'e, sonra tekrar bana baktı. "Tek önemsedığınız şey satın alabileceğiniz. Sizin için hiçbir şeyin değeri yok."

Leslie'nin dairemin içinde dururken bana bu sözleri söylediğini hatırlıyorum. Ama o zaman anlamamıştım. Şimdi Ashlyn'in gelişyle birlikte bu sözlerin arkasındaki anlamı görebiliyorum.

"Bu hiç adil değil," diyorum ama itiraz etmiyorum çünkü o haklı.

Gözlerini benden kaçırıyor ve mizah içermeyen bir kahkaha atıyor. "Hayat adil değil. Aşk da öyle," diye ekliyor. "Onun dünyasındaki herkes Jaycent'e olan aşkına karşı gibi görünüyor."

"Sen ve benden başka kimse bilmiyor," diyorum sözleri karşısında kafam karışarak.

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu kadar soğuk bakmalarından nefret ediyorum. Bir hafta önce beni bu daireden kovarken bana baktığı gibi değil. O gözlerde çaresizlik vardı ve şimdi nedenini anlıyorum. Beni kaybetmekten korkuyordu. Ama bir şekilde, bir hafta içinde hayatına devam etti. "Evet, biliyorlar. Annen biliyor. Baban biliyor ..."

"Ne? Nasıl oluyor da bunu en son ben öğreniyorum?"

"Benim yüzümden onu görmezden gelmekle çok meşguldün ve çok şey kaçırdın." Bir elini dağınık sarı saçlarında gezdiriyor. "Bir seçeneğin var Ryder. Ya kabul edersin ya da . Bu sana bağlı.

Ama o sizi uzaklaştırdığında, bu sadece sizin suçunuz olacak ve sadece bir kız kardeşinizi değil, bir erkek kardeşinizi de kaybedeceksiniz. Çünkü onun tarafını tutacak. Birini sevdiğinde böyle olmalı." Uzaklaşmak için döner.

Ama ben uzanıp onu tuttum ve durdurdum. "Neden onların ilişkisinden yanasın?" Anlamak isteyerek soruyorum. Burada kaçırdığım bir şey .

Koluna doladığım elime bakıyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Asıl soru neden buna karşı olduğun?"

ASHLYN

Dönüp ona sırtımı veriyorum ve odama doğru yürüyorum. "Ya sen?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Ben ne?" İçimi çekerek arkamı döndüğümde soruyorum. "Onlar hakkında ne hissettiğimi sana zaten söyledim."

"Biliyorum. Ben bizden bahsediyorum." Buz torbasını tezgâhın üzerine koydu. "Bizim hakkımızda ne hissediyorsun?"

Biz mi? Biz diye bir şey olduğunu mu sanıyor? Mutfaktan çıkıyor ve bana yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. Artık yalnız olduğumuza göre, *restoranın* dışında söylediği o üç kelimeyi düşünmeden edemiyorum: *Seni seviyorum!*

Dudaklarım aralanıyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak uzun bir nefes çekiyorum ama işe yaramıyor. Onu ilk gördüğümünden beri üzerimde böyle bir etkisi var ve ayrı kaldığımız süre de buna yardımcı olmadı.

Duruyor ve o koyu yeşil gözleri beni yavaşça aşağı yukarı süzüyor. Bornozum hiç de iç açıcı değil ama dudaklarını yalayışından, bornozun altında görüldüğümü hatırladığını düşünüyorum.

"Ryder..." Bacaklarım titremeye başlarken fısıldıyorum. *Tekrar içine çekilme Ashlyn. İşler zorlaştığında seni terk etti. Bunu yine yapacaktır. Sana kendini açıklama şansı bile vermedi.* Ama yine de,

Seni seviyorum dedi. Beni geri kazanmak için tek gereken bu mu? Üç küçük kelime mi?

Bütün bunlar aklımdan geçiyor ama sonra sağ elini kaldırıp kulağımın arkasındaki gevşek sarı saç tellerini okşuyor ve içimden bir ürperti geçiyor. "Seni seviyorum Ashlyn." Dizlerimin bağı çözüldü.

"Bu hiç adil değil," diye fısıldamayı başarıyorum.

Bana o külot düşüren gülümsemesini veriyor. "Sana adil oynamayacağımı söylemiştim."

Uzun, hırıltılı bir nefes veriyorum ve yüzü ciddileşiyor. "Lütfen bana hâlâ bir biz olduğunu söyle bebeğim," diye fısıldıyor, bana bir adım daha . Göğsü şimdi benimkine bastırıyor ve ben ağır ağır nefes alıyorum. "Benim seni özlediğim kadar senin de beni özlediğini söyle."

Koyu yeşil gözlerine bakarken hiç düşünmeden "Seni özledim," diyorum. Neredeyse trans halindeyim. Uzaklaşamıyorum. Onu itemiyorum. Ellerimi kaldırıyorum ve siyah tişörtünü yumrukluyorum. Kendini beğenmiş bir gülümseme bekliyorum ama onun yerine yumuşak elleriyle yüzümü kavıyor ve ben ona daha da yaslanıyorum. Bacaklarım jöleye dönüyor ve kafam bulanıklaşıyor. Bir haftadır istediğim şey buydu. Hayalini kurduğum şey buydu ve işte gerçek oluyor.

"Tanrım, seni öpmek istiyorum," diyor usulca ve gözleri dudaklarımı yalarken dudaklarıma düşüyor.

Ellerim gömleğini bırakıyor ve boynuna dolanıyor. Onu kendime çekiyorum ve başımı eğiyorum. Dudaklarını dudaklarıma değene kadar indiriyor, benimle alay ediyor ve "Lütfen öp beni" diye yalvarıyorum.

Yüzümdeki elleri beni kendisine doğru çekerken dudakları sert bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor. Dili benimkiyle buluşuyor ve ağzının içinde inliyorum.

Birdenbire geri çekiliyor ve elleri yüzümü bıraktığında itiraz ederek homurdanıyorum. Elleri belimdeki kuşağıma gidiyor ve burnumunu çekerek açıyor.

"Tanrım!" Altımda çıplak olduğumu görünce .

Neden bilmiyorum ama birden kendimi gergin hissettim. Güvensiz. Kuşağı tutup bağlamak üzereyken sırtımı koridorun duvarına dayayıp ellerimi başımın üzerine bastırıyor.

"Ryder..." Başıımı iki yana sallarken nefes nefese kalıyorum. Amım geriliyor ve dudaklarım aralanıyor. Tanrım, birkaç saniye içinde beni bu kadar sarabiliyor.

"Benden saklanma bebeğim," diyor, kalçalarını benimkilere sürtüyor ve ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. "Seni görmek istiyorum." Elleri bileklerimi çaprazlıyor ve ikisini de bir elimin üzerinde tutuyor. "Seni hissetmek istiyorum," diye inliyor ve dudakları boynuma değene kadar burnunu yüzümün yan tarafında gezdiriyor. Başım duvara yaslanıyor. "Seni becermek istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ellerimi onun elinden kurtarıyorum. "Ashlyn, ne...?"

"Dur, Ryder," diyerek onu itiyorum ve o da bir adım geri atıyor.

"Sorun ne?" diye sorar.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum çünkü onun için ne kadar zavallı olduğumu fark ediyorum. Bütün hafta beni görmezden geldi ve birdenbire onun için bacaklarımı açmaya razı oldum. Kahretsin, daha on saat önce başka bir adamla randevum vardı ve şimdi o burada ve ben onu geri almaya hazırım.

Kuşağımı almak için aşağı bakıyorum ve hızla . Tekrar ona sırtımı dikleştiriyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Sana biz diye bir şey yok demiştim." Bu sözleri söylemek zor çünkü doğru olmalarını istemiyorum. Artık ona karşı bu kadar güçlü duygular beslediğimi bildiğime göre, bunları bir kenara itmem. Ama bu benim tek seçeneğim. Olan oldu. "Bana zarar vermeyeceğine söz vermiştin." Yüzü düştü. "Ayrıca bizim istisna olduğumuzu da söylemiştin. Görünüşe göre bu bir yalandı ve biz birbirini hayal kırıklığına uğratan sıradan bir çiftten başka bir şey değiliz."

Duvarı itiyorum ve odama doğru yürürken ona sırtımı veriyorum. Arkamı dönüp kollarına koşmamak ve beni yatağa götürmesi için yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum.

BÖLÜM DOKUZ

RYDER

Kızların evinde kendimi rezil edeli iki gün oldu. Ve herkesin haklı olduğu sonucuna vardım. Hepsi benim hatamdı. Onları kendimden uzaklaştırdım ve en iyi arkadaşımın ya da küçük kız kardeşimin bana ihtiyacı olduğunda yanlarında değildim. Sanırım Jaycent'le yaşadıklarını ilk bana anlatmalıydı. Ama neden anlatmadığını anlıyorum. Yine de kendimi rezil ederdim.

Ve sonra bunu şekilde bırakamazdım. Gidip Ashlyn'e kendimi daha da aptal durumuna düşürmek zorunda kaldım. Onu yatağa atmaya çalıştım. Tek istediğim bu değildi ama o aklımdaki tek şey buydu. Tam başaracağımı düşünürken uyandı ve beni itti.

Ben de üçünün de sakinleşmesine izin verdim. Becca ve Jaycent'in aşık olması ile sevdiğim kadının beni istememesi arasında gidip gelmeye devam ettim. Ne birini durdurabiliyorum ne de diğerini zorlayabiliyorum. Bu çok . Ama tek yapabildiğim bunu kabullenmek. Ve bunu yapabileceğimden yüzde yüz emin olmasam da, denemek zorundayım. Becca'yı dinlemeli ve neyi kaçırdığımı öğrenmeliyim.

İki gündür onu görmek için telefonunu patlatıyorum. Bir saat öncesine kadar beni görmezden gelmekten başka bir şey yapmadı. Sonunda çok kısa ve kırpılmış bir cevap verdi.

Becca: *Evet.*

Ondan iş yerime gelip bana on dakika izin vermesini istediğimde söylediği tek şey . Elbette bundan daha fazla zamana ihtiyacım var ama ona bir saate ihtiyacım olduğunu söyleseydim reddederdi.

Cevap verdiğinden beri ofisimde bir ileri bir geri volta atıyor, ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Ne soracağımı. Ashlyn bilmediğim çok şey olduğunu söyledi ve ben de neyi kaçırdığımı ona sormamam gerektiğini biliyordum. Beni sadece Becca bilgilendirebilir ve bunu bilmem gerek.

Kapım açıldığında duruyorum. Becca içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. Bu iyiye işaret değil. Şimdiden savunmaya geçti.

"Otursana," diyorum, sandalyelerimden birini işaret ederek. "Ayakta ," diye cevap veriyor.

İçimi çektim ve gergin bir şekilde enseme ovuşturdum. "Ben... Özür dilerim." Bu kısmı aradan çıkarsam iyi olacak.

Homurdanıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Gerçekten üzgünüm," diyorum ona. "I ..."

"Tam olarak ne için üzgünsün Ry?" diye sorar. "Kendini aptal durumuna düşürdüğün için mi? Sabahın dördünde evime daldığın için mi? Ya da bana onun *fahişelerinden* biri dediğin için mi?"

Çenem gerildi. "Öyle demek istemedim."

Sağ kalçasını dışarı itiyor. "O zaman ne demek istedin?"

Elimi teslimiyetle yana doğru uzattım. "Bilmiyorum. Çok kızmıştım, tamam mı? Seni Jaycent'in yanında istediğimi mi sanıyorsun?"

"Jaycent'in nesi var?" diye soruyor. "O benim en iyi arkadaşım," diye açıklıyorum.

"Öyle." Başını sallayarak bana hak veriyor. "Ama bana sorunun ne olduğunu söyle. Neden senin en iyi arkadaşın olmakta sakınca da benimki olmakta sakınca görüyor?"

"Ashlyn senin en iyi arkadaşın," diyorum gözlerimi devirerek.

"Öyle. Ama Jaycent de öyle," diyor bana doğru bir adım atarak. "Ashlyn sadece en iyi arkadaşım değil, uzun zamandır *tek* arkadaşımdı," diye fısıldıyor sesini alçaltarak. "Conner'la birlikteyken sahip olduğum tek şey oydu." Uzaklara bakıyor ve iç çekiyor. Gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını görebiliyorum. "Kimse sahip çıkmazken Jaycent bana sahip çıktı."

"Sana nasıl destek oldu?" diye sordum. "Benim yapamadığım neyi yaptı?" Ne de olsa ben onun ağabeyiyim. Onunla ilgilenen kişi ben olmalıyım.

Bana bakıyor, ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve tekrar başka tarafa bakıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum. "Ashlyn çok şey olduğunu söyledi. Neyi bilmiyormuşum Becca?"

"Haklı," diyor ve ilk gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum. Normalde gözyaşları beni rahatsız etmez ama kız kardeşiminki olunca kalbim parçalanıyor. Ona doğru yürüyorum ve kollarımı ona dolamama izin veriyor. Bir hıçkırık koptuğunda bana sıkıca sarılıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum sırtını sıvazlayarak. "Gel, oturalım." kanepeme götürüyorum ve yanına oturuyorum.

Yüzünü bana dönüyor, yeşil gözleri parlıyor ve yanakları ıslak. Onları silmek için ellerini kaldırıyor. "Bizi desteklediğini bilmem gerek Ryder," diye fısıldıyor ve ben iç çekiyorum. "Geçen gece çok sert davranmaya çalıştım ama bunu sorun etmemenin benim için çok önemli olduğunu bilmeni istiyorum."

"Abla..."

"Onu seviyorum," diyor taze gözyaşları arasında. "Ben onu seviyorum, o da beni seviyor. Bu benim için yeterli. Ve senin için de yeterli olmalı."

Ashlyn'in bana söylediklerini -sadece bir kız kardeşi değil, aynı zamanda bir erkek kardeşi de kaybedeceğimi- düşündüm ve o haklıydı. Jaycent'i her zaman en iyi arkadaşım ve kardeşim olarak gördüm. Birlikte olmalarını kabul etmediğimden değil, bunu benden sakladığı . Ama bu onunla yapmam gereken bir konuşma. Becca'yla değil.

Ellerini ellerimin arasına alıyorum ve gülümsüyorum, bunun yüzde yüz gerçek olmadığını görmemesini umuyorum. "Seni asla desteklemem kardeşim. Seni seviyorum. Ve sen mutluysan, ben de senin adına mutluyum."

Kollarını bana doluyor ve kocaman sarılıyor, omzumda ağlamaya devam ediyor. Birkaç dakika sonra ve yüzünü siliyor.

"Şimdi bana neyi bilmediğimi söyle," diye ısrar ediyorum.

Bir saat sonra, kız kardeşimin bana içini dökmesini dinlediğim için iki toplantıyı iptal ettim ve sayısız telefon görüşmesini reddettim. Ve sabahın dördünde olduğumdan daha sinirliyim.

Çok şey kaçırdığımı fark ettim. Ashlyn'i kaybetmekle hayatımın darmadağın olduğunu sanıyordum, oysa asıl acı çeken kız kardeşimdi. Conner'la olan ilişkisi hakkında beni bilgilendirdi. Asla tahmin edemeyeceğim şeyler. Yani adamdan nefret ediyordum ama onun için ne kadar korkunç olduğunu . Conner'ın Jaycent'e annemin onu neredeyse becermesi için para verdiğini nasıl söylediğini anlattı. Sonra Vicki'nin bunu bildiği gerçeğini. Ve annemle yüzleştğinde nasıl inkar etmeye bile çalışmadığını.

Orada öylece oturdum, zaman zaman başımı salladım ve ellerimi yumruk yaptım. Annemin ona yaşattıklarına karşı içimde saf ve sıcak bir öfke vardı. Bencil bir kaltak olmaktan başka hiçbir nedeni yoktu!

Bana Starbucks'ta Conner'la karşılaştığı için ağlayarak babamı nasıl aradığını ve onun da Jaycent'i nasıl aradığını anlatırken ellerimi saçlarımda gezdirerek bir ileri bir geri yürüyorum.

Durdum ve yüzümü ona döndüm. "O ne? Ne zaman oldu bu?"

Ağzını açacak oluyor ama ofisimin kapısı açıldığı anda kapatıyor. "Ryder, bu da ne...?" Babam kız kardeşimi görünce sözünü kesti. "Becca, burada ne işin var?" diye soruyor şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

"Ryder'la konuşmam gerekiyordu," diyor burnunu çekerek ve sonra ıslak yanaklarını silerek. "Ben gideyim..."

"Hayır," diyorum ona. "Sen iyisin. İstedığın kadar kalabilirsin."

Başını iki yana sallar. "Gitmem gerek. Öğle yemeği için Jaycent'le buluşacağım." Bana doğru yürüyüp kocaman sarılıyor ve fısıldayarak, "Teşekkür ederim Ryder. Her şey için." Sonra çekilip bana küçük bir gülümseme veriyor ve bu uzun zamandır yüzünde gördüğüm ilk gülümseme. "Seni seviyorum," diyor kapıya doğru yürürken.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, babamıza sarılışını izliyor ve onu daha sonra arayacağıma söz veriyorum.

Kapının önünde durdu ve bana doğru döndü. "Sana yardım etmek için buradayım Ryder. Ne yapabileceğimi söyle."

Ashlyn'i kastettiğini biliyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve sonra kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

"Demek sonunda Jaycent'i öğrendin," diyor babam. "Senin sayende değil," diye çıkışıyorum.

Omuz silkiyor. "Hazır olduğunda sana söyleyeceğini biliyordum." "Ama söylemedi," diyorum. "Onları yakaladım."

Bunun üzerine gülümsüyor. Gözleri sol yanağımda gezinirken, "O zaman sana morluk yapanın Jaycent olduğunu varsayıyorum," diye düşünüyor.

Yüzümün o tarafını saklayarak ondan uzağa bakıyorum. "Ne istiyorsun baba?"

"Çok önemli iki toplantıyı neden iptal ettiğinizi ve telefonlarıma neden çıkmadığınızı merak ediyordum."

Kız kardeşimin az önce kapıyı işaret ediyorum. "Artık biliyorsun."

"Peki ya Ashlyn?" diye merakla sorar. "Ne olmuş ona?"

"Onu da düzelttiniz mi? Geçen gün toplantıyı devraldığında oldukça kızgın görünüyordu."

İç çektim. "Hayır."

"Çok kötü."

Hayatım haline gelen tüm bu çılgınlıklara gülüyorum. "Gerçekten umurundaymış gibi konuşuyorsun."

Başını sallıyor. "Anlıyorum."

Homurdanıyorum. "Bunu bana yalan söyleyen adam söylüyor." Philadelphia'dan dönerken uçaktayken bana neler olup bittiğini anlatmak için mükemmel bir fırsatı vardı ama bunun yerine anlatmamayı tercih etti.

Devam ediyor. "Karışıklık olmasın ve daha sonra senden sır sakladığım için bana kızgın bir şekilde gelmeyesin diye Ashlyn

O'Kane's'in Talia's'ı satın aldığını öğrendi ve iki hafta önceden haber verdi."

"Ne?" Talep ediyorum. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen hafta onunla bu konuyu konuştum," diyor umursamaz bir omuz silkmeye. "Bana bir ay süre vermesi için onunla konuştum. Ona bu sürecin zaman alacağını ve bu kadar çabuk havlu atmaması gerektiğini söyledim."

"Bu hiç mantıklı değil baba. Müzayedeye haftalar . Satın aldığımız an . Peki bu durumda o nerede kalıyor?" Homurdanıyorum.

"Onu burada seninle bırakıyor." Omzuma bir tokat attı. "O yüzden, toparlanıp eve dönmeden önce onu burada tutmanın bir yolunu bulsan iyi olur. Sokaktaki söylentilere göre plan bu." Sonra benden uzaklaştı.

"Sokakta konuşulanlar mı?" Şüpheyile sordum. "Becca'yı kastediyorsun." Kapıya doğru yürümeye devam ederken yanıt vermiyor.

Aklıma bir fikir geldi. "Baba?" Durdu ve bana doğru döndü. "Annemden boşanma kararının Becca'ya yaptıklarıyla bir ilgisi var mı?"

Ne gülümsüyor ne de soruma şaşırmış görünüyor. "Çok şeyle başa çıkabilirim evlat. Çoğu kişi tek önemsedğim şeyin bu şirket olduğunu düşünüyor. Ve gerçekten de önemsiyorum. Ama hiç kimse, ama hiç kimse sana ya da kız kardeşine hayatını nasıl yaşayacağını söyleyemez. Sizler bu şirkete bu kadar çok emek vermemin ana nedenlerinden birisiniz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bir iç çekiyor. "Üniversiteye gitme zamanım geldiğinde babama bir gün şirketi yönetmeyi planlamazsam hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağını sordum ve o da hayır dedi. Kariyer anlamında yapabileceğim hiçbir şeyin onu hayal kırıklığına uğratmayacağını söyledi. Kendi geleceğimi ve beni nereye götüreceğini kontrol ettiğimi söyledi. Ben de sen ve Becca için aynı şeyleri hissediyorum. Burada olmak istemeseydin anlardım. Yine de seni her gün görmekten keyif almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum." Kollarını açıyor ve bir elini zaten düz olan kravatında gezdiriyor. Bu konuşmadan rahatsız olmaya başladığının bir işareti. Biz hiçbir zaman sana açılacak tipte adamlar olmadık.

bir diğetine. "Ama babam gibi olmadığımı anlamam için annenizin kızıyla çıkması için bir adama para vermesi ve şu anki erkek arkadaşının onu dövdüğünü söylemesi gerekti. sadece maddi olarak destekledim ve ilişkimizin bu şekilde olmasını istemiyorum." Sonra ben cevap vermeye fırsat bulamadan gitti.

Manhattan'a bakan tavandan tabana pencerelere dönüyorum ve iç çekiyorum. "Siktir," diye tıslıyorum. Her şey birbiri ardına geliyor. Tekrar bilgi sahibi olmalıyım. Jaycent'i aramalı ve onunla konuşmak için bir zaman ayarlamalıyım. Annemi arayıp ona cehenneme gitmesini söylemeliyim. Ve Ashlyn'le konuşup aklından neler geçtiğini öğrenmeliyim çünkü babam haklı. Eğer galeriyi terk edip eve dönerse, onunla olan şansımı kaybederim.

Gözlerim Manhattan şehir merkezindeki binaları tararken bir şey dikkatimi çekiyor ve gülümsüyorum.

Masamdan telefonumu kaptığım gibi kız kardeşimin numarasını çeviriyorum. Hemen cevap verdi. "Alo?"

"Hâlâ bana yardım etmek istiyor musun?" Masamın arkasına oturarak soruyorum. "Elbette," diye yanıtlıyor.

"Güzel. Çünkü bir planım var."

ASHLYN

Ryder'dan haber alamadan dört gün geçti ve rahatladım mı yoksa kızdım mı karar veremiyorum. Yani, adam randevumu mahvetti ve sonra beni yarı çıplak ve ateşli bir şekilde rahatsız etti. Sonra hiçbir şey olmadı! Ama hepsi benim hatam, o zaman çekip gitmiştim.

Bütün hafta aklımdaki tek şey buydu. Bugün Cuma olduğu ve bu gece yatağa uzanıp Harry ile film izlemek dışında bir planım olmadığı için şükrediyorum.

Dairemize girdiğimde Becca'yı mutfakta durmuş bir bardak şarap doldururken buluyorum. "Selam kızım. İş nasıldı?"

"Yorucu," diye cevap veriyorum, çantamı mutfak masasının üzerine bırakarak. "Gelecek hafta bir gösterimimiz var ve bunun için hazırlanmamız gerekiyor."

Bana şarap bardağını uzatıyor, ben de büyük bir yudum almadan önce ona teşekkür ediyorum. Kendine yeni bir tane hazırlamak için dönüyor. "Bu gece için planın var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Güzel," diyor ve sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor.

"Bu neden iyi?" Aklında bir şey var. Ve görünüşe göre onun gözlerinde, bundan hoşlanmayacağım.

"Çünkü biletlerim var..." O daha sözünü bitirmeden ben başımı sallamaya başladım bile. "*Romeo ve Juliet*'e. Oyuna."

"Ne?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. Geçen gün işten eve dönerken bir reklam panosu gördüm ve gitmeyi istedim. "Bunları nasıl aldın?"

"Bir arkadaş," diyor umursamaz bir omuz silkmeye. "İster misin?" "Kesinlikle!" Heyecanla söylüyorum. "Bu gece mi?"

Başını salladı. Zıplamaya başladım. Sanırım iki haftadır ilk kez gerçekten heyecanlandım. "Bu harika!" Neredeyse bağırıyordum. Sonunda, dört gözle bekleyebileceğim bir şey. "Teşekkür . Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diyorum kollarımı onun minik bedenine dolayarak. Sırtından aşağı şarap dökmemeye dikkat ederek.

"Henüz bana teşekkür etme," diyor gülerek.

Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve ona şüpheyle bakarken yüzümdeki gülümseme kayboluyor. "Neden olmasın?"

Sinirli bir şekilde dudağını ısırmaya başlıyor. "Becca?" İç çekerek adını söylüyorum. "Ne oldu?"

"Şey.." Duraksıyor. "Sana söylememem gerekiyor."

"Bana neyi söylememem gerekiyor?" Soğuk şaraptan bir yudum daha almadan önce soruyorum.

"Seni oyuna götüreceğimi söylemem gerekiyordu. Bilirsin, kızlar gecesi." Ona öylece bakıyorum çünkü bunun nereye varacağını bildiğime dair bir his var içimde ve şimdiden hoşuma gitmiyor. Gözlerimi ona diktiğimde iç geçiriyor. "Ryder üç gün önce beni aradı ve bu biletleri sana vermemi söyledi-"

"Ben gitmiyorum!" Sözünü keserek arkamı dönüyorum ve odama doğru ilerliyorum.

Kapı tam kapanmadan arkamdan içeri dalıyor. Harry yastığının üzerinde yatarken ışığı açtığımda bana miyavlıyor. "Sadece beni dinle."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak.

"Lütfen, Ashlyn. Bana bir saniye ver-"

"Bu da ne böyle?" Dolabımın kapısının dışında asılı duran siyah bir giysi çantasını gördüğümde tekrar sözünü keserek soruyorum. *Bu benim değil.*

"Bu gece oyunda giyeceğin elbise bu," diye cevap veriyor. Yüzümü ona dönüyorum ve reddetmek için ağzımı açmaya hazırlanırken benden önce davranıyor. "Geliyorsun Ashlyn!" Karanlık bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu biletleri senin için üç gün önce aldı." Gözlerimi deviriyorum. "Restoranda olanları biliyorum ve evimize geldiğinde onu affetmeyi ne kadar çok istediğini de biliyorum." Tartışması üzerine bir huff çektim. Neredeyse onunla yattığımı ona asla söylememeliydim.

onu. "Onu hâlâ istediğin belli."

"İstemiyorum-"

"Evet, biliyorsun!" Şimdi sözümü kesen o. "Seni buralarda surat asarken görüyorum. Hatta bugün Thomas'la konuştum ve iş yerinde de surat astığını söyledi."

"Çünkü yakında işimi kaybedeceğim." Tamamen yalan değil.

Elini kalçasına koyuyor. "Thomas da bana bunun yıllardır bir söylenti olduğunu söyledi." Thomas biraz geveze değil mi Kathy? Onunla konuşmamız gerek. "Belki de babamın düşündüğü gibi olmaz." Eli kalçasından düşerken bana doğru bir adım atıyor. "Lütfen git." Başımı sallıyorum. "Onunla konuşmak zorunda bile ." Omuz silkiyor. "Bu bir oyun. Sadece orada otur ve hayatta bir kez karşına çıkacak bu fırsatın tadını çıkar."

"Sonra ne olacak?" Ben soruyorum.

"O zaman sen daha iyi bir insansın," diye ekliyor. "O üzgün. Tıpkı seni Bradley ile yarı çıplak yakaladığında üzgün olduğun gibi."

Gözlerimi ona dikeyorum. "Bu aynı durum bile değil."

"Öyle. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun," diyor usulca ve ikimiz de haklı olduğunu biliyoruz. "Giyinip kuşan. Bir oyuna git ve sevdiğin adamla bir gecenin tadını çıkar." Homurdanıyorum. "Kaybedecek neyin var?" diye soruyor.

Ondan uzaklaşıp Harry'ye bakarak iç geçiriyorum. Sırt üstü dönüyor ve geriniyor. "Ben gidersem o kazanır," diyorum omuzlarım düşerken.

"Neyi kazanır?" diye sorar.

Ona dönüp baktım. "Bu gece gidersem ne olacağını ikimiz de biliyoruz." Ona adamı sevdiğimi söylememe gerek yok. Onunla oyuna gitmenin beni bir hafta önce olduğum yere geri getireceğini. Ve onunla yatmamak için sahip olduğumdan daha fazla irade göstermem gerekecek.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sevdiğin adamla vakit geçirmekten çok daha kötüsünü yapabiliirdin Ash. O da seni seviyor ve üzgün. Bırak bunu kanıtlasın."

**

İki saat sonra kapı zilinın çaldığını duyuyorum ve cevap gidiyorum, daireyi sessizlik kaplıyor. Becca beni bu gece Ryder'la gitmeye ikna ettikten sonra gitti. Bana Jaycent'le birlikte akşam onun evinde kalacaklarını söyledi ve sonra bana göz kırptı. Onun için miydi yoksa benim için miydi emin değilim.

Derin bir nefes alıyorum ve kapı kolunu çevirirken omuzlarımı dikleştiriyorum. Ve kapıyı açtığımda gördüğüm manzara karşısında dizlerimin bağı çözülüyor. Daha önce hayır demek istediğim her neden şimdi evet diye bağılıyor. Bir haftamı onun için ağlayarak geçirdim ve şimdi tek yapmak istediğim gülümsemek. Zaman zaman nefes almakta zorlanıyordum ama şimdi uçabileceğimi hissediyorum. Bana bunu yapıyor ve tam şu anda ona aşık olmaktan neden korktuğumu merak ediyorum.

Ryder salonda, üzerine eldiven gibi oturan siyah beyaz bir smokin giymiş halde duruyor. Normalde diken diken olan koyu renk saçlarını

saçları ve saat beş yönünde gölgesi var, tam sevdiğim gibi. Sağ elinde bir buket kırmızı gül, sol elinde ise bir kutu çikolata var.

"Merhaba." Sesim soluk soluğa çıkıyor ve bunu duyunca yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Kendini beğenmişliğine kızacak gücüm bile yok.

"Merhaba," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Üzerimde her zamanki aşırı büyük tişörtü vardı. Kapı çaldığında duştan yeni çıkmıştım ve üzerime geçirmek için en yakın giysiyi kaptım. Ellerim tişörtün etek ucuna gidiyor ve kendimi ondan korumak umuduyla tişörtü biraz aşağı çekiyorum, o da kıkırdıyor. "Beni gördüğüne şaşır mışa benzemiyorsun."

"Becca bana planını anlattı," diyorum ve boğazımı temizliyorum. Neden ondan bu kadar etkilenmiş gibi konuşuyorum? Üzerimde nasıl bu kadar gücü var?

"Senin tarafını seçeceğini düşünmüştüm." Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Bu yüzden erken gelmeye karar verdim."

"Neden kapı zilini çalıyorsun? Şimdi de centilmen olmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum ve yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum.

Homurdanıyor. "Becca anahtarımı aldı," diyor ve kaşlarımı çatıyorum. *Bunu ne zaman yaptı?*

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum hızla ve yana doğru bir adım atıyorum. "Rahatına bak. Hazırlanmam gerekiyor," diyorum ve kapıyı kapatıyorum. Odama gitmeden önce buzdolabına gidip içinden şarabı ve ardından iki kadehi alıyorum.

"Bir kadeh şarap ister misin?" Ona sordum.

"Evet. Lütfen."

İki bardak dolduruyorum ve kendi bardağımdan bir yudum alırken onunkini uzatıyorum. Bardağını geri uzatırken gözleri çıplak bacaklarıma takılıyor. "Ben hazırlanacağım," diyorum dönüp odama gitmeden önce. Derin bir nefes almaya ihtiyacım var. Onun kokusuyla dolu olmayan bir nefes. Aynı koku amımı ısılatıyor.

Yatak odama yürüyorum ve yatağımdan telefonumu alıyorum. Becca'ya bir kez daha elbise ödünç almama izin verdiği için teşekkür mesajı gönderiyorum. Ona kendi elbisemi giyebileceğimi söylemeye çalıştım ama bana insanların açılış gecesi için nasıl giyindiklerini anlattı. Benim de kulüp kıyafetinden daha resmi giyinmem gerekiyordu. Oyun için fazla şık olacağımı ama şimdi ona minnettarım.

Telefonumu yatağın üzerine atıp banyoya giriyorum. Üzerinde hâlâ siyah far olan makyaj fırçasını elime alıp göz pınarlarıma sürmeye başlıyorum. İkinci göze başlıyordum ki Ryder'ın yatak odama girdiğini duyuyorum. "Başka bir yerde bekleyemez miydin?" Sormadan edemiyorum. Düşüncelerimi temizleyebilmeye ihtiyacım var. Kendime moral vermeye çalışmalıyım ki en azından onun üzerine atlamadan önce oyuna yetişebileyim.

Ağır ağır iç çektiğini duyuyorum. "Ashlyn... Özür dilerim."

Ellerimi tezgâhın üzerine koyup başımı öne eğiyorum. Neden bu kelimeler yeterli? Nasıl oluyor da üç kelime bende ona sarılma isteği uyandırabiliyor? Onu öpmemi? Onu affetmek bu kadar kolay olmamalı.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diye devam ediyor. "Sadece bir şansa daha ihtiyacım var."

"Ryder, ben..."

Avazı çıktığı kadar bağırmaya başladığını duydum.

Tezgâhı itip yatak odama koşuyorum ve onu smokiniyle yatağımda dikilirken görüyorum, muhteşem yüzü bir hayalet kadar beyaz. Şarap kadehi hâlâ elinde ama boş. "Ne halt ediyorsun sen?" Kalbim hızla çarparken bağıriyorum. Küçük bir kız gibi çığlık atmıştı.

Elini göğsüne koyuyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Az önce bir fare gördüm." Gözlerim açılıyor. "Ve lanet bir süveter giydiğinden oldukça eminim," diye ekliyor, ağır nefes alarak.

Ne? "Fare mi? Nereye gitti?" Etrafıma bakınıp yerde bir şey göremeyince soruyorum. Yanıldığından oldukça eminim. Bu binada oturanlar milyonlarca dolar ödüyorlar bunlar için

daireler. Etrafta fareler dolaşsa bu kadar para ödeyeceklerinden şüpheliyim.

Dolabımı işaret ediyor. "Bacağıma dokundu," diyor yüksek perdeden bir sesle. Eğiliyor ve sanki üzerinde mikrop bırakmış gibi siyah pantolonunun tozunu almaya başlıyor.

Dolabımın kapısını yavaşça sonuna kadar açıp ışığı yakıyorum. Etrafıma bakıyorum ve yerde ayakkabılarımdan başka bir şey göremiyorum. Kot pantolonumun neredeyse yere değecek kadar aşağı sarktığı en arka tarafa gidiyorum. Onları geriye itiyorum ve onu neredeyse ölümüne korkutan şeyi gördüğümde gülüyorum. "Buraya gel Harry," diyorum kedimi kucağıma alarak.

"Adını sen mi koydun?" diye soruyor odamdan.

Gömleğinin üzerinden sırtını okşarken gülüyorum. Yeşil gözleri kocaman ve kulakları geride. Ryder onun da ödünü koparmıştı. Tekrar dışarı çıkıyorum ve Ryder onu tuttuğumu görünce hızlıca geri adım atıyor. "Bırak onu bebeğim," diyor. "O şeylerde hastalık var."

Gülüyorum. "Ryder, bu Harry. Benim kedim."

"Kedin mi?" diye soruyor, başını eğerek ona bakıyor. "Bana hiç kedi gibi görünmedi."

"O bir Sphynx," diyorum. "Tüysüz bir kedi."

Uzun bir nefes verdi. Smokin giymiş bu maço adamın korkmuş bir çocuk gibi yatağımda dikildiğini görmek beni güldürüyor. "Ve ona Harry adını mı verdin?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ve bir kazak giyiyor." Aşağı baktım ve okudum: *Bu kedi seviliyor*. Sanırım bir sıçan olduğunu düşündüğü yeri görebiliyorum. O hâlâ bir yavru kedi ve çok küçük.

Başını sallar. "Pekala." Siyah papyonunu düzeltiyor ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor. "Dolaba girdiğinde sıçan gibi görünüyordu. Dairene defalarca geldim. Neden onu şimdi görüyorum?"

"Bradley onu buraya getirdi. Onu geride bırakmak zorunda kaldım çünkü tedavi için veterinerle randevusu vardı." Bradley'nin adını söylemek bile odadaki havayı değiştirdi. Hava daha yoğun ve benim

Kaybettiğim arkadaşım ve aramıza giren adam için kalbim ağırlaşıyor.

Başka bir şey söylemeden dönüp Harry'yi de yanıma alarak banyoya giriyorum.

**

Bir saat sonra, son derece geniş dolabımın arkasında durmuş, boy aynasında kendime bakıyorum. Sarı saçlarım tepe kısmından taranmış. Omzumun üzerine gelecek şekilde sağa doğru çekmiş ve iri bukleler halinde tutturmuştum. Normalde herhangi bir iş gününde yaptığımdan daha fazla makyaj yaptım ama akşam için yaptığınız kadar. Gözlerim daha çok nötr bir renkte ve katlanma yerinde bir miktar siyah var. Kanatlı eyeliner ve doğal allık kullandım. Siyah maskara ve koyu kırmızı bir rujla tamamladım. Çok sık yaptığım bir görünüm değil ama hoşuma gittiğini fark ettim.

Sağ tarafa dönüyorum ve rafta asılı duran giysi çantasının fermuarını açıyorum. Becca'nın ödünç almama izin verdiği elbiseyi çıkarıyorum ve yavaşça giymeye başlıyorum, her seferinde bir bacağımı içeri kaydırıyorum. Elbiseyi kalçalarımın ve karnımın üzerinden yukarı kaldırıyorum ve yırtılmamasına dikkat ederek bir kolumu yavaşça içeri kaydırıyorum. Bunu başımın üzerine geçirip saçımı ya da makyajımı bozmamam mümkün değil. Eğiliyorum ve seferinde bir topuğumu giyiyorum.

Dönüp aynada son bir kez kendime bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Er ya da geç bu odadan çıkmak zorundayım. Onu yeterince beklettim. Şarap kadehimden bir yudum daha alıp üçüncü de bitiriyorum.

Dolaptan çıkıp yatak odama doğru yürüdüğümde Ryder'ı oturma odasında, şehre bakan tavandan tabana pencerelerin önünde dururken buluyorum. Şehir ışıklarıyla aydınlanmıştı. Elleri siyah pantolonunun ön ceplerinde öylece dururken ona bakıyorum. Siyah ceketini çıkarmış ve kanepenin arkasına koymuş.

Terli ellerimi elbisemden aŖađı kaydırıyorum ve bir Ŗeyler söylemek için cesaretimi alıŖıyorum. Kendimi çok yabancı hissediyorum. Haftalar önce bu olağanüstü daireye girdiğimden beri. Buraya uygun olmadığımı, boyumu aŖtıđını dŖnyordum ve bu da bunu doğruluyor. Burada bana ait olmayan bir elbiseyle durup beni aŖan bir adama aŖık olmamaya alıŖıyorum. Cinderella gibi hissediyorum. Ama tek fark, adamı elde edemeyecek olmam. Bizim aŖk hikayemiz daha çok Romeo ve Juliet'e benziyor. O gittiğinde, lmŖ olmayı dileyeceğim!

Kulağa ne kadar dramatik geldiğimi görünce gözlerimi deviriyorum. Hadi, Ashlyn. Bunu yapabilirsin. Sevdigin adamla sadece bir gece geçireceksin. Ne kadar zor olabilir ki? DŖnmek için bir saniye daha boğazımı temizliyorum ve "Hazırım" diyorum.

YavaŖa dönüp bana bakıyor ve sanki beni ezberlemeye alıŖıyormuŖ gibi gözleri beni yavaŖa aŖađı yukarı süzerken nefesimi tutuyorum. Sonunda gözleri benimkilerle buluŖuyor ve ona yumuŖak bir glmsemi veriyorum. O karŖılık vermiyor. Dudağımı ısırarak oluyorum - gergin bir alışkanlık - ama rujumu bozmamak için kaçınıyorum. Daha nce Bradley'den bahsettiğim için kızgın mı? Bu geceyle ilgili fikrini mi deđiŖtirdi? Belki de bana biletleri verdiği için piŖmandır. Ya da belki benimle tanıştığı için piŖmandır.

Elleri hâlâ ceplerinde bana doğru yürüyor ve attığı yoğun bakıŖ karŖısında kalbim hızla çarpıyor. "Her Ŗey yolunda mı?" Sesim gerginliğimden dolayı titriyor. Midem bulanıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Sağ elini cebinden çıkarıp parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Artık yle."

BÖLÜM ON RYDER

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanırım buna aval aval bakmak denebilir. Dizlerine kadar uzanan, kız kardeşimin denizkızı görünümünü verdiği uzun siyah bir elbise giyiyor. İnce belini ortaya çıkaran siyah tek omuzlu bir elbise. Onunla sahilde tanıştığım gün güzel olduğunu düşünmüştüm ama bu gece nefesimi . Ve sadece ona bakarak bile ölebilirim. Bronz tenine karşı siyah kumaş sarı saçlarını parlatıyor ve onu bir melek gibi gösteriyor.

Onu kandırmak zorundaydım. Ona yalan söylemeliydim. Ne kadar çok istesin bu geceye benimle gelmesinin mümkün biliyordum. Becca'nın beni ispiyonlayacağına dair bir his vardı içimde ama neyse ki biletler kabul etmesi için yeterliydi.

"Hazırlanmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Elbisesine bakarken kızardı. Bu elbiseyi gördüğümde içinde harika görüneceğini biliyordum. Becca'nın bana yardım ettiği bir başka şey.

"Özür dilemene gerek yok," dedim dürüstçe. Şimdi kedisi olduğunu bildiğim şey yüzünden çıldırdıktan sonra, o kendini yatak odasına kilitleyip hazırlanırken ben mutfağında birkaç bardak viski içerek vakit geçirdim. Beklediğime değdi.

"Sen hazır ben de hazırım."

Ona bir kez daha bakıyorum, onu kollarıma alıp odasına götürmeyi ve onu soymak için zaman ayırmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Onu sevmek için zaman ayıracağım. santimini. Ama bu düşünce kurtulmak için başımı sallıyorum. Bu gece ondan alacağım son şeyin seks olduğunu biliyorum.

Asansörden inip Milton'ın bizi beklediği arabaya doğru ilerliyoruz. "Bu gece limuzin mi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Başımı salladım. "Senin için en iyisi bu," diyorum ve onun için arka kapıyı açıyorum.

Sürünerek içeri girdi, ben de arkasından girdim. Milton kapıyı kapatmadan önce ona teşekkür etti.

Yerleştikten sonra bana baktı. "Limuzine ihtiyacım yoktu Ryder. Taksiye binebilirdik."

Homurdanıyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyor, bunu anlıyorum ama açılış gecesi bir Broadway oyununa taksiyle gidilmez. En azından Ryder O'Kane iseniz ve kolunuzda sevdiğiniz muhteşem bir kadın varsa. Her şeyi göze alırsınız. Limuzin de onlardan biriydi. "Bir kadeh şampanya ister misiniz?" Soruyorum, zaten ona uzanıyorum.

Bana bakmadan başını sallıyor. "Evet, lütfen." İçimden bir ses bunu tatmaktan çok sinirlerini yatıştırmak için yaptığını söylüyor.

Buz kovaşından şişeyi çıkarıp iki flüt alıyorum. Milton'ın şişenin mantarını çoktan açtığını görüyorum. Önce ona, sonra da kendime birer bardak dolduruyorum. Kadehlerimizi kaldırıp kadeh kaldırıyoruz. "Benim ," diyorum.

Gülüyor ama gergin gülüş olduğunu söyleyebilirim. "zorunda değilsin-" "Evet, biliyorum," diyerek sözünü kesiyorum ve ciddileşiyorum. "I

Hiç yokken aşırı tepki verdim," dediğimde bana yumuşak bir gülümseme verdi.

Bardağını benimkine yaklaştırıyor ve bir yudum alıyor. Büyük bir kısmını yuttuktan sonra bana bakıyor. "Aç mısın?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Suşi düşünüyordum," diyorum ona.

"Bir şey rica edebilir miyim?"

Onu her yere götürebileceğimi bilmesini sağlayarak gülümsedim.

"Elbette." "Başka bir akşam suşi yemeye gidebilir miyiz?" Bu da beni gülümsetiyor.

daha da genişliyor. Sanki onu yarın tekrar görebilecekmişim gibi. "Nasıl ," diye onu temin ediyorum.

"Geçen gün bu muhteşem İtalyan restoranında öğle yemeği yedim. Akşam yemeği için oraya gitmek istiyorum. Bütün gün canım çekti."

Başımı sallıyorum ve Milton'ın dikkatini çekiyorum, o da neredeseyse söylüyor. Süslü restorana yanaştık ve limuzinden indik.

"Kahretsin," diyor üzüntüyle. "Bu kadar kalabalık olacağını düşünmemiştim." Kaldırımında bir kuyruk var ve insanlar dışarıdaki birkaç yuvarlak masaya oturmuş içeride oturmayı bekliyor.

" değil," diyorum, elinden tutup girişe doğru çekiyorum. Topukları bana ayak uydurmak için betona vuruyor. Kapının önünde duran takım elbiseli, kravatlı, elinde bir pano ve kalem olan adamı görüyorum. Yanına geldiğimizde aşağıya bakıp bir ismi işaretliyor. "Merhaba. İki kişilik bir masa istiyorum," diyorum.

"Özür dilerim. Şu anda bir saattir bekliyoruz," diyor, başını kaldırıp bize bakmadan. Ashlyn elimi sıkıyor ve beni geri çekmeye çalışıyor ama ben kıpırdamıyorum.

"Belki tekrar kontrol edebilirsin," diye ısrar ediyorum.

Ağır ağır iç geçirir. "Kontrol etmeme gerek yok..." kaldırıp bana bakınca sözleri kesildi. "Bay O'Kane," diyor yüzündeki gözlüğü düzeltirken şaşkınlıkla. Gözlerini kocaman açarak Ashlyn'e ve sonra tekrar bana bakıyor. Çabucak başını sallıyor. "İki kişilik masa mı demiştiniz?"

Başımı salladım. "Evet. Lütfen."

Kulaklığına bir şeyler mırıldanırken bize arkasını dönüyor. Tekrar bize döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "İçeri girin Bay O'Kane. Sizi bekleyen bir masa var."

Sağ elimi cebimden çıkarıp onunkini sıkıyorum. Az önce ona uzattığım yüz dolarlık banknotu hissettiğinde gözleri açılıyor. Ashlyn'in sol elini bırakmadan ve elimi sırtına koymadan önce "Teşekkür ederim," diyorum. Onu tanınmış restorana yönlendiriyorum.

"Ryder," diye fısıldıyor sertçe. "Az önce yirmi kişinin önünü kestik."

Başka bir adam bizi restoranın köşesine, iki kişilik bir masaya götürürken onu görmezden geliyorum. Adama teşekkür ediyorum ve sonra onun için sandalyesini . Bana teşekkür ediyor ama gözleri kısılmış. "Mutlu olacağını düşünmüştüm," diyorum karşısına oturarak.

Başını sallıyor ve "Becca bana bundan bahsederdi" diye mırıldanıyor.

"Makarnaları hakkında mı?" Ben soruyorum.

Homurdanıyor. "Hayır. Şey, evet... Bana ve Thomas'a bundan bahseden oydu." Sonra hızla başını sallıyor. "Ama kastettiğim bu değildi. Bana insanların onun kim olduğunu öğrendikten sonra ona nasıl farklı davrandıklarını anlattı."

"Ona yardımı için para ödedim."

Ağzı açık kalıyor. "Yani bunun daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor. "Ona biraz para fırlattığın için mi?" Kollarını koyu kırmızı masa örtüsünün üzerine koyuyor ve bana doğru eğiliyor. "İstediyini elde etmek için hep parayı mı kullanırsın?"

"Eğer gerektiriyorsa."

Benim bir pislik olduğumu düşündüğünü söyleyen bir kahkaha attı. Ve dürüst olmak gerekirse, onunla tartışamam. Çünkü istediğimi elde etmek için birçok kez parayı kullandım. "Burayı nereden duydun?" Oldukça büyük olan restorana bakarak ve konuyu değiştirmek soruyorum. Yuvarlak masalar var ve hepsinin üzerinde koyu kırmızı masa örtüleri ve iki sandalye bulunuyor. Birkaçında dört tane var. Işıklandırma loş, romantik bir atmosfer yayıyor. Köşede tek başımıza olmamızın da bir zararı yok. Bir saatlik beklemeye rağmen burası o kadar da kalabalık değil. "Becca mı dedin?"

"Evet. Bana ve Tom'a bundan bahsetti ve geçen gün öğle yemeği için buraya geldik," diyor, sesi hala sinirli geliyor.

Benimle görülmekten utanmış gibi etrafına bakınırken, gergin bir çeneyle ona bakıyorum. "Tom mu? Onunla çok zaman geçirdiğin kesin." Adamla birlikte çalıştığını biliyorum ama Talia'nın evinin dışında baş başa çok vakit geçiriyor gibiler.

Omuz silkiyor. "Becca dışında buradaki tek arkadaşım o." "Ben senin arkadaşın değil miyim?" Soruyorum.

"Öylesin ama bir haftadır yoksun." Yutkundum ve başımı salladım. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Rick'le randevunuzu bozduğum o gece..." "Nick," diye düzeltti beni.

Elimi havada salladım. "Bu senin ilk randevun muydu?"

Başını salladı. "."

"Onunla nasıl tanıştın?" Bilmek istediğim için soruyorum. Sanki kendime işkence etmek istiyorum.

"Becca ve Tom bana onu ayarladı." Düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor. "Sanırım bize tuzak kurmadılar. Üçümüz Yedi Ölümcül Günah'a gittik ve onunla orada tanıştım ..."

"Beklemek mi?" Elimi kaldırarak sordum. "Sen, Becca ve ... Thomas Yedi Ölümcül Günah'a mı gittiniz?" Başını salladı ve ben kendime lanet ettim. Thomas, Milton'ın bana çalıştığı iyi adamdı. Siktir, Ryder. İnsanların açıklamasına izin verseydim birçok kez gerçeği öğrenebilirdim.

Ondan sonra akşam yemeği sorunsuz geçti. O gevşemiş görünüyordu ve ben de Bradley hakkında endişelenmem için hiçbir neden olmadığını bilerek rahatlayabildim. Kaldırımda bekleyen limuzine doğru geri döndük. "Nasıldı Ashlyn?" Milton ona gülümseyerek sordu.

"Lezzetli. Ama buna siz karar verin," diyor ve sipariş ettiği ekstra yemeği ona uzatıyor.

"Benim için mi?" diye soruyor iri gözlerle. Ashlyn gülümseyerek başını sallıyor. "Teşekkür ederim Ashlyn," diyor kendi gülümsemesiyle.

Tiyatroya doğru ilerlerken sessizliğini koruyor. Onu konuşmaya zorlamıyorum çünkü içindeki mücadeleyi zaten görüyorum. Yemekte benimle konuşma şeklinden bunu duyabiliyorum. Ve bana bakışında da görebiliyorum. Bu gece gelmenin iyi bir fikir olup olmadığından hâlâ emin değil ama ben ona öyle olduğunu kanıtlama görevindeyim.

Tiyatronun önüne geldik ve indik. *Romeo ve Juliet*'in tiyatronun tepesindeki kayan yazıyı aydınlattığını görünce gözleri açılıyor. Elini alıyorum ve çekip gitmediğinde şükrediyorum.

"İyi akşamlar efendim," diyor üç parçalı siyah takım elbise giymiş bir adam, Büyük Tiyatro'nun kapısını bizim için açarken. "Bayan," diye ekliyor Ashlyn'i selamlayarak.

İçeri girerken hep bir ağızdan "Teşekkür " diyoruz.

Durunca elimi bırakıyor ve yavaşça dönerek altın ve krem rengi duvarlara bakıyor. Tavanda şampanya renkli bir ta resmi var. Gözleri parlarken ve dudakları aralanarak derin bir nefes alırken onu huşu içinde izliyorum.

"Ryder, bu ..." Cümlesini , çünkü gözleri yere düşüyor ve kan kırmızısı halıyı görüyor.

En iyi Kition takım elbiselerini giymiş insanlar ve bir o kadar pahalı tasarım gece elbiseleri giymiş eşleri etrafta dolaşıyor ve birbirleriyle konuşuyorlar. Tanıdığım bir adamı fark ediyorum ve beni görünce gülümsüyor. "Bay O'Kane," diyor ve elimi sıkmak için uzanıyor. "Sizi burada gördüğüme şaşırdım. uzak durduğunuzu sanıyordum," diyor kıkırdayarak.

Başımı salladım. "Hayatım boyunca burada yaşadığımı fark ettim. Denemek için en iyi zaman bu zaman."

Gülüyor ve sessizce yanımda duran Ashlyn'e bakıyor. Elini ona doğru uzatıyor. "Peki bu güzel kadın kim olabilir?" diye soruyor.

Elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. "Bay Tucker, bu Ashlyn Whitaker."

"Sizinle tanıştığım memnun oldum Bay Tucker," diyor elini sıkarken. "Ashlyn New York'a yeni taşındı," diyorum ona.

"Gerçekten mi?" diye sorar ve ona kocaman bir gülümseme verir. "Umarım beklentilerinizi karşılıyordur."

Gülümsüyor. "Evet, efendim."

"Bay Tucker New Yorkun belediye başkanı," diye bilgi verdim.

Gözleri açılıyor ve bana dönerek gülüyor. "Beni haftaya ara. Seni bir golf raundunda daha yenmek için hâlâ fırsat kolluyorum."

ASHLYN

Ryder'ın yanında şaşkınlık içinde duruyorum ve şarap ve şampanya yüzünden oldukça akırkeyifim. Ama kendimi ayıltmaya çalışıyorum çünkü adam

buradaki herkesi tanıyor! Bir senatörle, belediye başkanıyla, bölge savcısıyla ve bir yargıçla tanıştım. Broadway oyununa değil de bir filme aitmiş gibi görünen bir kadın onunla öğle yemeği yemem için ısrar etti. Ne iş yaptığından ya da kim olduğundan emin değilim ama önemli birine benziyordu. İki kadın ve bir adam sanki hareket etmek için onun onayını bekliyormuş gibi arkasında duruyordu. Durup konuştuğumuz bir adam, bu oyunda Juliet rolünü üstlenen kızı hakkında durmadan konuştu. Ve kızının Romeo'yu oynayan adamla yeni nişanlandığını bilmek beni çok mutlu etti.

Ryder insanların arasından geçip orada burada güneşin altındaki her şey hakkında konuşurken yanında duruyorum.

Ryder eğildi ve kulağıma fısıldadı. "İyi misin?"

Geri çekilip ona bakıyorum. Evet, ben iyiyim. Sadece nutkum tutuldu. Konuştuğu bir adam Ryder'ın böyle şeylerden nefret ettiğini söyledi. Buraya benim için gelmişti ve o söyleyene kadar bunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Başımı salladım ve ona gülümsedim, böylece dilsiz kaldığımı düşünmeyecekti.

"Ryder," diye seslenen bir adam dikkatini çeker.

"George." Ryder heyecanla söylüyor. "Uzun oldu." El sıkışırlar.

". Seni burada görmem komik. Seni gelecek hafta arayacaktım."

"Öyle mi?" Ryder beni yanına çekerek soruyor. Bildiğini sanmıyorum Hatta bunu yapıyor. Aşırı derecede ellerini kullanmıyor ama elimi tutmaktan ya da sırtıma dokunmaktan da kendini alamıyor. Sanki her erkeğin görmesi için benim üzerimde hak iddia ediyor ve ben bundan ne kadar hoşlandığımdan nefret ediyorum.

"Evet. İlgilenebileceğin bir arazim var." Ryder gülümsüyor.

"Her zaman ilgilenirim."

George dediği adam zaten düz olan papyonunu düzeltiyor. "Tek kelime; Hamptons."

Ryder başını bir kez sallarken kıkırdıyor. "Peki, beni ara ve bir buluşma ayarlayalım."

Altın asansörlerin olduğu bir bankaya doğru ilerliyoruz. "Nereye gidiyoruz?" Ryder'a sessizce soruyorum.

"Koltuklarımıza," diyor basitçe. Asansördeki bir adam ve kadınla başka bir sohbete dalıyor. Asansör açıldığında beni önce bir koridora, sonra da bir kapıya yönlendiriyor. Sahneye bakan bir locada olduğumuzu görünce nefesim kesiliyor. Sadece ikimiz.

"Ryder," diyorum nefes nefese altın raya doğru ilerlerken.

Arkamdan geliyor, parmaklarını açıkta kalan omzumda hafifçe gezdiriyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Beğendin mi, tatlım?"

Kollarının arasında dönüyorum ve ona bakıyorum. Ellerini yüzüme koyuyor ve ben de gülümsüyorum. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken gülümsüyor. "Teşekkür etmene gerek yok." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "O gülümsemeyi görmek bile yeterli bir teşekkür." Sonra eğiliyor ve dudaklarımı nazikçe öpüyor. Ve bir kez daha fark ediyorum ki, denesem de bu adama karşı koyamazdım.

BÖLÜM ON BİRİ

RYDER

Koltuğumda arkama yaslanıp onu izledim. Sahneye bir kez bile bakmadım. Oyun umurumda bile değildi. Onun için buradayım. Eğer o olmasaydı, bir daha asla başka bir oyun izleyemezdim. Onları sevmediğimden değil; sadece yoğun programımda bir tanesini izleyecek zamanım yok. Ama onun için? Buna değer. Bir kez olsun gülümsemeyi bırakmadı ve bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Gözleri parlıyor ve sanki bir sonraki adımın ne olacağını bilmiyormuş gibi koltuğunun kenarında oturuyor.

Oyuncuların konuşmalarını duyabilsem de, yine de ondan uzaklaşıyorum. Ama sona yaklaştığını söyleyebilirim. Ashlyn'in ıslıl gülümsemesini izliyorum. Bu kadını anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Biri bunu nasıl romantik bulabilir? Ya da bir şekilde aşkla ilgili? Bunu bir trajedi olarak değil de nasıl romantizm olarak görebilir? Ölüyorlar. İki de iletişimsizlik yüzünden intihar ediyor. Ne tür bir kadın böyle bir kalp kırıklığıyla aşık olabilir? Aşkın gökkuşağı ve güneş ışığı olması gerekmiyor mu? Karanlık ve ölümcül değil.

Hemen ayağa kalkıyor ve coşkuyla alkışlamaya başlıyor. Etrafıma baktığımda aktör ve aktrislerin yüzlerinde gülümsemelerle eğildiklerini görüyorum ve salondaki diğer herkes saygısız görünmek istemediğim için ayağa kalkıyorum.

Bana dönüyor, mavi gözleri parlıyor ve yüzünde bir gülümseme var. Omzunun üzerinden kıvrılmış sarı saçları onu bir tanrıça gibi gösteriyor. Binadaki en muhteşem kadın o. Ve burada benimle birlikte! "Teşekkür ederim Ryder." Kollarını bana doladı ve sarıldı. "Çok teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Sadece yumuşak ve nazik bir öpücük, insanların onun bana ne yaptığını görmesini istemiyorum. Dudaklarımı onunkilerden çektiğimde başımı yaslıyorum. "Bir şey değil, tatlım."

Tanıdığım insanlarla konuşmak için sadece birkaç kez durdurulduktan sonra asansörden inip kapılardan çıkıyoruz. Limuzinin arkasına bindiğimizde gülüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Milton kaldırımdan uzaklaşırken sordum.

"Becca' seninle gelmeyeceğimi söylediğim gerçeği," diyor da gülerek.

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani seni ikna zorunda mı kaldı?"

Başını sallıyor. Uzanıp yüzünü avuçluyorum, kahkahası anında sönüyor. "Geldiğine sevindim."

"Ben de," diye fısıldıyor.

"Bir şans daha istiyorum Ashlyn," diyorum ona neler olduğunu düşünmesi için zaman tanımadan.

Kısa bir an için gözlerini kapatıyor. "Ryder, ikimiz de bunun nereye varacağını biliyoruz."

"Sonsuza dek mutlu bir hayat mı?" Büyüleyici bir gülümsemeyle soruyorum. Kıkırdıyor. "Öyle bir şey yok."

Kaşlarımı çatıttım. "Nasıl oluyor da Romeo ve Juliet'e bu kadar inanıyorsun ama birinin seni böyle sevebileceğine inanamıyorsun?"

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, iki insanın birbiri için ölebileceğine ama yaşayamayacağına inandığınız anlamına geliyor."

Başını sallamaya başlar. "Asla mutlu olamazlardı. Aileleri birbirlerinden nefret ederken asla. Ölüm kaçınılmazdı. Barış içinde, onlar birdir."

. "Bu saçmalık!"

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Daha iyi bir aşk hikayesi düşünebiliyor musun?" "Aslına bakarsan ben bulabilirim."

"Peki bu ne?" diye soruyor.

"Bizim" diyorum basitçe ve yüzünde beliren acıyı görüyorum. Elini kendi elime alıyorum. "Bir keresinde bana o ruhu ezen, her şeyi tüketen aşkı istediğini söylemiştin. Kendini kaybedene kadar kim olduğunu bilmediğini söylemiştin." Dudaklarımı yalıyorum. "Ve Ashlyn, geçen hafta kendimi kaybettim. Ve bu tam da senin söylediğin şeyi yaptı; beni delirtti." Gözleri benimkileri arıyor ama sessiz kalıyor. "Dürüstçe bir fark hissetmediğini söyleyebilir misin? Bir parçanın eksik olduğunu hissetmediğini?"

Gözlerini benden kaçırıyor. "Yaptığımı biliyorsun."

Umut kalbimi . Ellerini bırakıyorum ve sağ elimi cebime sokuyorum. Bu gece onun için hazırladığım son sürpriz. "Lütfen?" Yalvarıyorum, önünde tutuyorum. "Beni ve bunu geri götür. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Bu hafta başında bana iade ettiği bileziğe bakıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ne derler bilirsin..."

"Ne diyorlar?" Kaşlarımı çatarak soruyorum, nereye varmaya çalıştığını anlayamıyorum.

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Kral, kraliçesi olmadan bir hiçtir."

İfadesine gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Haklısın. ben bir ." Gülümseyerek ekliyorum, "Sen benim kraliçemsin."

"Söylenecek tüm doğru şeyleri biliyorsun," diyor ama bu bir iltifat değildi.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, yoksa seni asla kaybetmezdim." Başını eğiyor ve ben de bileziği tutan elimi indiriyorum.

Boştaki elim çenesine gidiyor ve gözlerimin içine bakmasını sağlamak için kaldırıyorum.

Gözlerim koyu kırmızı dudaklarına kayıyor ve dudaklarının ondaki görüntüsüne bayılıyorum. Onları yalıyor ve gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Sensiz yaşayamam," diyorum. "Lütfen beni zorlama," diye yalvarıyorum.

Gözleri gözlerimi arıyor ve bana daha da yaklaştığını hissediyorum. Söyleyebileceklerinden korkarak nefesimi tutuyorum. "Beni sevdiğini mi söyledin?" diye soruyor.

"Her şeyden çok."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Aşk çok tehlikeli bir oyundur."

Sözleri beni hazırlıksız yakalıyor ama gülümsemesine karşılık veriyorum. "Senden adil oynamanı beklemiyorum."

"Aşkla ilgili hiçbir şey adil değildir," diyor ellerini göğsüme götürerek. Smokinimin düğmelerini çözmeye başlarken gözleri ellerine kayıyor.

Benimkilerle buluştuğunda kaşlarımı kaldırıyorum. "Benimle dalga geçmeyi planlıyorsun, değil mi?" Az önce aşk dediği gerçeği hakkında yorum yapmayı tercih etmeyerek soruyorum. Jaycent'in bana söylediğini biliyorum, duyduğumu sanıyordum ama başka bir zaman söylemedi. Ve ben de acele etmeyeceğim. Hazır olduğunda bana tekrar söyleyecektir.

"Seninle dalga geçeceğimi kim söyledi?" Elleri göğsümden omuzlarıma doğru kayarken kıkırdıyor ve ceketimi koltuğun itiyor.

"Pekala, bebeğim. Tamamen seninim," diyorum ve onu güldürüyorum.

"O zaman beni bekletme," diyor kirpiklerini kırıştırarak ve kırmızı dudaklarını büzerek.

Aletimin sertleşmeye başladığını hissettiğimde boğazımın derinliklerinde bir hırıltı oluşuyor. Boştaki elimle uzanıyorum ve Milton'ın bizi görmesini engelleyen bölmeyi kaldırmak için düğmeye basıyorum.

Öne doğru eğilip yüzümü boynuna bastırıyorum ve yumuşak tenini öperken elim onunkini alıp ağrıyan sert sikimin üzerine koyuyorum. "Bunu bana sen yapıyorsun."

Eli siyah pantolonumun üzerinde masaj yaparken inliyor. "Lütfen" diye yalvarıyor, sırtını dikleştirip kıcını deri koltuktan yukarı kaldırırken.

Elimi elbisesinin içine kaydırdım ve çıplak göğsünü avuçladım. "Sikeyim." İç çektim.

"Ryder," diye ben masaj yaparken.

"Seni tatmayı istiyorum bebeğim," diye itiraf ediyorum.

Ellerini göğsüme koyuyor ve beni geriye doğru itiyor. Onu acele ettirmek istemediğim için ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. Eğer hazır değilse, onu zorlamayacağım. Ama sikim onun için o kadar sert ki acı veriyor.

Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde beni şaşırtıyor. Ellerim hala havadayken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Elleri belime gidiyor, kuşağımı yukarı itiyor ve pantolonumun düğmelerini açıyor, bir yandan da gözlerinde bir bakışla bana bakıyor.

Ellerini tuttum. "Dur."

"Ne? Şimdiden fikrini mi değiştirdin?" Bana meydan okurcasına kaşlarını çatıyor.

"Seni memnun etmek istiyorum." Başımı bacaklarının arasına sokmak istiyorum. Dilimin üzerine boşalırken onun tadına bakmak istiyorum.

"Yaptın. Şimdi seni memnun etmek istiyorum." Sesi fısıltıya dönüşürken gözleri pantolonumun içindeki sert sikimin dış hatlarına takılıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor ve bu benim felaketim oluyor.

Ellerini bırakıyorum ve uzanıp benimkileri saçlarının arasına sokuyorum. Başını geriye doğru çekiyorum ve nefesini içine çekiyor; ağır ağır nefes alırken dudaklarının ayrılışını izlerken sikim seğiriyor. Diğer elim uzanıyor ve başparmağım ayrılmış dudaklarının üzerinde gezinirken yanağını kavırıyor. "Ne istiyorsun bebeğim? Bu gece tamamen seninle ilgili." *Hayatımın geri kalanı seninle ilgili olacak.*

"Seni tatmak istiyorum," diye inliyor ve ben gülümsüyorum.

Geri çekiliyorum ve ağır gözlerle bana bakıyor. "Yere ," diye emrediyorum.

Limuzinimde pahalı bir gece elbisesi içinde uzanırken itiraz etmiyor. Gülümsemem genişliyor, diğerlerine kıyasla Escalade limuzini seçtiğim için memnunum. Arka kapının sağ tarafındaki mini barın kesilmesi, planladığım şeyi yapmam için bana doğru miktarda alan sağlıyor.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve koltuğumdan kayarak ayaklarının dibine iniyorum. Dizlerini yukarı çekiyor ve ben de elbisesinin eteğini tutuyorum. Yavaşça

yukarı kaldırıp bacaklarının üzerine koyuyorum ve parmak uçlarımın pürüzsüz bacaklarını sıyırmasına izin veriyorum. Daha yükseğe kaldırmam için kalçalarını kaldırdığında inliyorum. Üzerinde bir çift siyah dantel külot var. Elimi uyluğunun iç kısmına koyduğumda ve etinden siyah dantele doğru gezdirdiğimde bacakları açılıyor.

"Ryder," diye nefes alıyor ellerini kıvrılmış sarı saçlarında gezdirirken.

"Şşşt," diye fısıldıyorum. "Biliyorum, bebeğim."

Ellerimi yavaşça kalçalarının iki yanına koyuyorum ve bir bacağımı onunkinin üzerine kaldırarak üzerine oturuyorum. Bu limuzin seks için ideal değil ama yapılabilir. Sadece arabayı Milton'ın kullandığını ve buranın New York olduğunu unutmamalıyım. Beni her an yüzüstü yere fırlatabilir.

Kollarını başının üstüne koyuyorum. Bacaklarım göğsünün üst kısmının iki yanına geldiğinde duruyorum.

Kollarını bırakıyorum ve o da kollarını başının üzerinde bırakıyor, bedenim göğsünü ve omuzlarını sıkıştırdığı için kollarını hareket ettiremiyor.

Aşağı uzanıp pantolonumun fermuarını açıyorum. Sertleşmiş sikimi fermuarımdan çıkarışımı izlerken dudaklarını yalıyor. Elimi tabanına doladım ve okşamaya başladım. Kahretsin, acıyor; çok sertleştim.

İnliyor ve vücudu bir sarsıntıyla titriyor. Kendimi dizlerimin üzerinde konumlandırıyorum ve öne doğru eğiliyorum. "O güzel kırmızı dudaklarını aç," diye emrediyorum. Benim için açılıyor ve sikimin aralarına sokuyorum.

Dudaklarını başının etrafına sarmadan önce dili ucunu yalarken inliyorum. Geri çekiliyor ve gözleri benimkilerdeyken şaftı yalıyor.

Avına saldırmak üzere olan bir hayvan gibi hırlıyorum. İleriye doğru bastırıp sikimi daha fazla ağzına sokuyorum. Kollarını beceriksizce kaldırıp göğsümün üst kısmına yerleştirdiğinde dişlerimi gıcırdatıyorum.

Onları tutup ön kollarından yere sabitliyorum. Dizlerimi yeniden ayarlıyorum, göğsünü dizlerimin arasına sıkıştırıyorum ve

İleriye doğru. Bu onu, geri çekilmeden benden daha fazlasını almaya zorluyor.

Bedeni limuzinin zemininde aciz bir şekilde yatıyor. Tek yapabildiği ona verdiğim şeyi almak. Nefes alabilmek için başını iki yana eğip ağzını sikimden kurtarmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Çok iyi hissediyorsun," diyorum ona, gözlerimi kapatarak. "Ağzın. Dilin. Siktir, bebeğim, kolay kolay bırakamam," diye itiraf ediyorum.

Sikimin etrafında inliyor ve ben de daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başlıyorum. Vücudu benimkinin altında çırpınıyor ve arada bir boğazının arkasına ittiğimde gözlerini kapatıp boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve ben bunu çok ateşli buluyorum. O benim merhametimde. Bana hizmet ediyor.

Sıkıştığım için bacaklarım uyuşmaya başlıyor ve onun ellerinin de uyuşuyor olması gerektiğini biliyorum.

Ona bakıyorum ve ağzı bana açıkken gözyaşları yavaşça yüzünün kenarlarından aşağı dökülüyor. Bu benim felaketim. Taşaklarım gerilirken homurdanarak ağzına boşaldım ve adını haykırmamak için dudağımı ısırdım.

ASHLYN

Titrek bacaklarımla Q'lardaki asansöre doğru yürüyorum. Kapılar kapanıyor ve aynalı duvarlarda kendime bakıyorum. Bu gece başladığında oldukça iyi görüldüğümü söylemeliyim, ama şimdi bittiğine göre, birkaç yüz dolar için yolun kenarından aldığı bir kadına benziyorum. Ona karşı bu kadar yumuşak olmam çok üzücü. Ama işin kötü tarafı, bundan utanmıyorum bile.

Uzun sarı saçlarımın kıvrımı kayboldu ve dalga verdiğim kısım rüzgar fırtınasında kalmış gibi görünüyor. Tokalar çoktan gitmiş. Siyah göz kalemim akıyor. Ama yanaklarımdan akmak yerine, limuzinde sırtüstü yattığım için gözlerimin yanından kulaklarıma doğru aktı. Ryder ceketini omuzlarıma koydu.

Tanrıya şükür limuzinden inmeden önce, yoksa kollarımın üst kısmında ellerinin bıraktığı kırmızı izleri görebilirdiniz.

Asansör çalışıyor ve cam kapılar kayarak açılıyor. Elini belime koyup beni kapıya doğru yönlendirirken sessiz kalıyoruz. İyi de oldu, çünkü de konuşabileceğimden emin değilim. Boğazım ağrıyor ve yanaklarım hâlâ yanıyor. Hoşuma gitti. Limuzindeki halini sevmiştim. Kendini kontrol edememesi. Beni nasıl kontrol ettiğini. Şimdi daha önce olduğumdan daha ıslakım. Onu memnun etmek beni güçlü hissettiriyor çünkü o tüm kontrolünü kaybediyor.

Bu gece kalmak için neden benim dairemi seçtiğinden emin ama burada kalıyoruz. Çantamı karıştırıyorum ve anahtarımı ona veriyorum çünkü Becca'nın onunkini aldığını biliyorum.

Beni geçip oturma odasına girdi. Beyaz deri koltuğa oturdu ve papyonunu çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum, sonra boğazımı temizliyorum.

Bana gülümsüyor ve kravatını yere atıyor. "Sen benim kraliçemsin," diyor gururla. "Ve her kraliçenin bir tahta ihtiyacı vardır."

Göz kırpıyorum. Alkol yüzünden zihnim hâlâ bulanıktı ve bedenim hâlâ ihtiyaçla uğulduyordu. "Ben ..."

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak sandalyede öne doğru eğilir. "Buraya gelin kraliçem. Tahtınız sizi bekliyor." Dudaklarını yalıyor ve farkına ona gülümsüyorum.

Elimdekileri yere bırakıp ona doğru ilerliyorum. Koyu yeşil gözleri, içlerindeki sıcaklıkla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Önünde durduğumda ellerini kalçalarımın üzerine koyuyor ve aşağı yukarı gezdiriyor. Başını öne eğiyor ve topuklu ayakkabılarımın yüksekliğiyle birlikte oturduğu sandalye, seksimi tam önüne koyuyor.

Keskin bir şekilde içine çekiyor. "Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum," diye fısıldıyor gururla.

Ellerimi saçlarına koyuyorum ve parmaklarımı kahverengi tellerin etrafına doluyorum. Başını geriye doğru çekiyorum ve bana bakarken nefes nefese tıslıyor. "Bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyorum.

Gölümsüyor, gözleri parlıyor. Beni de yanına çekerek sandalyede arkasına yaslanıyor. Yukarı uzanıyor ve ellerimi saçlarından kurtarıyor. Sonra aşağı doğru kayıyor ve ben onun üzerine otururken başını karnımın alt kısmına yerleştiriyor. Beni sandalyeden yukarı itiyor ve bacaklarımı onun için açıp kolçakların üzerine koyuyorum.

Elbisemi yukarı ve karnıma doğru itiyor ve sonra elini kalçamda hissediyorum. Külotumun ince siyah dantelini kavırıyor ve çekiştiriyor. Elinin gücüyle parçalanan kumaş tenimi yakarken şaşkınlıkla inliyorum. Başım tavana bakmak için geriye düşüyor ve nefesini cinsel organımda hissettiğimde nefes nefese kalıyorum.

İki elini de kalçalarımaya koyarak, "Bütün hafta seni arzuladım," diyor.

Dudaklarını amımda hissettiğimde çığlık atıyorum. Nazik değil. Dili uzun vuruşlar yapıyor ve dili girerken vücudum geriliyor. Elbisem başının üzerine düşüyor ve elimi yüksek arkalıklı sandalyenin arkasına koyup sıkıca kavırıyorum.

"Ryder." Dişlerinin oramı buramı ısırdığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Oh Tanrım..." Yüzüne sürerken kalçalarım ileri geri sallanırken derin bir nefes çekiyorum.

Seksime karşı hırılıyor ve parmakları kalçalarımaya saplanıyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve görme ve duyma yetimi kaybediyorum. Tek yapabildiğim hissetmek. Dilinin her darbesini hissediyorum. Beni yerinde tutan parmaklarındaki gücü hissediyorum. Ve en önemlisi, beni memnun etme arzusunu hissediyorum.

Dilinin üzerine boşalıyorum, adını haykırıyorum ve gözlerimi açtığımda nefes nefese kalıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en yüksek orgazmdan aşağı inerken renkler soluk görünüyor ve nesneler odaklanıp kayboluyor.

Beni bıraktığında sandalyeye doğru düşüyorum. Tekrar oturuyor, kollarını belime doluyor ve sandalyeden kalkıp beni koridora taşıyor.

Yatak odama giriyor, kapıyı ayağıyla çarparak kapatıyor ve beni yatağa yatırıyor. Orada uzanıyorum, hala ağır nefes alıyorum ve seksim

Gömleğini yırtıp açarken şişmiş, düğmeleri parke zemine çarpıyor. Ayakkabılarını tekmeliyor ve pantolonunu çıkarıyor.

Sonra üstüme çıktı. Elleri saçlarımda. Sert zonklayan seksime bastırıyor. Konuşmak üzereydim ama birkaç dakika sonra dudakları dudaklarımdaydı. Beni umutsuzca öpüyor ve ben de onu öpüyorum, dudaklarında kendimi tadıyorum.

"Tadına baktın mı?" diye soruyor, elini yanağımda gezdirerek. "Beni çılgına çeviren tat bu," diyor.

Konuşmak istiyorum ama elinin tersini yüzümden çekip boğazıma doluyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve o nefesi almadan önce hırıltılı bir nefes çekiyorum. Yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Daha yeni başlıyorum, güzelim."

BÖLÜM ON İKİ RYDER

Elimi çıplak kolunda aşağı yukarı gezdirirken o yatakta yanımda çıplak yatıyor. Karanlıkta uzanırken odayı sessizlik dolduruyor. Saatin kaç olduğundan emin değilim ama yorgun değilim. Gözlerimi kapatırsam uyanacağımdan ve onun gitmiş olacağından korkuyorum. Sanki bu gece sadece bir rüyaydı.

"Uyanık mısın?" diye sordum.

Kolunu yumuşakça ovmaya devam ederken uzun bir sessizlik oluyor. Sonunda "Evet" diye fısıldadığında uykuya daldığını düşünüyorum.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde kayıyorum. Onu göremesem de vücudunun bana yaslanmasını istiyorum. Elim sırtının küçük kısmını kaplıyor ve onu kendime çekiyorum. Yaklaştıkça sağ bacağı kalçamın üzerinden kayıyor.

"Konuşmamız gereken çok şey var," diyor yumuşak bir sesle.

"Bekleyebilir," diyorum ona, sadece onunla bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

"Olamaz," diye ısrar ediyor.

Uzun bir nefes aldım. "Tamam. Önce sen başla." "Bradley bana evlenme teklif etti."

Elim durdu ve kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı. "Ne dedin sen?" Onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Ne dediğimi sanıyorsun?" diye soruyor.

Ondan uzaklaşıp oturuyorum. Uzanıp komodinin üzerindeki ışığı açıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Birkaç kez göz kırpmıyor ve yavaşça oturur pozisyona yükseliyor. "Ciddiyim Ashlyn," diye homurdanıyorum.

"Ben de öyle."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yorganı üzerimden atıyorum. Vücut ısım aniden yükseliyor. "Siktir, Ashlyn," diye bağıriyorum, dışarı çıkıyorum

Yataktan kalkıp volta atıyorum; harekete ihtiyacım var. Onları birlikte düşünmek tüylerimi diken ediyor.

O da yataktan kalkıyor ve ben ona bakıyorum. Tabii ki çıplaktı. Kollarının üst kısmını kırmızı izler kaplamıştı. Göğsünde onu öpmeden duramadığım yerde bir morluk ve kalçasında ve uyluğunun iç kısmında bir tane daha. Daha fazlasını bırakma düşüncesiyle ağzım sulanıyor.

Odaklan! "Bunu bana neden söyledin?"

"Çünkü bu sefer çekip gitmeyi seçersen, gerçeği bildiğin için olacak," diye homurdanıyor.

"Özür dilerim!" Bağırıyorum. "Daha kaç kere özür dilemem gerekecek?" Homurdanıyorum.

"Bilmiyorum," diye . "Gerçekten üzgün olduğumu kadar."

. "Bunun büyük bir gösteri olduğunu mu sanıyorsun? Beni affetmemiş olabilirsin ama bu seni gerçekten affetmediğim anlamına gelmez."

Gözleri açılıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor. "Beni affediyor musun?" diyor yavaşça ve bu bana yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi düşündürüyor. "Bradley'nin geldiğini sana söylemememin benim büyük bir hata olduğunu anlıyorum. Ama sen gittin. Açıklamam için bana iki saniye bile vermedin." Ağzımı açtım ama o devam etti. "Sonra seni aradım. Seni sevdiğimi bile söyledim ama hiçbir şey olmadı!" Yine bağırıyor. "Ve bir hafta sonra, biriyle çıktığımı öğrendin ve aniden tekrar umursamaya başladın."

"Bu doğru değil!" Kendime bir kez daha kızdım.

"O zaman ne Ryder?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Lütfen bana burada neyi kaçırdığımı söyle."

"Beni aradığını bilmiyordum."

"Saçmalık!" diye tersledi.

"Her şey üzerine yemin ederim," diyorum ellerimi kaldırarak. "Pazartesi gecesi randevun olana kadar beni aradığını bilmiyordum."

Homurdanıyor. "İnanılır gibi değil. Sana inanacağımı mı sanıyorsun...?" "Beni aradığında Jaycent telefonuma cevap verdi.

Ben de

Seni Bradley'e kaptırdığımı düşündüğüm için sarhoştum. Seni sevdiğimi söylediğin kişi oydu. Ama bana hiç söylemedi." O

durmuş, gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Sinir krizi geçirerek ofisime geldin ve gerçeği görmemi sağladın. O akşam Jaycent'i arayıp senden, çiçeklerimi ve telefonlarımı nasıl görmezden geldiğinden şikâyet ettim. O zaman bana senin aradığını ve seni sevdiğini söylediğini anlattı."

"Hayır..." Sözüünü kesiyor.

"Evet," diyorum, ona doğru bir adım atarak. "Ben bir ! Götün tekiydim! Bunu anlıyorum. Ama gerçekten nasıl hissettiğini bilseydim seni asla görmezden gelmezdim." Yutkunuyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Sanki sonunda tüm bunların ne kadar berbat anlamış gibi. Ve her şeyin ne kadar kolaylıkla önlenebileceğini. "Senin hakkında hissettiklerimden nasıl şüphe duyarsın?" diye soruyorum ve gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "İlk günden beri senin için bir sikişten fazlası olmaya çalıştım. Ama her seferinde beni kendinden uzaklaştıran sendin. Her seferinde. Hep bu kurallar vardı ve sen beni hep uzak tuttun." Gözleri yaşlarla doldu ve dudaklarını yaladı. "Seni seviyorum Ashlyn," diyorum yutkunarak ve ona doğru bir adım daha atarak. "Aramızda ne olursa olsun ya da bana ne kadar kızarsan kız, seni sevmenin günümün en kolay kısmı bil." Önünde duruyorum ve gözünden bir damla yaş süzülüyor. Yüzünü avuçlayıp fırçayla uzaklaştırıyorum. "Beni istemediğini düşündüğümde bile seni sevmeye devam ettim."

Bir gözyaşı daha dökülüyor ve derin bir nefes çekerken dudakları aralanıyor. "Seni seviyorum Ryder," diye fısıldar. "Çok üzgünüm... her şey için..."

kollarıma aldım ve öptüm. Geri çekilip elimi sarı saçlarında gezdiriyorum.

"Ona hayır dedim," diyor usulca.

Geri çekilip ona bakıyorum ve yüzünden bir damla gözyaşı süzülüyor. "Aramızda olanlar yüzünden kendime çok kızgındım ama ona da kızgındım." Bir damla gözyaşını siliyorum. "Onun benim arkadaşım olması gerekiyordu. Daha fazlasını istememesi gerekiyordu."

yumuşak bir gülümseme vererek söylüyorum. "etmekten ne kadar nefret etsem de onu suçlamıyorum." İki elimle yüzünü kavırıyorum. "Ashlyn, ben

Panama'daki o hafta sonu sana aşık oldum. O benim için doğru kişi olduğunu anladım."

"Neden ben?" Burnunu çekiyor. "Sana zaten sahip olmadığın bir şey veremem." Dudaklarını yalayarak devam ediyor: "Bradley bile senin benim için fazla iyi olduğunu biliyordu."

O piç bunu düşündüğü için dişlerim birbirine çarpıyor. O da onu istediği için böyle hissediyordu. "Beni bu yüzden mi uzaklaştırdın?" Başını salladı. "Ashlyn, beni dinle. Sen her şeysin!" Bir an için gözlerini kapatıyor ve açtığı anda yüzünden bir damla gözyaşı daha akıyor. "Sahip olduklarımı önemsemişimi mi sanıyorsun? Sensiz hiçbir anlamı yok." Ona sahip olmadığım zaman bunu fark ettim. Dairem. İşim. Bir parçam eksikken hiçbirinin önemi yoktu. "Sen benim her şeyimsin," diyorum tekrar, belki hatırlatmaya ihtiyacı vardır diye. Derin bir nefes alarak bir gözyaşının daha dökülüşünü izliyorum ve acı çekmesinden nefret ediyorum. Aksini kanıtlamaya çalıştığım onca şeyden sonra böyle düşünebilmesinden. "Neden sen diye mi sordun? Çünkü bebeğim, sıradanlıklarla dolu bir dünyada sen sihirlisin."

ASHLYN

Cumartesi sabahı geliyor ve ben aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyorum. Mutfağımızda durmuş sevdiğim adama kahvaltı hazırlıyorum. O mutfak masasında telefonundaki e-postaları inceliyor ve ben buraya nasıl geldiğimizi düşünmeden edemiyorum. Geçtiğimiz dört hafta boyunca bir yerlerde, benden çok uzakta olan ama bir şekilde karşılığında bana aşık olan bir adama sıırıslıkam aşık oldum.

Krepleri üst üste koyup pastırma ve çırpılmış yumurtayla birlikte bir tabağa yerleştiriyorum. Masaya doğru yürüyorum ve tabağı onun önüne koyuyorum.

Telefonunu yere bırakıyor ve gülümseyerek bana bakıyor. "Çok lezzetli görünüyor." Sonra kolumdan tutup beni aşağı çekiyor, böylece kucağına düşüyorum. Gülüyorum ve sonra dudakları dudaklarıma değiyor.

Bir eli sırtımda dolanırken diğeri bacaklarımın arasına kayıyor. Öpücüğü derinleştirip dudağımı nazikçe ısırduğında bir inilti . Pijama pantolonumun üzerinden amımı okşuyor ve üzerimde olmasından bile nefret ediyorum.

"Vay canına, biri uydurmuş gibi görünüyor."

Becca'nın sesini duyunca Ryder'ın kucağından atlıyorum. Aşırı büyük tişörtünü düzeltirken onu ve Jaycent'i ön kapının yanında görünce boğazımı temizliyorum. "Günaydın," diyorum neşeyle. Bizi yakaladıkları için o kadar da utanmamıştım.

Gülüyor. "Güzel, gerçekten."

Ryder boğazını temizler ve sandalyesinden kalkar. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" diyor Jaycent'e bakarak. O da herkes gibi gülümsemedi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ama cevap vermiyor.

Becca ve ben bir ileri bir geri bakıyoruz. Sanırım Ryder dışarı çıkıp konuşmalarını istiyordu ama görünüşe göre bu bir seçenek değil. Ryder başladı.

"Becca onun için yaptığınız her şeyi bana anlattı. Her ne kadar benden bir şeyler saklamanıza katılmasam da nedenini anlıyorum." Becca'ya bakıyor ve Becca'nın gözleri değiştiremeyeceği şeyleri kabul etmesi için ona yalvarıyor. Ben de ona katılıyorum. Olan oldu. Geri dönüp düzeltemezler. "Ve sana teşekkür etmek istiyorum." Jaycent'e bakıyorum ve o da kollarını göğsünden çözüyor. "Ben onun yanında olduğun için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim."

Jaycent Ryder'a doğru yürüyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Ona yumruk mu atacak? Çünkü bu sefer Ryder'ın karşılık vereceğine dair bir his var içimde. Ama onun yerine Jaycent sağ elini uzatıyor. Birbirlerini tek elle kucaklamak için çekerlerken Ryder onu sıkıyor ve birbirlerinin sırtlarını tokatlıyorlar.

"Ben de üzgünüm dostum," diyor Jaycent uzaklaşırlarken.

"Peki şimdi herkes iyi mi?" Becca kocaman bir gülümsemeyle soruyor. "Her şey normale döndü mü?"

Ben gülüyorum ve Ryder başını sallıyor. " şey olabildiğince normal sanırım."

Becca ellerini çırpıyor ve sonra Jaycent'e sarılıyor. Dudakları onunkilere değdiğinde Ryder bana bakmak için arkasını dönüyor ve ben de ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. Onları bir arada görmenin zaman alacağını biliyorum ama sanırım bu onun için sorun değil. "Başka kim kahvaltı istiyor?" diye soruyorum.

BÖLÜM ON ÜÇ RYDER

Pazartesi sabahı işe ıslık giriyorum. Masasının arkasında oturan asistanıma "Merhaba Kelly," diyorum.

Bana şüpheyile bakıyor. "Merhaba, Bay O'Kane."

"Bugün neler yapıyoruz?" Sepetinden postalarımı alırken ona soruyorum.

"Şu anda baban seni arıyor."

Postayı bıraktım ve hâlâ ıslık çalarak ofisine doğru yürüdüm. Kapıyı bile çalmadan içeri giriyorum. Masasının arkasında oturmuş, telefonu kulağına götürüyor ve yüzünde sinirli bir ifade var. Oturmam için eliyle işaret etti, ben de oturdum.

"Deneyebilirsin," diyor telefonda. "Ama bu sana yardımcı olmaz."

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp Ashlyn'e kısa bir mesaj gönderiyorum.

Bu akşam yemek yemeye ve yatakta film izlemeye ne dersin?

Babam aniden gülmeye başladı ve ben de tek kaşımı kaldırarak ona baktım. O gerçekten de rastgele gülmeye başlayan bir adam değil. Şakaları bile komik bulmaz. Her zaman oldukça gergin olmuştur. Durum ne olursa olsun.

Ofis telefonu hâlâ kulağında, yavaşça sandalyesinden kalkıyor. "Benden daha zeki olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, kendi sorusuna gülerek. "Sanırım bunu öğreneceğiz." Kıkırdıyor. Sonra telefonunu kapatır.

Ayağa kalkarken takım elbisesinin ceketini düzeltiyor, artık gülmüyor. Masasının arkasından çıkıp ofisine doğru yürür.

ve kapıyı çarparak kapatır.

"Sen iyi misin?" Akıl sağlığı için gerçekten endişelenerek soruyorum. Babamı her gün görüyorum ve bazı nedenlerden dolayı davranışları son derece bozuk.

Yerine oturur ve bir elini saçlarında gezdirir. Gözleri ağırlaşmış ve dudakları incelmış görünüyor. Ya gerçekten yorgun ya da kızgın. Muhtemelen ikisi de. "Annen bu boşanma konusunda benimle savaşıyor."

Homurdanıyorum. "Bunun olacağını tahmin edebilirdim. İsteddiği şey ne?"

"Şirket."

İki kez göz kırpıyorum. "Tekrar gel."

Kollarını masasının üzerine koyar. "Şirketin yüzde ellisini istiyor. Kendisine *borçlu* olduğunu söylüyor."

Başımı sallamaya başladım. "Yapamaz... Yapabilir mi...?" Annemin bu şirketin yarısına sahip olması hayatımın en büyük hatası olacak! Para kazanması dışında bu konuda tek bir şey bilmiyor. Ve her lanet gün kıcımda olacağından bahsetmiyorum bile! "Ne yapacaksın ...?"

Sağ elini kaldırıyor. "Bir çözümüm var."

"Duymak isterim." Homurdanıyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Ona istediğini ver."

"Ne?" Talep ediyorum. "Şirketin yarısını ona mı vereceksin?"

Başını sallıyor. "Ya yarısını veririm ya da çeker giderim." "Neden bunu yapmanı istesin ki?"

"Çünkü benim de kendisi kadar mutsuz olmamı istiyor ve bu işin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

"Bu bir çözüm değil. Çekip gidemezsin..."

"Hayır, ama rütbemi . Şimdilik gibi görünmesini sağlarım. Sen de benim yerime geçeceksin."

Orada oturuyorum ve bir dakika öncesinden daha şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. "Bu bir şaka değil baba," karar verdim.

"Şaka yapmıyorum." Ayağa kalkar ve Central Park'a bakan pencerelere doğru döner. Ellerini ceplerine sokar. "Ben yaptım

kararımı verdim, Ryder. Tek yapman gereken bana bunu yapıp yapamayacağını söylemek."

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Baba, bu şirket senin hayatın."

Yavaşça arkasını döner ve masasının etrafında yürür. Arkasına yaslanır. "Buna itiraz edemem. Bu şirkete çok zaman ayırdım ama benden de çok şey götürdü." İç çekiyor. "Senin ve Becca'nın hayatından çok şey kaçırdım. Zamanda geriye gidip her şeyi farklı yapabilseydim, yapardım diyeceğim ama bu bir seçenek değil." Gözlerini benden kaçırıyor ve yutkunuyor. "Patronun ve baban olarak sana zor zamanlar yaşattığımı biliyorum ama sen hazırsın Ryder." Tekrar bana bakıyor. "Ne gerektiğini biliyorsun. Ne gerektiğini gördün. Asıl soru, ona ihtiyacı olanı vermeye istekli misin?"

**

Kanepemde otururken dairemdeki tek ışık Manhattan'dan tavandan tabana pencerelere süzülen ışık. Hâlâ takım elbisemi giymiş durumdayım ve babamın bana daha önce söylediklerini düşünürken elimde bir bardak viski var. Ve anneme olan öfkem artıyor. Ona bunu yaptığı için. Babam gitmedikçe ona istediğini vermeyecek. Kendisi kadar onun da kaybetmesini istiyor.

"Bebeğim?" Ön kapı açılırken Ashlyn'in seslendiğini duyuyorum. "Pizzayı aldım."

"Burada," diyorum, neredeyse boş olan bardağıma bakarken hiç de aç değildim.

Oturma odasına geliyor ve geniş bir gülümsemeye bana bakıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda gülümsemesi kayboluyor. "Neyin var?"

İç çekiyorum ve o da yanıma oturuyor. "Sorun ne Ryder?" diye soruyor daha endişeli.

"Bugün babam şirketteki pozisyonunu benim devralmamı istediğini söyledi," diyorum usulca.

Nefes nefese kalıyor ve elimi sıkıca kavıyor. "Bu harika bir haber, bebeğim."

Keşke onun heyecanını hissedebilseydim. Bunun annemle ilgili olduğunu bilmiyor ve şu anda bu kısmın önemli olmadığını hissediyorum. Elini bırakıp ayağa kalkıyorum ve pencereye doğru ilerliyorum. , evim dediğim tek yer olan kasabaya bakıyorum ve göğsümde bir acı hissediyorum.

"Neden bu konuda mutlu görünmüyorsun?" diye sorar, heyecanı artık kaybolmuştur.

Arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Bunu yapabileceğimden emin değilim." Kaşlarını çattı.

"Neden söyledin?"

İçkimden kalanları geri atıyorum"Babamın bu şirketi bugünkü haline getirmek için nelerden vazgeçtiğini gördüm. Ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Kaşlarını çattı. "Neden..." Gözlerini benden kaçırıyor ve devam ediyor. "Anlıyorum."

Bir daha almaya gidiyorum ama boş olduğunu hatırlıyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. İkilemimin ortasında, gözlerimin siyah elbisesinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Göğsünü sarıyor, harika göğüslerini sergiliyor ve dizlerinde duruyor. Rujuyla uyumlu bir çift parlak kırmızı topuklu ayakkabı giyiyor. Onu her gördüğümde olduğu gibi, nefesimi kesiyor.

Bana ulaştığında ellerini göğsüme koydu. "Her şey yoluna girecek."

Keşke ben de onun kadar iyimser olabilsem. "Seçmeyeceğim..." "değilsin," diyor bana. Uzanıp elini saçlarımin arasında gezdiriyor ve tırnakları kafa derimi kazıyıp tüylerimi diken diken ederken gözlerimi kapatıyorum. Parmakları saçlarıımı öyle sıkı kavıyor ki nefesim kesiliyor ve gözlerim açılıyor. duruyor, mavi gözleri sertçe benimkilere bakıyor. "Bunu yapacaksın! Ve ben senin için burada olacağım. İşte bu

Seni seviyorum ne demek,
Ryder." "Ashlyn-"

"Bekle!" dedi, sözümü keserek. "Ben varım. Burada durmuş sana her şeyimi ortaya koyduğumu söylüyorum. Ne kadar zor olursa olsun, denersek başarabiliriz."

Gözlerinin içine baktığımda, onun gibi bir kadına sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum. Beni ve hayallerimi destekleyen biri, ama bana neye mal olacaklar? Babam gibi olmayı reddediyorum. İş ahlakı ve başardıkları için ona hayranım. Ama bakın bunu yapmak için nelerden vazgeçmek zorunda kaldı. Ashlyn gibi iyimser olmak istiyorum. İkisine de sahip olabileceğime inanmak istiyorum. Tek soru, bunu yapabilir miyim?

"Seni seviyorum," diyorum ellerim kışının hemen altındaki siyah kumaşı bulurken. Kalçalarının üzerinden yukarı doğru çekmeye başladım.

Gülüyor ve benden uzaklaşıyor, siyah kumaş tekrar yerine düşüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Bana beş dakika ver," diyor ve sonra yatak odama doğru yola çıkıyor.

Takım elbisemin cebinden telefonumu çıkarıp babama kısa bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Ben .

Ben daha kaldıramadan bana bir cevap gönderiyor.

Baba: *Evrakları gelecek pazartesi imzalarız.*

Kendimi hayatımın değişmek üzere olmadığına ikna etmeye çalışarak uzun bir nefes aldım, ama değişecek. Sadece bunun en iyisi olacağından emin değilim.

ASHLYN

Ryder'ın yatağında uzanmış, gözlerimi kocaman açmış tavana bakıyorum. Kendinden geçmiş, hafifçe horluyor. Elimi yüzümde gezdirip bir iç çekiyorum.

Babasının şirketini devralacak. Zihnimde sürekli tekrarladığım bir şey bu. Geldiğini görmediğim bir engel ama

yüzde yüz arkasında olduğumu söylediğimde ona doğruyu söyledim. Onu tekrar hayatımda görmek bana onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlattı. Ve o gittiğinde kalbimde oluşan boşluk onarıldı. Kolay olacağını söylemiyorum çünkü zaten zor olacağını biliyorum ama ben hazırım. Onun yanında duracağım ve ne karar verirse versin destekleyeceğim. Bu bizden zaman çalmak anlamına gelse bile.

Sonraki birkaç gün oldukça hızlı geçti. Ryder'ı çok fazla göremedim, çünkü babasıyla birlikte görevi devralmaya hazırlandıkları için iş yerinde çok fazla şey oluyordu. Kendi kendime, hayatımın geri kalanında onu çok fazla göremeyeceğimi düşündüm. Ama bunu istediğini biliyorum. Ve ona bu yeni yolda destek olacağımı söylerken dürüst davranıyordum.

Perşembe sabahı uyandım ve onu uyuması için yatağında bırakıp kahvaltı hazırlamaya gittim. Yumurtalarını pişirmenin yarısına gelmiştim ki kapı çalındı. Kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden baktığımda Jaycent ve Becca'nın orada durduğunu gördüm. Kapıyı açtım ve gülümsedim. "Günaydın çocuklar."

Davet edilmeden içeri giriyorlar ve Jaycent'in arkasında bir bavul taşıdığını fark ediyorum. "Seyahate mi çıkıyorsun?"

İkisi de kaşlarını çatar ve sadece kafa karışıklığı olabilecek bir bakış atarlar. Jaycent yavaşça, "Evet," diye cevap verir.

Becca ellerini kalçalarına koyuyor ve gözlerini biraz kısıyor. "Ryder sana söylemedi mi?"

"Hayır." Arkamı döndüğümde Ryder'ın koridordan gelip onun sözünü kestiğini görüyorum. Üzerinde bir çift eşofman altı var, hepsi bu. Onu üzerinden çıkardığımı hayal ederken dudaklarımı yalıyorum. "Yapmadım," diyor ona ve sonra bana bakıyor. Bana doğru gelirken yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Günaydın, güzelim." Beni kucaklıyor ve alnımdan usulca öpüyor.

"Neler oluyor?" Şüpheyle soruyorum, sevgisine karşılık vermiyorum. "Bir yolculuğa çıkıyoruz."

"Sen ve Jaycent seyahate mi çıkıyorsunuz?" Bu konuda hiçbir şey duymadım ama şaşırmadım. Birlikte çok iş yaptıklarını biliyorum.

"Hayır, aptal. Dördümüz ," diyor ellerini uzatarak.

Jaycent ve Becca'ya dönüp bakıyorum, Becca yüzünde kocaman bir gülümsemeyle heyecanla başını sallıyor. Hâlâ Louis Vuitton bavulunu tutuyor.

"Bugün Perşembe," diyorum, neler olduğunu anlamaya çalışarak. "İşi kaçıramam..."

"Çoktan ," diyor Ryder. "Ne?"

"Thomas'la konuştum, gitmeye hazırsınız." Bana gülümsüyor, yeşil gözleri mutlulukla parlıyor. Bunu için mahvetmekten ya da nankör görünmekten nefret ediyorum ama şu anda biraz kafam karışık.

"Tamam. Toplanmadım," diyorum ona.

"Gerek yok; toparlanman uzun sürmez." Elindeki telefona bakıyor.

"Uçak kalkmadan önce bir saatimiz var."

"Bir saat mi?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Bu havaalanı çok büyük. Uçağımız bir saat içinde kalkacaksa çoktan orada olmalıyız."

Jaycent gülüyor, Ryder da öyle. Sanki benim bilmediğim bir şaka biliyorlarmış gibi hissediyorum. "İyi olacağız bebeğim. Git toparlan."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Ne getireceğimden emin değilim."

"Bir saniye." Telefonunu açıp bir şeyler yazdıktan sonra konuşur.

"Hava seksen dokuz derece ve bugün ve yarın yağmur ihtimali var."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bana nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Bu bir sürpriz."

Ona gülümsüyorum çünkü sanırım nereye gittiğimizi biliyorum. Bizi Florida'ya geri götürüyor.

Tam kırk beş dakika sonra bir kapıya yanaştık. Ryder telefonundan bir uygulama açıp bir kod giriyor ve kapı açılıyor. Arka koltuktan Escalade'in camının kenarından etrafa bakıyorum. "Burası havaalanı değil," diyorum.

Becca gülüyor. "Burası Ryder ve babamın uçaklarını sakladıkları yer," diyor basitçe.

"Uçaklarını mı depoluyorlar?" Birbiri ardına sıralanmış büyük çelik kapılara bakarak soruyorum. Bana bir depolama tesisine gitmeyi hatırlatıyor. Bütün garaj kapılarının birbiri ardına sıralandığı bir yeri. Ama bu kapılar çok çok daha büyük.

Escalade açık bir hangarın önünde durdu. Milton iniyor ve sonra hepimiz teker dışarı çıkıyoruz. "Neredeyiz biz...?" Açık bölme kapısının hemen dışında duran özel uçağa bakarken sözümü yarıda . Mümkünse, haftalar önce bindiğim yüz metrelik yattan daha havalı görünüyor.

Ön camı karartılmış beyaz renktedir. Yan tarafında sekiz dairesel pencere vardır ve kapı açıktır, içeri girmek için bir dizi siyah merdiven vardır. Kuyruk kısmında büyük, kalın siyah harflerle G550 yazıyor. "Bu da ne?" Hayretle sordum.

Becca yanıma doğru eğilerek, "Bu Ryder'ın özel jeti," diye fısıldıyor.

O ve Jaycent bagajları arkadan indirirken ona bakıyorum. "Kendi jetiniz mi var?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

Kendini beğenmiş bir şekilde . "Tabii ki."

BÖLÜM ON DÖRT RYDER

Yalan söylemeyeceğim. Bu, ona aşık olmamı sağlayan yanı. Benim yaşadığım türden bir hayat tarzına alışık olmaması. Birlikte büyüdüğüm kadınların aileleri de benimkiler kadar zengindi. Onları bir randevuya götürmek için, etkilemenin ötesine geçmeniz gerekirdi. Ashlyn öyle biri değil. Yine de bana krallığımın anahtarını ona veren kralıymışım gibi baktığında güzel yüzündeki ifadeyi seviyorum. Sahip olduğum her şeyi onunla paylaşmak istiyorum.

"Oraya başka nasıl gideceğimizi sanıyordun?" Orada durup bana bakmasını izlerken soruyorum.

"Ticari bir yolcu uçağı. Biz normal insanlar gibi." Şaka yapıyor, ben de gülüyorum.

Milton, "On dakika içinde hazır olacağız, Bay O'Kane," diye duyurdu. "Sen de mi gidiyorsun?" Ashlyn heyecanla sorar.

Ona sıcak bir gülümseme veriyor. "Tabii ki. Sence onu kim uçuracak?" Sonra döner ve uçağı binmek için merdivenleri tırmanmadan önce yürür.

Yüzünde sinsî bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Ne?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor. "Yani kendi jetin var ama onu uçuramıyor musun?" Ağzımı açtım ama o devam etti. "Yapamayacağın bir şey var." Sonra arkasını döndü ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kıkırdıyorum ve "Pilot lisansım var" diye sesleniyorum.

Uçağı doğru ilerledim ve kapıyı kapattım, üç yıl önce satın aldığım uçağın etrafına bakındım. Kaliforniya'da çok önemli bir toplantım vardı ve babam özel jetiyle Colorado'ya gitmişti. Sonunda Kaliforniya'daki toplantımı kaçırdım.

Aktarmalı uçuşumun gecikmesi nedeniyle ve bu bana milyonlarca dolara mal oldu. Çözüm: Kendi lanet uçağımı satın alayım ki bir daha olmasın. Ve şimdiye kadar işe yaradı.

"Bir kadeh şarap ister misin?" Arkada bir koltuk bulduklarında kız kardeşimin Ashlyn'e sorduğunu duyuyorum.

"Evet, lütfen," diyor ve başını hızlıca sallıyor.

Koridorun ortasında duruyorum ve onun iri mavi gözlerinin sağdaki beyaz halıyı ve beyaz deri koltukları incelemesini izliyorum. Sol tarafta dört kişinin sığabileceği bir kanepeler var. Oturuyor ve ellerini uzatıp siyah masanın üstüne koyuyor ve parmaklarını yavaşça masanın üstünde gezdiriyor.

Gülümsememi gizlemek için parmağımı dudaklarıma sürüyorum. Disney World'ü ilk kez deneyimleyen bir çocuk gibi görünüyor, büyülenmiş gibi! Ona doğru yürüyorum ve tam önündeki koltuğa oturuyorum, yüzüm ona dönük.

Sanki onu yanlış bir şey yaparken yakalamışım gibi ellerini hızla kaldırıyor. "Özür dilerim," diyor, başparmağını yalıyor ve sonra bir lekeyi siliyor.

Gülmemek için kendimi zor tutarak ona gülümsüyorum ve ne kadar kararsız göründüğünü fark ediyorum. "Endişelenme."

Arka cebinden telefonunu çıkarıyor ve "Bu nasıl bir uçak?" diye soruyor.

"Bu bir Gulfstream G550," diye cevap verdim.

Telefonuna birkaç şey yazıyor ve sonra gözleri açılıyor. "Hassiktir!" Nefes nefese kalır.

Ne yaptığını biliyorum ve kıkırdıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştu ve kocaman oldular. "Aman Tanrım, bu şeyin fiyatı çok yüksek. Yani, harika ama lanet olsun!"

"Ben çaldım," diye onu temin ediyorum. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bundan şüpheliyim..."

"Sadece yirmi ödedim," dedim ona.

Uzun bir nefes alıyor. "Yirmi bin çok iyi bir rakam," diye başını sallayarak onaylıyor.

"Milyon," diye düzeltiyorum ve ağzı tekrar açık kalıyor.

**

Uçak yere iner ve birkaç dakika sonra durur. Milton kapının arkasından çıkıyor ve merdivenleri açıyor. "Geldik, bayanlar ve baylar," diyor ve bize çıkmamızı işaret ediyor.

Önce Becca, ardından Jaycent ve Ashlyn geliyor. O etrafına bakınarak bir daire çizerken ben son basamağa geliyorum. "Bekle...?" Sözünü kesiyor. "Burası Florida'ya benzemiyor."

"Florida mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Florida'ya gideceğimizi nereden çıkardın?"

"Peki, başka nereye gidebiliriz ki..." Siyah bir limuzin asfalta yanaştığında sesi kesilir. Durur ve arka kapı açılır. Siyah saçlı ve çığlık atan bir kadın onu takip eder.

ASHLYN

"Anne?" Şok içinde sordum.

Bana ulaşıyor ve kollarını bana doluyor, neredeyse beni yerden kaldırıyor. "Aman Tanrım," diye ciyaklıyor kulağıma.

Nazikçe sırtını sıvazladım. "Burada ne yapıyorsun?" Yavaşça soruyorum.

Benden uzaklaşıyor ve Becca'ya dönerek onu da kollarının arasına alıyor.

"Tanrım, ikinizi çok özledim," diye haykırıyor, onu da benim gibi sıkıca kavırıyor.

Becca gülüyor. "Biz de seni özledik."

Ryder'a dönüyorum ve Milton'ın valizlerimizi çıkarmasına yardım ettiğini görüyorum. Bana omzunun üzerinden hızlıca bakış atıyor ve sonra göz kırpmıyor. Karla kaplı dağlara bir kez daha bakıyorum ve Seattle'ın temiz havasını derin derin içime çekiyorum.

Beni eve mi getirdi?

Onunla konuşmak için ağzımı açacaktım ki bir kol omzuma dolandı. Annem beni bir tarafa, Becca'yı da diğer tarafa çekti. "Baban ve ben kızlarımızı eve getirdiğimiz için ne kadar mutluyuz anlatamam," diyor ve sonra burnunu çekiyor.

Gözlerimin dolmaya başladığını hissediyorum ve onları ne kadar özlediğimi fark ettiğimde boğazım düğümleniyor. "Ben de anne." Bu kez ona sarılıyorum. "Ben de."

Bizi limuzine doğru götürüyor ve babamın açık yanında durup adamların valizlerimizi yüklemesine yardım ettiğini görüyorum. Beni fark ediyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. "İşte benim kızım," diyor ve bana doğru yürüyor. Ona sarılmak için annemi bırakıyorum.

Dakikalar sonra, Milton hariç hepimiz limuzinin arkasına sürünerek bindik. O yolcu koltuğuna oturdu.

Yanına yerleşirken Ryder'elini tutuyorum ve yüzümdeki kocaman gülümsemeye engel olamıyorum. "Bunu nasıl başardınız?" Şaşkınlıkla soruyorum.

Annem Ryder'a gülümsüyor. "Ryder dün bizi aradı ve bu hafta sonu müsait olup olmadığımızı sordu. Seni eve getirerek sürpriz yapmak istedi."

Elimi onunkinin üzerinde sıkıyorum. "Sinsi değil misin?" Kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"Bu sabah işi berbat etmediğimize sevindim," diyor Jaycent. "Sürprizin içinde değildik."

Annem Becca'ya gülümsüyor. "Peki bu kim Becca?" "Bu Jaycent." Bacağını okşuyor. "Erkek arkadaşım." "Seninle tanıştığıma memnun oldum Jaycent," diyor annem.

"Siz de ." Bir kez başını sallıyor ve kız bir ergen gibi kıkırdıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bana bahsettiğiniz adamın bu olduğunu varsayıyorum."

Ryder'ın yanımdaki koltuğunda, kendisinin hiçbir fikri yokken bir başkasının birlikte olduklarını bilmesinden dolayı kaydığını hissediyorum.

Boştaki elimi alıp göğsüne koyuyorum ve onun yanına doğru eğiliyorum. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum usulca, sadece o duyabilsin diye.

Becca'yla ilişkileri hakkında konuşur.

O da eğiliyor ve beni alnımdan usulca öpüyor. "Bir şey değil, güzelim."

Otuz dakika sonra çocukluk evime giriyoruz ve derin bir nefes alarak ayakkabılarımı çıkarıyorum. Vanilya kokusu burnuma çarpıyor ve yirmi beş yıllık anılar beni rahatlatıyor. Sanki hiç ayrılmamışım gibi.

"Pekâlâ hanımlar. Bu akşam en sevdiğiniz yemeği yapıyorum!" diye haykırıyor annem. "Hepiniz gidip elinizi yüzünüzü yıkayın. Akşam yemeği bir saat içinde hazır olacak."

"Efendim?" Ryder ve ben döndüğümüzde Milton'ın ön kapının yanında durduğunu gördük. "Hemen geliyorum..."

"Nereye gidiyorsun?" soruyor annem. "Bir otelim var-"

"Saçmalık," diye sözünü keserek elini havada salladı. "Burada bizimle kalacaksın."

Başını sallar. "Yapamadım-"

"Hayır cevabını kabul etmiyorum Milton," diye tekrar sözünü kesiyor annem, o da bunu zaten biliyormuş gibi iç geçiriyor. "Dört yatak odamız var ve her odanın kendine ait banyosu var. Burada bizimle kalacaksın ve bana hanımefendi demeyi de bırakacaksın."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyor ve başını bir kez sallıyor.

",," diyorum Ryder'ın elinden tutup onu ikinci kata çıkan merdivenlerden yukarı çekerek. Sağdaki ilk kapıdan giriyorum ve kapatıyorum.

Kıyafetlerimi çıkararak bitişikteki banyoya doğru ilerliyorum ve o da sessizce beni takip ediyor. Cam duş kapısını açıyorum ve suyu açıyorum. İçeri girerken kapıyı arkasından kapatıyor.

Onun etrafında dönüyorum ve ellerimi sert göğsüne koyuyorum. Ilık su sırtıma fışkırıyor. "Bunu neden yaptın?" Sormadan .

Yumuşakça gülümsüyor ve uzanıp saçımın bir kısmını kulağımın arkasına yerleştiriyor. Püskürtücüden gelen parçalar zaten ıslaktı.

"Bunu hak ettin," diyor.

Başımı salladım. "Nasıl yaptın... Neden yaptın...?"

Kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Gözleri yüzümü arıyor ve aletin alt karnımda sertleştiğini şimdiden hissedebiliyorum. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Öyleyim," diyorum ona. "."

Başını sallar ve uzun bir iç çeker. "Asansördeyken seni sevdiğimi söylediğini gördüm." Dudaklarını yalıyor. "Sesindeki özlemi duydum. Gözlerindeki hüznü görebiliyordum. Ve o anda Bradley olduğunu düşünmüştüm. Ama daha sonra bana onun annen olduğunu söylediğinde, son bir ay içinde hayatının senin için ne kadar değiştiğini fark ettim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum."

"Hiçbir şey yapmana gerek yoktu," diyorum ellerim göğsünden yukarı kayarak boynuna dolanırken usulca.

Sırtım soğuk duş duvarına değene ve su yanlarımıza inene kadar beni sola doğru yönlendiriyor. Ellerini sırtımdan çekip yüzümün iki yanındaki duvara dayıyor ve başını benimkine yaklaştırıyor. "Seni ne kadar sevdiğimi anladığını sanmıyorum Ashlyn." Sözleri karşısında yutkunuyorum ve o da sağ yanağımı avuçluyor. Eliyle saçlarımı tutuyor. "İsteseydin sana ayı verirdim," diye fısıldıyor.

"Aya ihtiyacım yok," diyorum nefes nefese, başparmağı usulca yüzümü okşarken.

"O zaman neye ihtiyacın var?" diye soruyor, gözleri dudaklarıma düşüyor ve sonra tekrar gözlerime yükseliyor. "Tek yapman gereken adını koymak. Ve o senin." Sesi daha derin, daha sert.

Gözlerim onunkileri ararken sessiz kalıyorum, son bir ayda başıma gelen her şeyi anlamaya çalışıyorum. Bir ay önce, New York'a uçmadan önceki gece tam da bu duşta duruyordum ve Ryder'la tekrar burada olacağımı asla tahmin edemezdim. Kalbim göğsümde daha sert çarpıyor.

Sanki duyuyormuş gibi yüzümü bırakıyor ve parmak uçları çok hafifçe çenemden boynuma doğru iniyor. Dudaklarım aralanıyor ve ağır ağır nefes almaya başlıyorum, bunun nedeni kısmen duşu dolduran buhar. Eli göğsümde duruyor ve gülümsüyor. "Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?"

"Hayır," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

"Seninle bu duşta olmak bana doğum günümü hatırlatıyor. Panama City'deki balkonumda geçirdiğim o öğleden sonrayı. Seni. Beni. Ve yağmurdan başka bir şey yok." Bu anıyı hatırlayınca dizlerimin bağı çözülüyor. Başını boynuma doğru eğiyor, ben de gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum ve başımı duvara çarpıyorum. Burnu boynumda geziniyor ve başım yana düşüyor. "Tanrım, nefesimi kestin bebeğim," diye itiraf ediyor eli göğsümden boynuma doğru ilerlerken. Parmaklarımı zorlayan kaslı pazularını kavriyorum. "O anda beni mahvedeceğini biliyordum."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Ben de birçok kez aynı şekilde hissettim.

"Üzülme bebeğim." Boynumdaki eli arkaya doğru kıvrılıyor ve saçlarımı kavriyor. Nefes alıyorum ve sert siki içime girerken amım zonkluyor. "Özür dilerim," diyor ve başını kulağımdan çekiyor. Koyu yeşil gözleri benimkilere dik dik bakıyor ve ben ona yapışıyorum. "Bir daha asla senden uzaklaşamayacağım için üzgünüm."

Üzgün olmak için bir neden olmadığını söylemek için başımı sallamaya çalışıyorum ama saçımdaki eli hareket etmemi engelliyor.

"Bana senin olduğumu söyle," diye emrediyor.

"Ben seninim," diyorum nefes nefese. "Seni seviyorum."

"Siktir." Sözlerim üzerine tısladı. "Bunu söylediğini hiç duymayacağımı sanmıştım."

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum. "Seni seviyorum..."

Dudakları dudaklarıma çarptığında sözlerimi yarıda kesiyor. Bir iniltiyle ağızımı sonuna kadar açıyorum ve başımı daha da yana yatırırken dili ağızıma giriyor. Boştaki eli kalçamı kavriyor ve çekiştiriyor.

Ayağımı duş zemininden kaldırdım. Ağzı benimkini saf bir ihtiyaçla yutarken, geldiğince ona srtnyorum.

Ilık su üzerimize vuruyor; sırlıklam salarım sırtıma, omuzlarıma ve göğsüme yapışıyor. Vücudum yanıyor olsa da titremekten kendimi alamıyorum.

Omuzlarını bırakıyorum ve elim vcutlarımızın arasından kayarak sikiinin tabanını kavırıyor.

Dudaklarını benimkilerden hızla çekiyor.

"Yapamayız." "yleyiz," diye itiraz ediyorum

hâlâ nefes nefese.

"Ailen." "İkimiz de

yetişkiniz."

Tartışmaya başladı ama aletini bıraktım ve onu yana ittim. Bir sonraki hamlemi beklemeden sırtı duvara çarptı. şimdi püskürtücünün altında, gözleri açık ve su vücudunun yüzde yüzünden aşağı bir şelale gibi akıyor. Ve tek yapmak istediğim içine dalmak.

nne geçip tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Nefes nefese tıslıyor. "Orada durup beni istemediğini söyleyemezsin."

Kara kaşlarını çatıyor. "Ben asla ..." "O

zaman beni al!" Talep ediyorum.

Sesimdeki meydan okumadan mı yoksa yüzümdeki yaramaz gülümsemeden mi emin değilim ama bir sonraki anda dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı ve sırtımı duvara yasladı.

**

"Tanrım, bunu çok zlemişim." Becca bir ağız dolusu yemeğin içinden inliyor.

Hepimiz gülüyoruz. "Siz kızlar birbiriniz için yemek mi yapıyorsunuz, yoksa dışarıdan mı alıyorsunuz?" diye soruyor annem. Ekmeğinden bir ısırık alan Becca'ya bakıyorum ve annem i geçiriyor. "Tahmin etmiştim."

"Hey, şimdi," diyorum, bir kadeh şarabımdan bir yudum alarak.

"Ben yemek yaparım." "Evet." Ryder peçeteyle dudaklarını siler.

"Bana yemek yaptı

Bu hafta iki kez kahvaltı."

"Kahvaltı, ha?" Babam konuşuyor. "Siz şimdiden birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Oda sessizliğe ve az önce ağzıma attığım büyük lokmayı çiğnemedenden yutuyorum. "Nnnnoo," diye boğuluyorum, sonra ağzıma yapışan lazanya lokmasını yıkamak için şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

"Denemediğim için değil," diye haykırıyor Ryder.

"Ryder!" Şok içinde adını söyledim. Birbirimizle yaşamayı hiç konuşmamıştık.

Mutfakta durup ona kahve yapıyorum ve o yatak odasından çıkıyor. "Beni böyle şımartmaya devam edersen, seni buraya taşıtacağım."

Bundan sadece o zaman bahsetti. Daha geçen hafta konuşmuyorduk bile. Birlikte yaşamamızı düşünecek zamanı ne zaman oldu? Bırakın bunu tartışmayı?

"Ne?" diye soruyor omuz silkerek. "Bunu hiç düşünmediğini mi söylüyorsun?" diye soruyor kara kaşlarını kaldırarak.

Ağzımı açıyorum ama bir şey .

"Bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum," diyor babam, aramızda bir ileri bir geri bakarak. Sesi kızmış ya da hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyor. Sadece merak ediyor.

"Öyle," diye cevap veriyor Ryder, çünkü ağzım hâlâ konuşmıyor.

Annem başını onaylarcasına sallayarak, "Bence bu iyi olur," diyor. Ailem eski kafalı değil. Bakire olmadığımı biliyorlar ve muhtemelen her geceyi zaten birlikte geçirdiğimizi düşünüyorlar.

"Ama..." Dışarı çıkmayı başardım.

"Ama ne?" Ryder soruyor. Becca'ya bakıyorum ve o da bana kocaman gülümsüyor. Jaycent başını öne eğiyor ve tabağındaki yemeği inceliyormuş gibi yapıyor. "Becca ve Jaycent birlikte yaşamaya başlıyorlar," diyor ve

sonra onlara bakar. Bu Jaycent'in kafasını kaldırmasına neden olur. "Jaycent'in yanına mı taşıyorsun, yoksa o mu senin yanına taşıyor?" diye sorar.

Jaycent, "Benim yanıma taşıyor," diyor ve sanki burada bir meydan okuma varmış gibi. Ryder'ın birlikte olmalarını gerçekten onaylayıp onaylamadığını görmek için bunu tartışması gerekiyor.

Bakmıyor. Onun yerine bana bakıyor. Bir ısırık almadan önce basitçe "Gördün mü?" diyor.

Mesajı aldım. Becca taşıyor. Timothy daireyi satacak ve benim yaşayacak bir yerim yok. Eve geri taşınmam gerektiğine dair o batan his geri geldi. Yakında ne işim ne de kalacak olacak. Ryder bundan sonra ne kadar kalacak?

Neyse ki annem dikkatini masanın diğer ucunda oturan adama çevirerek bu garip konuşmaya son veriyor. "Peki ya sen Milton?"

"Ben yemek yapmam hanımefendi." diye şaka yapınca herkes gülüyor garip sessizlik bozuluyor.

"Kızlarımı nereden tanıyorsun?" diye soruyor ve Becca'nın ona *kızlarından* biri olarak hitap ettiği için gururla gülümsemesini izliyorum.

"Becca ve Ryder'ı on iki yıldır tanıyorum. Otuz yaşımdan beri O'Kane'ler için çalışıyorum" diyor.

Yemeğimden bir ısırık daha alıp ona bakıyorum. Milton hakkında Ryder'ı gezdirdiği ve uçak kullanabildiği dışında hiçbir şey bilmiyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor annem ilgiyle.

Başını salladı. "Timothy, Ryder'ın babası, beni bir iyilik için tuttu." Suyundan hızlıca bir yudum alıyor. "Ve geçici olması gereken şey kalıcı oldu."

BÖLÜM ON BEŞ RYDER

Ben oturma odasında Jaycent ve Milton ile otururken Becca ve Ashlyn mutfakta bulaşık yıkıyor. Üçümüz de babasıyla bira içiyoruz.

Bize yeni golf sopalarını anlatırken şöminenin üzerinde bir resim görüyorum. Biramı sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalkıyorum. Daha yakından bakmak için ona doğru yürüyorum.

Bir bebek. Bir erkek bebek. Mavi bir battaniyeye sarılmış, beyaz bir beşikte yatıyor. Uyuyor ve günlük gibi görünüyor. Elime alıp biraz daha inceledim.

"Bu Henry."

Margaret'in durduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. "O çok güzel" dedim. "Evet. ."

Resmi tekrar onun sözlerinin üzerine koyuyorum ve baktığım için endişeyle yutkunuyorum. "Özür dilerim..."

"Üzülmene gerek yok," diye beni temin ediyor ve kendisi alıyor. "Bunu onu eve getirdiğimiz gün almıştım."

Kaşlarımı çattım. "Ashlyn bir erkek kardeştan hiç bahsetmedi."

"Onu tanı mıyordu," diyor resmi yerine koyarken. "Henry'ye çok genç yaşta hamile kaldık. Hukuk fakültesindeki son yılımdaydım ve şirkette tam zamanlı çalışmaya başlamıştım. O ise günün ve gecenin her saati çalışmakla meşguldü." Yüzünü bana döndü. "Sürprize hazır değildik ama mutluyduk." İç çekiyor. "Ama bir çocuğun ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Hâlâ hayatımız boyunca çalışıyorduk. Kreşe gitmek zorunda kalmasın diye bir dadı tuttuk. Bir gün bir telefon geldi ve onu beşiğinde ölü bulduğunu söyledi."

"Çok özür dilerim," diyorum, böyle kötü bir zamanı gündeme getirdiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve usulca gülümsüyor. "Biz de öyleydik." Sonra iç geçiriyor. "İhtiyacımız olan şey ile istediğimiz şeyin birbirinden çok farklı şeyler olduğuna karar verdik. İkimiz de işimizi azalttık. Evimizi sattık ve küçüldük. Kariyerlerimizin bekleyebileceğine karar verdik." Kıkırdıyor "Hayatınızı yaşamak varken neden çalışasınız ki? Her neyse, üç yıl sonra Ashlyn'e hamile olduğumuzu öğrendik. Ve o bizim ikinci şansımızdı. İşleri doğru yapmak için. Neyin gerçekten önemli olduğunu görmek için." Elini omzuma koydu. "Onun yerine geçmedi ama işleri doğru yapmamız için bize ikinci bir şans verdi. Ve bunu herkes elde edemez."

Margaret'i dinlerken kızların mutfakta gülüşüp duyabiliyorum.

"Ona iyi bakın lütfen. Babası ve ben onun için çok endişeleniyoruz."

Bununla birlikte, uzaklaşıyor. Elimi saçlarımda gezdirip bir iç çekiyorum. Sanki benim hakkımda konuşuyormuş gibi hissediyorum. Onu terk ettikten sonra bana verdiği ikinci şans ve O'Kane'in yerini almak için hayatımın daha büyük bir kısmından vazgeçmek üzere olduğum gerçeği. Çünkü o da ben de biliyoruz ki ikisine birden sahip olamazsın. Biri her zaman acı çekecek.

**

Ashlyn'in kraliçe yatağındaki mor çarşafı çekiyorum ve o bitişikteki banyoda makyajını çıkarırken ben de içine giriyorum. Annesinin bana söylediklerini aklımdan çıkaramıyorum. İkinci şanslar. Ya yine çuvallarsam? Bana üçüncü bir şans verir mi? Dördüncüyü? Onun kariyerimden daha önemli olduğunu anlamadan önce daha kaç kez çuvallayacağım?

"Aklında ne var?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

Kafamı kaldırdığımda yatağın ucunda yüzünde bir gülümsemeyle durduğunu görüyorum.

boşluğu okşuyorum. Sürünerek yatağa çıkıyor ve doğru uzanıyor. "Konuş benimle. Yüzündeki ifadeden bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum."

yanlış. İş mi bu?"

"Hayır," diyorum
ona.

"Sorun ben miyim?" diye soruyor, şakacı bir şekilde omzumu iterek. "Evet," diyorum dürüstçe ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

Ayağa kalkıyor ve bacak bacak atıyor. "Ne oldu? Buraya geldiğin için pişman mısın?"

"Ne?" Çabucak doğruldum. "Hayır! Buraya gelmekle bir ilgisi yok. Buraya geldiğimiz için mutluyum."

Elini uzatıp kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Ben de. Bunun için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

Elini tutup dudaklarıma ve usulca öpüyorum. "Ben ciddiydim."
Başını yana eğiyor. "Ne hakkında?"

"Sen hareketli içinde ile Bana." I Söyle, değil
istemek içinkoy Bu konuşmayı daha fazla
uzatmayacağım.

Elini benimkinden çekiyor ve bacaklarına bakarken başı öne düşüyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

"İkimiz de varız demiştik," diye hatırlatıyorum
ona. Bana baktı. "."

"O zaman sorun ne?" diye sordum.

İç çeker ve yatağından kalkar. Bir elini sarı saçlarında gezdirirken volta atmaya başlar. "Çünkü sözler ve eylemler tamamen farklı şeylerdir, Ryder."

"Yani sana seni sevdiğimi ama sen sevdiğime inanmıyor musun?" Yavaşça ne demek istediğini anlamaya çalışarak soruyorum.

"Buna inanıyorum," diye homurdanıyor, sinirleniyor. "Ama özgürlüğümden vazgeçersem..." "Özgürlük mü?" Yataktan kendim kalkarak soruyorum. "Benim yanıma taşınırsan tutsak olacağını mı düşünüyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Volta atmayı bıraktı ve gözlerini bana dikti. "Bitirmeme izin vermedin."

"Elbette."

Birkaç saniye bana bakıyor ve sonra arkasını dönüyor. "Boş ver," diye mırıldanıyor kendi kendine ve yatak odasının kapısına yöneliyor.

"Oh, hayır!" Diyorum ve üst kolunu tutarak onu döndürüyorum. "Her ne bana söyleyeceksin."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda derin bir iç çekiyor. "Beni terk ettin. Sonra da işimi kaybedeceğimi öğrendim." Tekrar bir araya geldiğimizden beri konuşmadığımız tek şeyi gündeme getiriyor ve ben ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Ve şimdi Becca Jaycent'in yanına taşınıyor. Eğer senin yanına taşınırsam, elimde ne kalacak?"

Ona doğru bir adım attım. "İşini kaybetmiyorsun," diyorum ve bu tamamen saçmalık! Bunu ikimiz de biliyoruz ama kulağa hoş geliyor. Bunu daha sonra halledebiliriz. "Ve sen de beni kaybetmiyorsun."

"Bunu şimdi söylüyorsun." Gözlerini deviriyor. "Ve bunu söylemeye devam edeceğim," diye onu temin ediyorum.

"Ryder, ben-"

"Lütfen," diye sözünü kestim. "Lütfen benim yanıma taşın." Ona yalvarıyorum çünkü New York'a döndüğümüzde ne olacağını biliyorum. Yirmi dört saat çalışacağım ve onu hiç göremeyeceğim. O şirket tüm zamanımı alacak ve şu anda önemsedığım tek şey onun benimle yaşaması. Kapımdan içeri girdiğimde, saat kaç olursa olsun, onun yatağında olacağını bilmek istiyorum. Şehrin öbür ucunda ya da Seattle'da değil. Ona ihtiyacım var ve bu benim bencilliğim ama gerçek bu.

Bana yavaşça yumuşak bir gülümseme veriyor ve ben neredeyse yumruklarımı havaya kaldırıyorum. "Peki ya Harry?" diye soruyor.

"O küçük fareyi seviyorum," diyorum ve o da gülüyor.

Onu kendime çektim. "Yani... evet mi? Benim yanıma taşınacak mısın?" Elimi saçlarında gezdirirken bu sözleri söylediğini duymaya ihtiyaç duyarak soruyorum.

"Evet." Gülüyor. "Senin yanına taşınacağım."

Eğildim ve onu yatağa fırlatmadan önce kucağıma aldım. Üstüne düştüğümde gülüyor. "Bu çılgınlık," diyor.

"Biliyorum." Ona katılmak zorundayım ama farklı sebeplerden dolayı. Çok hızlı ilerlediğimizi düşünüyor. Milyonda birini bulacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Beni dünyanın kralı gibi hissettiren bir kadın. Onun dünyasının.

**

Babam bana şirketle ilgili planlarını anlatalı bir hafta oldu. Seattle tam da ihtiyacım olan şeydi. Ailesi gündüzleri bizi dışarı çıkarıp şehri gezdirdi, geceleri de kızlar beni ve Jaycent'i dışarı çıkarıp en sevdikleri barları ve alışveriş yerlerini gösterdiler. Rahatlamak güzeldi. New York'un kalabalık caddelerini unutmak. Manhattan'ı her zaman sevmişimdir ama Seattle'da olmak bana Ashlyn ve benim biraz arazisi olan bir evimiz olsaydı hayatımın nasıl olacağını merak ettirdi. Garaj yolunda arabalar ve arka bahçede çocuklar. Koşuşturma ve telaş olmadan hayat ne kadar basit olurdu. Ve bana sorarsanız, harika olurdu.

Şimdi geri döndük ve her şey her zaman olduğu gibi iş. Bunu hep istemiştim ama işler değişti. Ve Ashlyn benim oyun değiştiricim. Onu kaybetmek her şeyden daha kötü olurdu. Biliyorum; bunun nasıl bir şey olduğunu bir kez hissettim.

Ama konferans masasında oturup babamın avukatının yazdığı belgeleri okurken kendimi gülümserken buluyorum. Kâğıttaki kelimeler değil, telefonumun ekranında yazan kelimeler.

. Şüphe etme, inan. Seni seviyorum.

"Ryder?" diye babam.

Gözlerimi kırptırıp ona bakıyorum. "Evet, efendim?"

Parmağıyla evrakları işaret ediyor. Ben de son satırı imzaladım.

"Hepsi bu kadar beyler," diyor babamın avukatı Duncan. "Ryder?" Ayağa kalktım. "Tebrikler." Uzanıp elimi sıktı.

"Teşekkür ederim efendim," diyorum hızlıca başımı sallayarak.

Babamla vedalaşıyorlar ve sonra babam bana dönüyor. "Peki, seni yalnız bırakayım," diyerek omzuma bir tokat attı.

"Ne?" Diye soruyorum ve sesim yüksek çıkıyor, hissettiğim paniği gösteriyor. "gidiyor musun?" diye soruyorum.

Takım elbisesinin ceketini giyerek başını sallıyor. "Gitmem gereken bir yer var," diyor.

Konuşmaya gidiyorum ama telefonu çalıyor. Cevap vermeden önce engellenmiş numara yazdığını fark ediyorum. "Tam zamanında," diyor sanki kim olduğunu zaten biliyormuş gibi. "Evet." Sesini alçaltıyor. "Yirmi dakika içinde orada olurum." Sonra kapatıyor.

Konferans odasından çıkarken onu takip ettim. "Nereye gidiyorsun?" Merak ettim.

"Birkaç saat içinde döneceğim," diye beni bilgilendirdi. "O zamana kadar buranın dağılmasına izin verme." Yaptığı şakaya gülüyor ve ben başımı sallıyorum. Onda bir sorun var.

"Telefondaki kimdi?" Asansörün düğmesine basarken sordum.

"Yanlış numara."

Kapılar açıldı ve o içeri girdi. Ben de onu takip ettim. "Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi? Kimdi o?" Tekrar soruyorum.

Lobi düğmesine basarken beni görmezden geliyor. "Baba?"

diye bağırdım. Yüzünü bana döndü. "Ne?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sana neler oluyor böyle?" "Ne demek istiyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Sen... şirketindeki tüm hisselerini devrettin ve CEO'luktan istifa ettin, şimdi de kim bilir nereye kaçıyorsun ve saçma sapan şakalar yapıyorsun." Bana öylece bakıyor ve ben de yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Bir mi var?" diye sordum. Şu anda bana mantıklı gelen tek şey bu. Annem biliyor ve intikam olarak onun arkadaşlığını istiyor. Sonunda

Birlikte olmak istediği kadını buldu ve ona sahip olmak için her şeyini verecek. Biliyorum; ben de Ashlyn için aynısını yapardım.

Kıkırdıyor. "Hayır."

"Sana inanmıyorum," diye homurdanıyorum, gözlerimi ona dikerek. Asansör durduğunda omuz silkiyor. Kapılar açılıyor ve ben de çıkıyorum. "İyi günler evlat," diye sesleniyor ve kafasına bir güneş gözlüğü takıp umursamaz bir tavırla cam kapıdan çıkıp gidiyor.

Bekleyen arabasına binmesini ve sonra dışarı koşmasını izliyorum. "Sizin için Milton'ı aramamı ister misiniz efendim?" diye soruyor kapıcı.

"Hayır," diyorum ve bir taksi çağırıyorum. Ben arkaya sürünürken bana garip garip bakıyor. "Şu siyah arabayı takip et," diye emrediyorum.

Onu Escalade ile takip edersem, benim olduğumu anlar. Bu şekilde beni göremez.

Bir saat sonra Manhattan'ın dışında bir mahalleye girdik. Trafik berbattı ve yirmi saatten az sürmesi gereken yere varmamız bir saat sürdü. Ama arabanın bir garaj yoluna girdiğini görünce dik durdum. "Burada dur!" Emrettim ve taksi kaldırıma .

Sarı evin ön kapısı açılırken babamın arabasının arkasından inişini izliyorum. Gördüğüm şey kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Çok iyi tanıdığım bir kadın, eve uygun uzun bir elbise giymiş olarak dışarı çıkıyor. Siyah saçları dökülmüş ve yüzünde bir gülümseme.

"Bu da ne...?"

Küçük bir kız evden çıkıp merdivenlerden aşağı koşuyor. Babama doğru koşarken küçük dudaklarının kıpırdadığını görüyorum ama ne dediğini duyamıyorum. Eğilip onu alıyor ve etrafında döndürüyor.

Gördüklerim karşısında göğsümde bir acı oluşuyor. Babamın bir ilişkisi var ve bunun sonucunda bir çocuğu oldu.

Şoföre biraz para attım ve kapıyı çarparak arabadan indim. Eve doğru yürüyorum ve kadın beni fark ediyor. Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve gözleri . "Ryder..."

Babam arkasını döndü, küçük kız hâlâ kollarındaydı. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, onu takip ettiğimi fark edince.

Bir kahkaha attım ama hiç komik değildi. "Jaycent'in kız kardeşiyle burada ne işin olduğunu bana söylemek ister misin?"

Ashlyn

Escalade'den indim ve beni bıraktığı için Milton'a teşekkür ettim. Ryder ve ben tekrar birlikte olduğumuza göre artık taksiye binmek zorunda değilim. Hayatım artık buradaki çılgın taksi şoförlerinin elinde olmadığı için şükredecek bir şey daha.

Thomas'ı masanın arkasında gördüğümde yüzümde bir gülümsemeyle "Günaydın," diyorum. Ama o bana karşılık vermiyor. Onun yerine ayağa kalkıyor ve beni yarı yolda karşılıyor.

"Yukarıda bir toplantımız var," diyor.

Ses tonuna kaşlarımı çatıyorum. "Bu sabah kötü bir ruh haliyle mi uyandın?" Soruyorum ama cevap vermiyor. "Sen iyi misin?" Elimi omzuna koyarak soruyorum. Omuz . "Thomas. Neyin var?" Talep ediyorum.

", Ashlyn." Bana sırtını döndü ve merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladı.

Onu takip edip Bayan Mills'in ofisine giriyorum. Önünde bir dizi evrakla masasının arkasında oturuyor. Thomas bir sandalyeye oturunca ayağa kalktı. Ben de onun yanına oturuyorum.

" oluyor?" Sormadan edemiyorum.

Masanın etrafından dolaşıp dururken iç geçiriyor. "Bu toplantıyı çağırdım çünkü aklıma bir şey geldi dikkat."

Kaşlarım kalktı. Önce Thomas'a sonra da ona bakıyorum. "Başımız belada falan mı?" Kıkırdayarak sormadan edemiyorum. İkisi de çok ciddi görünüyor.

"Kapatıyoruz," diye anons ediyor.

"Ne?" Daha dik oturarak sordum. Hayır. Bay O'Kane bana bunun zaman alacağını söylemişti.

"Özür dilerim," diyor ağır bir iç çekişle. "İşletme sahibi prosedür ve davalar nedeniyle size söylememi istemedi ama ikinizin gidecek bir yer bulmak için yeterli zamanınız olmasını istiyorum."

Thomas homurdanıyor ve ben ayağa kalkıyorum. "Ne kadar vaktimiz var?" Zihnim dönerken soruyorum.

"Bir hafta," diyor.

"Bir hafta mı?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Yani...ne? Bir hafta içinde kapıları öylece kapatacak mısınız?"

Başını sallıyor. "Özür dilerim." Bayan Mills bana baktı. "Ama bu kadar şaşırmış olamazsınız. İki haftalık ihbarınızı üç hafta önce verdiniz. Yani bunun olacağını görmüş olmalısınız..."

"Evet. Uyarılmışım ama aynı zamanda Bay O'Kane'in kendisi de bunun zaman alabileceğini söylemişti. Ve bana bir ay vermişti." Gözlerini benden kaçırdı ve boğazını temizledi. Sanırım bana üç hafta önce bir ay demiş olması bu zaman çizelgesine uyuyor. Ryder ve benim tekrar bir araya gelmem konusuna o kadar dalmışım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. "Beni beri onunla konuştun mu?" Talep ediyorum. Ona verdiğimi söyleyenin o olduğunu biliyorum. Çünkü başka kimseye söylememiştim.

"Hayır," diye yanıtladı sorumu. "Ancak kapanış hakkında sizi bilgilendirmekten başka elimizdeki durum hakkında konuşamam."

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum. Yavaşça yerime oturuyorum ve birkaç hafta içinde işimi nasıl kaybettiğimi anlamaya çalışıyorum. Ryder beni nasıl uyarmaz? Bir uyarı? İşle meşgul olduğunu biliyorum ama yine de bu benim işim. Benim geleceğim ve onun beni uyarmaması ...

"Peki bizim için ne yapmayı planlıyorsun?" Thomas usulca soruyor.

"Sizin için yapmak mı?" diye tekrarlıyor sanki ne demek istediğini anlamamış gibi.

Soru.

"Evet." o diyor ki ile ısırdık. "Sen Biliyor musun? Biz var haklarsonlandırma yerine getirildiğinde. Ashlyn adına konuşamam ama ben de buradaydım.

Beş yıldır. Talia's üzerinden sağlık sigortam var. Kıdem tazminatı alacak mıyız? İşsizlik tazminatı?"

"Üzgünüm; bu mümkün değil."

"İmzaladığım sözleşmede kovulmam halinde ne olacağı yazıyordu" diye tersliyor.

"Koşullar değişti," diyerek görüşmeyi sonlandırır.

Ryder'ı arıyorum ama cevap vermiyor. Masaya oturuyorum ve galeri telefonu çalarken ağlamamaya çalışıyorum.

BÖLÜM ON ALTI RYDER

Cebimdeki telefonumun çaldığını duyuyorum ama duymazdan geliyorum. Babam küçük kızı yavaşça ayakları yere degecek kadar indiriyor. Sonunda ona iyice bakabiliyorum. Kahverengi saçları ve kocaman yeşil gözleri var. Becca'nın o yaştaki haline o kadar benziyor ki nefesim kesiliyor.

"Konuşmamız gerek," diyor babam.

Sadece başımı sallıyorum çünkü o anda ne diyeceğimi bilemiyorum. Hepimiz evin içine doğru ilerliyoruz ben bulabildiğim ilk koltuğa oturuyorum. Burası şömine. Başımı öne eğip elimi yüzümde gezdirirken safralarım yükselmeye başlıyor. Tanrım, Rosie ile bir kez yatmıştım. Çok uzun zaman önceydi ama yine de oldu ve şimdi babamla yatıyor. Hasta olacağım...

Rosie bana bir bardak su uzatarak, "Al," diyor.

"Viskiniz var mı?" Kabaca soruyorum, o da başını sallayıp arkasını dönüyor.

"Oğlum, düşündüğün gibi değil," diyor babam ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Ashlyn de bir keresinde bana aynı şeyi söylemişti; gerçi o zaman ona inanmamıştım. Hayatım boyunca, bu durumun gördüğümünden başka bir şey olduğunu düşünemiyorum.

Rosie dönüp bana bir bardak viski uzatıyor, ben de geri atıyorum. "Yani şirketi bu yüzden mi devrettin?" İçkiden derin bir nefes çekerek soruyorum. "Annem onu başka bir kadın için terk ettiğini öğrendiğinde bunu anlamasın diye."

"Ryder..."

Rosie başlıyor ama babam onu susturmak için elini kaldırıyor, tam o sırada küçük kız koşarak oturma odasına giriyor. Elinde bir battaniye var.

Elini. O kadar uzun ki arkasından sürüklüyor. Önümde durduğunda dik oturuyorum.

"Merhaba," diyor bana şimdiye kadar duyduğum en şirin sesiyle. Yutkunuyorum. "Merhaba." Sesim hâlâ sert.

"Sen benim kardeşimsin," diyor ve tüm nefesim ciğerlerimi terk ediyor. "Bunu bana annem verdi." Battaniyeyi kaldırıyor ve uyuşmuş bir şekilde ondan alıyorum. Benim, Becca'nın, Jaycent'in ve Rosie'nin fotoğrafı. Rosie'nin lise mezuniyetinde çekilmiş. Ve bu küçük kızın bana kocaman gülümsemesiyle göğsüm sıkışıyor. Ve tam şu , onun kadar masum olmayı diliyorum.

Ona başımı sallıyorum çünkü yapacak başka ne var ki?

"Maggie?" Rosie söyler ve küçük kız dönüp ona bakar. "Gidip biraz odanda oynar mısın?" diye sorar. "Annenin yetişkinlerle konuşmaya ihtiyacı var."

Başını hızla sallıyor, kahverengi saçları dalgalanıyor. Sonra oturma odasına doğru çılgınca bir koşu yapıyor, resimli battaniye arkasından sürükleniyor.

Başımı öne eğip bir elimi saçlarımda sonra bardağımda kalanları geri atıyorum. "Kaç yaşında?" Boğazımı temizleyerek soruyorum.

"Beş," diye cevaplıyor Rosie.

"Ryder, beni dinlemeni istiyorum," diye konuşuyor babam.

"Nasıl ?" Ayağa kalkarak talep ediyorum. "Onu bizden nasıl uzak tutabildin?" Rosie'ye bakıyorum. "Peki ya sen? Jaycent biliyor mu?" Benden uzağa bakıyor, başını sallıyor.

Babam ayağa kalkıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sakin ol. Anneni aldatmadım."

Homurdanıyorum. "Onu aldatmış olman umurumda mı sanıyorsun?" Talep ediyorum. "Bu küçük kızı bizden saklamış olman umurumda." Aptal değilim; annemle babamın sadık olmadıklarını biliyorum. Bu kadar mutsuz iki insan birbirine bu kadar saygı duymaz.

," diyor Rosie ağlamaya başlarken.

"Saçmalık!" Tersledim.

"Yeter!" diye kükrüyor babam.

Rosie ayağa kalkıp daha çok ağlayarak odadan çıkarken derin bir nefes alıyorum. Babam tekrar koltuğuna çöküyor ve derin bir iç çekiyor. "O benim değil," diyor.

. "Daha fazla yalan."

"Yalan söylemiyorum." Gıcırıyor. "Ama o senin kız kardeşin." Gözlerimi deviriyorum. "O zaman bu nasıl mümkün olabilir?"

Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onlarda daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum. Pişmanlık. O kadar ağır ki kendimi tekrar otururken buluyorum. "Maggie'nin annesinin Rosie'nin babasıyla bir ilişkisi vardı. Küçük kız kardeşin de bunun bir sonucu."

ASHLYN

Ryder'ın küvetinde , müzik bangır bangır çalıyor ve köpükler o kadar yoğun ki vücudumu bile göremiyorum. Boş bir şarap şişesi yanımda yerde duruyor. Ryder'ın dairesine girdiğimde yaptığım ilk şey buydu. Otuz dakika içinde hepsini içmiş olmama rağmen, pek bir şey hissetmiyorum.

Banyo kapısının açıldığını gördüğümde bacaklarımı yıkamanın ortasındaydım. Ryder başı öne eğik içeri girdi. Saçları her tarafa ve gözleri kıpkırmızı görünüyordu.

"Bebeğim? Neyin var?" Hemen ayağa kalkıp sordum. Bugün beni hiç geri aramadı. Birçok kez tekrar denemek için telefonumu elime aldım ama onu rahatsız etmek istemedim.

Dönüyor, siyah tezgahı kavrarken bana sırtını veriyor ve başını eğiyor. Sırtındaki kasların beyaz düğmeli ceketinin kumaşına gerilmesini izliyorum.

"Ryder?" Kabarcıklar ve su vücudumdan aşağı süzülürken müziğin üzerine bağıriyorum.

Yanına gitmek için küvetten çıktığımda uzanıp telefonumdan müzik çalan UEBoom'u kaptı ve karşıya fırlattı.

banyoda. Büyük bir gürültüyle duvara çarpıyor ve müzik duruyor.

Küvetin dışında duruyorum, sırlıklamam, soğuk hava yüzünden vücudum titriyor ve gözlerim faltaşı gibi açılmış, ne yapacağımı bilemiyorum. Ya da ne söyleyeceğimi. Sadece onu izliyorum. Artık başı aşağıda olmadığı için aynada onu daha iyi görebiliyorum. Ve haklıydım; gözleri kan çanağına dönmüştü, uzun bir nefes aldım ve alkol kokusu aldım. Bara mı gitmiş? Bu sabah birlikte çıktığı siyah kravatı ve siyah takım elbise ceketini yok. Gömleğinin üst iki düğmesi açıktı ve kıvrılmamıştı.

Sonunda bana doğru dönüyor ve bana doğru geldiğinde bir adım geri çekiliyorum. Yüzündeki acıyı görüyorum ve neredeyse ona doğru koşuyorum. Ondaki zerreye kadar korkmuyorum. Kollarımı ona doluyorum ve o da bir saniye bile kaybetmeden aynı şeyi yapıyor, ıslak bedenimi kendine çekiyor ve kıyafetlerini ıslatıyor. " yok," diyorum, her ne ise kötü olduğunu bilerek.

On dakika sonra ben kurulandım, o da soyundu. Yatağa girdik ve ona sarıldım. "Konuş benimle, bebeğim."

O sırt üstü yatmış tavana bakıyor, ben sol yanıma yatmışım, kolumu çıplak göğsüne koymuşum. "İş yerinde kötü bir gün mü geçirdin?" Bugün evrakları imzalayacağı için gergin olduğunu biliyorum. Sert olmaya çalışıyor ama bence bu herkesi korkutur. Bana sorarsanız başarısızlık korkusu sevgiden daha güçlüdür. Birini sevmek için kendinize izin verdiğinizde, sizi kırma gücüne sahip olurlar. Kendinizi yükseslere koyduğunuzda, sadece siz kendinizi aşağı indirebilirsiniz.

Derin bir nefes alıyor ve sonunda konuşuyor. "Benim bir kız kardeşim var."

Kaşlarımı çattım. "Bu Becca'yla mı ilgili?" O ve Jaycent konusunda hâlâ kızgın mı?

Başını usulca sallıyor. "Beş yaşında bir kız kardeşim var. Adı Maggie."

Yavaşça doğruluyorum ve ona bakıyorum. Başı sağa düşüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun, bebeğim."

"Bugün ofisten hışımla çıktıktan sonra babamı takip ettim ve onu Rosie'nin evinde buldum."

Kaşlarım . "Rosie mi? Jaycent'in kız kardeşi Rosie mi?" Becca'yla onun salonuna ve spa'sına gittiğimiz zamanlardan hatırlayarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Küçük kız kardeşimi o büyütüyor."

Gözlerim açılmaya başladı. "Rosie ve babanın bir ilişkisi mi varmış?"

Gözlerini kapatıyor ve hâlâ göğsünde duran elimin altında kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissediyorum. "Annem altı yıl önce Jaycent ve Rosie'nin babasıyla bir ilişki yaşadı ve ondan bir çocuğu oldu."

Sözlerindeki kalp kırıklığını hissedebiliyorum. Kaslarının hala fiziksel acı çekiyormuş gibi gerildiğini. Ve eğer bu bana yeterince ipucu vermediyse, tüm bunları gözleri hâlâ kapalıyken gerçeği veriyor. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyorum.

Gözleri açılıyor ve bana bakıyor. "Annem, babasının seksten başka bir şey istemediğini anladığında onu Rosie'ye verdi. Şimdi babam boşanmak istediği için Rosie, annemin Maggie'nin peşinden sırf sürtüklük olsun diye gelmesinden korkuyor. Ve ben de hayatım üzerine bahse girerim ki öyle olacak. Bekâr bir anne olarak bu sempatiyi kazanmak isteyecektir."

"Vay canına!"

Başını sallıyor. "Peki ya en önemlisi? Bunu bilen tek kişi benim," diye ekliyor. "Yani, sen de."

Babası ve Rosie için iç çekiyorum. Sevdiklerinden böyle bir sırrı saklamak ne kadar zor olmalı. "Onunla tanıştın mı?" Yumuşakça soruyorum.

Daireye girdiğinden beri ilk kez bana bakarken gülümsüyor. "O çok güzel," diyor oturduğu yerden kalkarken. Kan çanağına dönmüş gözlerindeki heyecanı görebiliyorum. "O çok akıllı. Beni yatak odasına götürdü ve doldurulmuş hayvanlarını gösterdi. Ve okulu ne kadar çok sevdiğini anlattı. Anaokuluna gidiyor bu arada." Gözleri parlıyor ve küçük kız kardeşi hakkında bildiği her şeyi bana anlatırken sesi acıdan heyecana dönüşüyor.

İşini bitirdiğinde "Bu harika bebeğim," diyorum.

Yüzü ciddileşiyor ve iç geçiriyor. "Takside otururken onun evden çıkıp babama doğru koştuğunu gördüm. Onu kucağına aldı ve yanağından öpmeden önce etrafında döndürdü. Sanırım

ona aitti. Ve bir parçam kızgındı. Onu Becca'yla hiç böyle görmediğim için. Sonra da bu yüzden şirketten ayrılmaya bu kadar istekli olduğunu düşündüm. Bu küçük kıza hiç babayı vermek için." Başını iki yana sallıyor. "Ama ."

"hissetmen normal," diyorum ona. "Bunu etmek çok zor."

Kollarını bana doladı ve beni yatağa çekti. "Onunla tanışmanı istiyorum."

Gülümsüyorum. "isterim. Ama bu iyi bir fikir mi?" diye soruyorum. "Kimsenin onu bilmesine izin verilmezse? Baban ve Rosie bana söylemen konusunda ne düşünürler?"

"Bu hafta sonu hep birlikte Rosie'nin evine yemeğe gidiyoruz. Babam herkese söyleyecek o zaman."

Yanına uzanıp bana gizli kız kardeşini anlatırken sesindeki hüznü dinlediğimde, işimi kaybetmenin kıyaslandığında küçük kaldığını fark ediyorum.

BÖLÜM ON YEDİ RYDER

Şirketi yönettiğim ilk hafta planladığım gibi gitmedi. Dikkatim dağınıktı ve oyundan kopmuştum. Üçüncü gün ritmim bozulmuştu ve babam içeri girbir telefon görüşmesinin ortasıındaydım. Eskiden olduğu gibi hala burada; sadece kağıt üzerinde öyle görünmüyor.

"Hahn'ın Beşinci Cadde'deki mülkünü ne yapmaya karar verdik?" diye soruyor.

Telefonu kapattım ve sandalyemde doğruldum. "Bir otel." "İptal et," diye emrediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Maggie'yi öğrendiğimde babama kızdığımı biliyorum. Ama Rosie'nin oturma odasında oturup bana karısının en iyi arkadaşıyla nasıl bir ilişki yaşadığını, hamile kaldığını ve sonra çocuğu doğurmayı reddettiğini anlattığında tüm bunlar geçti. Bu adama hiç bu kadar saygı . Rosie'nin salonu var ve hayat boyu hazır olduğunu biliyorum, ancak babam Maggie ile birlikte ona maddi olarak yardım ediyor. En iyi arkadaşının da bunu isteyeceğini söyledi.

"O alan için başka planlarım var," diye yanıtlıyor.

"Pekâlâ. Neymiş o?"

"Daha fazla ayrıntı aldığım da sana haber veririm," diyerek ofisimden çıkmaya başladı. "Oh hey, Ryder?"

"Öyle mi?" Tekrar ona bakarak soruyorum. "Annen seni hâlâ arıyor mu?"

Sorusuna kaşlarımı çatıyorum ama başımı sallıyorum. "Sanırım ipucunu anladı." Son birkaç hafta içinde annem hakkında çok şey öğrendim ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğim sonucuna vardım.

"O kadar emin olma. Belki de seninle yüz görüşmeyi planlıyordur."
"Onu yakın zamanda görmeyeceğim."

"Evet, öyle olacak. Kuzeninin düğünü gelecek hafta sonu." Sonra çıkıp gitti.

"Kahretsin!"

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta uzanıp kutudan Tarçınlı Tost Crunch yedik. Eve ondan daha geç geldim ve dairesinde buluştum. Henüz resmi olarak yanıma taşınmadığı için bu gece burada kalmaya karar verdik. Çok fazla oluyordu. Yemek pişiremeyecek ya da sipariş veremeyecek kadar yorgunduk. Bu yüzden onun yatağına sarıldık, biraz televizyon izledik ve o da mutfaktan mısır gevreği kutusunu aldı.

Kedisi miyavlayarak yatağa atladığında, kolumun üstünde yatıyor ve vücudunu yan tarafıma yaslıyor. Bacağıma ve karnıma ilerliyor. Göğsüme oturuyor ve sol eliyle uzanıp onu okşuyor. "Her zaman traşlı kedi hayranı olmuşumdur, ama bunun şimdiye kadar gördüğüm en çirkin traşlı kedi olduğunu söylemeliyim," diyerek onu güldürüyorum.

"Oh, öyle mi? Karşılaştıracak çok şey var mı?" diye soruyor, hala gülerек. "Sadece söylüyorum." Çirkin şey o kocaman gözleriyle bana bakıyor.

parlayan yeşil gözleri ve aşırı büyük kulakları vardı. Bu sabah uyandığımda dışarısı hala karanlıktı ve ışığı açtığımda onu banyo tezgahının üzerinde otururken bulduğumda ödümü kopardı. Yemin ederim böyle şeyleri bilerek yapıyor. Fare ilk karşılaşmamızı hatırlıyor ve bana borcunu ödüyor. "Yaşlı bir adamın taşaklarına benziyor," diyorum kaşlarımı çatarak.

Ona giydirdiği küçük tişörtlere bakıyorum. Gri teniyle aynı renkte olduğu için dövmelemleri varmış gibi görünüyor. Göğsünde *annemi seviyorum* yazıyor. Sırtında da *"Bu kedi ısırılmaz"* yazıyor. "Onu her gün giydiriyor musun?" diye sordum.

"Evet. Ona internetten gömlek ve kazak sipariş ediyorum." "Neden?"

"Çünkü üşümesini istemiyorum," diyor sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi.

"New York'ta yaz mevsimi."

"Ama yine de üşüyor," diyor sanki uzaylı onunla konuşuyormuş gibi.

Yan dönüyorum ve kedi bana doğru miyavlamaya başlıyor. Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Ne?" diye soruyor bana şüpheyle bakarken.

"Gelecek hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey.

Neden?" "Güzel! Katılmamız gereken bir düşün var."

Gülüyor. "Oh, öyle mi? Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Unutmuşum," diyorum, "babam bugün hatırlatana kadar." "Nerede?" diye soruyor.

"Hamptons." Gülümsüyor. Sonra bombayı patlatıyorum. "Annem de orada olacak..." Gülümsemesi düştü. "Ve Vicki."

"Gitmiyorum," diyor başını sallayarak.

"Evetgidiyorsun!" "Gidiyorsun, o kadar." eklediğimde tartışmaya başladı.

"Ne zaman bu kadar otoriter oldun?"

Eğilip dudaklarından öpüyorum. "Her konuda tartışmak isteyen bir kız arkadaşım olduğundan beri."

Elimi göğsüne koyuyorum ve teninde kırıntılar hissettiğimde elimi çekiyorum. "Üzerinde ne var? "Aşağıya bakıyor ve dokunuyor. "Sanırım Cinnamon Toast Crunch'ın tarçını" diyor gülerek.

Eğildim ve dilimi göğüs kemiği boyunca gezdirdim. "Hmmm. Tarçınlı memeler," diyorum dilimi göğüs ucunda gezdirirken. "Şimdiye kadarki en iyi fikir." Onu yatağa doğru itiyorum ve ben onu yalayarak temizlerken kıkırdıyor.

ASHLYN

Haftanın geri kalanı uçup gitti. kaybetmek üzereymişim gibi işime devam etmekle meşguldüm. Ama Thomas ve ben, birbirimizi sevdiğimiz gerçeğini saklayamıyorduk.

sonun hızla yaklaştığını biliyorduk. İkimiz de telefon üstüne telefon ediyor, herhangi bir yerde mülakat yapmaya çalışıyorduk ama işe alım yapan kimseyi bulamıyorduk. Birkaç panik anı yaşadım ama kendime Ryder'ın, sevdiğim adamın yanımda olduğunu ve New York'ta olduğumu hatırlatarak panikten kurtuldum. Ne kadar kötü ki? İş aramayı bırakmayacaktım ama bunun beni mahvetmesine de izin vermeyecektim Ve Seattle'a geri dönme düşüncesi çoktan gitmişti. Ryder ve Becca'nın bana burada ihtiyacı vardı.

İşim hakkında endişelenmek yerine, olabileceğim en iyi kız arkadaş olmaya çalışıyorum. Ki bu çok zor. Çünkü kız arkadaş rolünü oynamak için erkek arkadaşın etrafta olması gerekiyor. Bütün hafta iş yüzünden ortalıkta yoktu. Salı günü, bir günlüğüne Kaliforniya'ya uçuşması gerekti ve geceyi orada geçirmek zorunda kaldı. Geceyi eski günlerdeki gibi Becca ile geçirmek için daireme gittim ama o Jaycent'lerdeydi. Birkaç ay içinde her şeyin bu kadar değişebilmesi çok tuhaf. Ve gelecek hafta işsiz kaldığımda daha ne kadar .

Ama nihayet hafta sonu geldi ve bu sabah , seks yaptık, kahvaltı ettik ve sonra duşta tekrar yaptık. Ryder'ın önceki geceden beri gergin olduğunu söyleyebilirim. Bütün gece dönüp durdu ve bunun Maggie'yi öğrenmesiyle ilgili olduğunu biliyordum.

"Nerede o?" Hepimiz Rosie'nin oturma odasında otururken Becca gözyaşları içinde soruyor.

"Dadı onu parka götürdü. Onun için çok fazla olmasını istemedim. Onunla tanışman için yakında buraya dönecek," diyor Rosie, yüzü de ıslak bir şekilde.

Becca babasının yanındaki kanepeye otururken başını sallıyor. Ben tek başıma koltuğa oturuyorum. Ryder ve Jaycent şöminenin yanında duruyorlar. Ryder'ın yüzü duygulardan arınmışken Jaycent'inki öfkeyle kıpkırmızı. "Onu bir dadının büyütmesine izin mi veriyorsun?" Jaycent tersler.

"Ben istemedim." Gözleri kısa bir an için Timothy'ninkilere kayıyor ve dadının pazarlık konusu olmadığını hissediyorum. "Ama şeyler için işe yarıyor," diye ekliyor usulca.

"Bunu beş yıl boyunca aileden nasıl saklayabildin?" diye soruyor kız kardeşine bakarak.

"Başka seçeneğim yoktu," diyor ona. "Yasal belgeler var. Gwenda ve benim imzaladığımız belgeler. Eğer bir şey söylersem, onu kaybedebilirdim."

"Kimin umurunda!" diye bağıyor. "Onu istemedi bile!"

Gözlerini ona dikeyor ve dudakları inceliyor. "Umurumda!" diye . "Her an fikrini değıştirebilirdi," diye savunuyor. "Bunu haberlerde her zaman görürsünüz. Anne yıllar sonra çocuğunu geri alıyor..."

"Ne olursa olsun bana söylemeliydin!" diye bağıyor.

"Sakin bana bağırmaaya cüret etme," diye bağıyor ona. "Buraya hiç gelmedin."

"Peki bu kimin suçu?" diye .

Bu ailenin yalanlar ve sırlarla bölünmesini izliyorum. Ve tek düşünebildiğim Gwenda'nın bir bebeğı olduğunu nasıl kimsenin bilmediğı? Jaycent, Ryder ve Rosie'nin zaten yetişkin olduklarını ve evden ayrıldıklarını biliyorum. Ama Becca nasıl bilmiyordu? Ya da Timothy? Hamilelik onun çocuğı olmadığını biliyor muydu? Belki de ondan olduğunu düşündü?

Derin bir iç çekiyor ve gözyaşları yüzünden akarken omuzları titremeye başlıyor. "Sana neden söyleyeyim ki?" diye soruyor. "Bana yardım edecek miydin?" Adam ağzını açıyor ve kadın onu durdurmak için elini kaldırıyor. "Seni hiç görmüyorum."

"Seninle her konuşuyorum," diye savunuyor.

"Ama birbirimizi hiç görmüyoruz. İşle meşgulüm..." "Görünüşe göre pek çok şeyle meşgulsün." Hırlıyor, bakıyor

Erkek arkadaşına. Dakikalar önce öğrendiğim, kimsenin . Ama güya iki yıldır birliktelermiş. Rosie hakkında çok özel biri olması dışında pek bir şey bilmiyorum. Ve içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında, nedenini anlayabiliyorum.

"Tartışmak hiçbir şeyi çözmeyecek," diye savunuyor erkek arkadaşı onu. "Artık hepiniz biliyorsunuz."

"Bu her şeyi daha mı iyi yapıyor?" Jaycent tersler.

"Bebeğim, lütfen..." Becca koltuktan kalkarken yalvarıyor. "Sadece dur," diye ağlıyor.

Önce ona sonra da kız kardeşine bakar. Sonra ellerini havaya kaldırıyor ve hışımla oturma odasından çıkıyor. Birkaç dakika sonra, ön kapının çarpma sesini duyuyoruz.

Ryder yumuşak bir sesle, "Gidip onunla konuşacağım," diyor.

"Hayır!" diyor babası, o da koltuktan kalkarken. "Ben ."

Rosie, Ryder ve Becca'ya döner. "Anlamalısınız. Elim kolum bağlıydı," diyor taze yaşlar süzülürken. "Ve onu kaybedemezdim..." Burnunu çekiyor. "Yapamadım..." Başını eğiyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor.

"Her şey ," diye ağlıyor Becca, ona doğru koşarak. "Her şey girecek," diye ona güvence veriyor ve onları birlikte izleyen Ryder'a bakıyorum. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda Becca'nın güvenini paylaşmadığını anlıyorum.

**

Ryder'ın, artık bizim, dolabındaki son giysiyi de asıyorum ve döndüğümde kapıda durmuş bana baktığını görüyorum. Üzerinde beyaz bir tişört, mavi bir kot pantolon ve koşu ayakkabıları var. Takım elbise içinde olduğu kadar gündelik kıyafetler içinde de iyi görünüyor. "İyi misin?" diye sordum.

Rosie'nin yerindeki toplantı planlandığı gibi gitmedi. Jaycent ayrıldı. Timothy'nin ona ne söylediğini bilmiyorum ama bu onu ya kızdırdı ya da korkuttu. Maggie'yle tanışmak istememe rağmen Rosie bu şansı elde etmeden önce ortalığın sakinleşmesi gerektiğini düşünüyordu. Hepimiz aynı fikirdeydik.

Başını sallıyor ve omzunu kapının pervazına yaslıyor. "Çok fazla şey oluyor."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Çok fazla gibi göründüğünü biliyorum ama hepsi iyi şeyler." Şirketi o devralıyor. Bir kız kardeşi var ve ben de onun yanına taşındım.

"Öyle mi?" diye soruyor usulca, sonra gözleri dolabın sağ tarafındaki kıyafetlerime .

Gülümseme yüzümden düşüyor. "Şu anda çok fazlaysa anlarım," diyorum göğsüm sözlerimle gerilirken.

Bana dönüp bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Kıyafetlerimi işaret ediyorum. "Ben taşınıyorum. Şimdi ertelemek istersen anlarım-"

"Hayır!" diye sözümü kesti ve kapının pervazını itti. Bana doğru yürüdü. "Şu anda tam da ihtiyacım olan şey sensin. Olmamızı istediğim yerdeyiz."

Gülümsemem geri döndü. "Benden ne yapmamı istediğini söyle?" Israr ediyorum. "Daha iyi olması için ne yapabilirim?"

Elini kaldırıp saçlarımin arasında gezdirirken bir iç çekiyor. "Beni sonsuza dek sev." Bu dünyada bu kadar yalnız hissetmesi kalbimi kırıyor. Onu seven arkadaşları ve ailesi var ama şu anda hepsi birbirinden çok kopuk.

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve kalbinin hızla çarptığını hissediyorum. "Seni sevmemek bir seçenek değil," diye takılıyorum ona, havayı yumuşatmaya çalışarak.

Ve işe yarıyor. Gözleri ararken bana gülümsüyor. "Panama'ya gitmek verdiğim en iyi karardı."

"Benimki de," diye kabul ediyorum.

BÖLÜM ONSEKİZ RYDER

Onu öpmeye gidiyorum ama kapımızın çalındığını duyuyorum. "Ben bakarım," diyorum cevap vermek için dolaptan çıkıyorum.

Kapıyı açtığımda Jaycent'in orada durduğunu görünce şaşırmadım. Gözleri şiş ve kırmızı. Benimkilerle karşılaşmaktan kaçınıyor.

Sola doğru bir adım atıyorum ve onu içeri buyur ediyorum. "Kim o, bebeğim...?"

İkimiz de Ashlyn'in geldiğini görmek için başımızı kaldırıyoruz ve Jaycent'in orada durup ona arkasını döndüğünü görünce hemen tezgahın üzerinden telefonunu alıyor. "Ben Becca'yı görmeye gidiyorum," diyor ve hâlâ açık tuttuğum kapıdan çıkıp gidiyor.

Kapattım ve yüzümü ona döndüm. Hiçbir şey söylemedim. Jaycent'in şu anda neler yaşadığını bilmiyorum ama buraya benimle konuşmaya geldi. Acele etmesine izin vermeyeceğim.

Maggie'nin başına gelenleri öğrenince hepimiz çok üzüldük. Ama ona duyduğum sevgi, babama ve Rosie'ye karşı onu sır olarak sakladığım için hissettiğim kızgınlıktan daha ağır basıyordu.

Adım atmaya başladığında dikkatimi çekiyor. "Bir şeyi bölmek istememiştim," diyor ve sesi sert.

"," diye onu temin ederim.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı," diyor başını sallayarak. "Becca anlamıyor..."

"Söyleyeceğim," dedim ona.

Sanki kendini buna ikna etmeye çalışıyormuş gibi tekrar başını sallıyor. Volta atmayı bırakıp gözlerimin içine bakıyor ve yüzündeki acıyı görüyorum. "Gwenda'nın babamla yattığını biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Yani Maggie'den haberin vardı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ama bir ilişkileri olduğunu biliyordum. Annenin ona aşık olduğunu biliyordum."

"Onu seviyor muydu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Bunun sadece bir kerelik bir şey olduğunu sanıyordum?"

"Kaç kez olduğunu bilmiyorum," diyor tiksintiyle. "Ama bir gün onları yakaladım. Ailemin evinde." Başını sallıyor. "Annem vefat etmişti... Yalnızdı.. güçsüzdü..." Yutkunuyor. "Kadın onu seviyordu ama adam onu sevmiyordu." Tekrar yürümeye başlarken homurdanıyor. "Sonra da öldü." Burnunu çekiyor. "Hiçbir fikrim yoktu..." Neden bahsettiğini sormaya gidiyorum ama adımlarını hızlandırarak devam ediyor. "Sonra da gidip Conner'a onu benden uzak tutması için para verdi," diye homurdanıyor, sinirleniyor. "Çünkü Becca'yı sevdiğimi biliyordu. Ağzımı açmış olsaydım tüm bunları engelleyebilirdim," diye çıkışıyor.

Ona doğru bir adım attım. "Jaycent? Anlamaya çalışıyorum dostum. Ama pek mantıklı konuşmuyorsun."

Durdu ve bana döndü. Gözlerinde yaşlar. "Hepsi benim suçum. O zamanlar kendim ve Becca için ayağa kalkmış olsaydım, bunların hiçbiri !" diye çıkışıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Anlamıyorum"

"Annen babamı sevdi!" diye bağırıyor. "Babam da onu sevmeyince çok sinirlendi. Becca'yla aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu ama kızının sevdiği adamın oğluyla birlikte olmasına izin vermeyi reddetti. Bu yüzden Conner'a Becca'yla birlikte taşınması için para verdi." Nefes alış veriş i ağırlaşt ı ve burun delikleri aç ıldı. "Baban Becca'ya, Conner'ı hapse att ıran ben olduğ um halde onunla ilgilendiğini söylemiş ."

"Sen ne?"

"Bana zaten kızgın olduğ undan daha fazla kızmasını istemedim. Bazı telefon görüş meleri yaptım ve ona karşı bazı eski uyuşturucu suçlamaları buldum. Sanırım buradan uzaklaş ıp Seattle'a gitmeye bu kadar istekli olmasının bir başka nedeni de buydu. Bu noktaya gelene kadar olan her şey benim hatam." İç çekiyor.

"Hayır, değil," diyorum baş ımı sallayarak.

Gözlerini bana dikti. "Bildiklerimi hiç kimseye söylemedim. Eğer babana söyleseydim..."

"Biliyordu."

"İlişkiyi biliyordu ama Maggie.."

"Onu o da biliyordu," diyorum usulca. "Kız kardeşimizi biliyordu ve Rosie de onu bu şekilde öğrendi." Ona doğru bir adım daha atıyorum. "Maggie güvende," diyorum ve bu sözlerim onun ellerini yumruk yapıp yanına indirmesine neden oluyor.

"Annen onu istiyor," diyor dişlerini sıkarak. "Ne? Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Bu akşam Rosie'nin evinin önünde konuştuğumuzda baban bana söyledi. Onu kızıyla ilgili tehdit ediyormuş."

Başımı sallamaya başladım. "Ama neden birdenbire?"

Homurdanıyor. "Baban boşanma davası açtı. Arkadaşlarına ve kasabaya göre, kocasını elinde tutamayan bir aptal gibi görünüyor. Ama eğer bir çocuğu varsa." Omuz silkiyor. "Sempatisi var."

Ashlyn'e de aynen böyle söylemiştim. "Ne yapacak?" diye sordum.

"Ona istediğini verecek, böylece Rosie ve Maggie'yi rahat bırakacak."

Bir elimi saçlarımda gezdirip nefes alıyorum. "Ne kadar istiyor?" Şirketten ayrılmasını istemişti, o da ayrıldı ama her zaman geri dönebilir. Boşanma sonra birkaç kağıt daha imzalayabiliriz ve her şey geri alınabilir. Maggie'den uzaklaşmak için istediği bedel nedir?

Bana baktı ve "Para istemiyor." dedi. Kaşlarımı çattım. "Boşanmayı iptal etti."

ASHLYN

Becca yanımda oturup ağlarken ben de onun dairesindeki kanepeye oturuyorum. "Çok kızgın." Burnunu çekiyor.

Uzanıp onun için bir mendil aldım. "Annende mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Herkese."

Elimi sırtına koyuyorum ve ovmaya başlıyorum. "Sana kızgın değil Becca."

Başını sallıyor. "Öyle. Eve dönerken saçma sapan konuşuyordu. Babam ve Conner hakkında. Sonra da Seattle'a gitmem konusunda bağırıp çağırıyordu..." Hıçkırır hıçkırır ağlıyor.

Onu yanıma çekiyorum ve nazikçe bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Öyle demek istemedi," diye onu temin ediyorum. "Şu anda o kadar çok şey oluyor ki..."

Dairenin kapısı açılıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Jaycent'arkasında sinirli bir Ryder'la içeri girdiğini görüyorum.

Şimdi ne olacak?

Jaycent yanımıza geliyor ve onun önünde eğiliyor. Burnunu çekiyor ve sonra mendille burnunu siliyor. Tek kelime etmeden onu kollarına alıyor ve göğsüne doğru hıçkırarak ağlıyor. "Çok üzgünüm bebeğim," diyor ona usulca.

**

Birbirimize tek kelime etmeden dairemize çıktık. İçeri giriyorum ve doğruca yatak odamıza gidiyorum. Tam soyunup yatağa giriyordum ki, elinde koyu renkli sıvı dolu bir bardakla içeri girdi.

İçimi çekiyorum. "Sorun nedir?" Bu aptalca bir soru çünkü şu anda yolunda gitmeyen o kadar çok şey var ki.

Banyoya doğru yürürken ve kapıyı arkasından kapatırken beni görmezden geliyor.

Birkaç saniye bakıyorum, oraya girsem mi yoksa uzanıp uyusam mı diye düşünüyorum. İnatçı yanım yataktan çıkmaya karar veriyor.

Banyoya girdiğimde beyaz tişörtünü yerde buluyorum, o ise belinden eğilip kot pantolonunu aşağı indiriyor. Doğrulurken bana bakıyor ve bir köşeye fırlatıyor. "Yatmaya gittiğini sanıyordum," diye homurdanıyor.

Yanına geliyorum ve kalçamı tezgâha yaslıyorum. "Ben de senin keyfinin olduğunu sanıyordum?"

Homurdanıyor. "Bugünlük bu kadar yeter." Bardağını kaldırıp büyük bir yudum alıyor.

"O zaman benimle yatağa gel," diyorum ve uzanıp koluna usulca dokunuyorum. Gergin kaslarının dokunuşuyla dalgalandığını hissedebiliyorum. "Geçtiğimiz hafta en hafif tabiriyle telaşlıydı. Hadi yatağa gidelim ve yarın baştan başlayalım."

Bardağını tezgahın üzerine çarpıyor. "Yarın daha iyi olmayacak." Sonra duşa doğru yürümek için döner.

"Ne kadar da kötümstersin," diye gözlemledim.

Duşa giriyor ve beni bir kez daha dışarıda bırakıyor. Üzerimdeki tek şey bir çift erkek şortu, bu yüzden onları yırtıp peşinden içeri giriyorum. Püskürtücünün altında duruyor, başı arkaya eğik ve kollarını kaldırmış ellerini saçlarında gezdiriyor.

Suyun sert göğsünün ve belirgin karın kaslarının üzerinden akıp gidişini gördükçe cinsel organım sıkılıyor. Dizlerimin üzerine çökmek ve belirgin V'sini yalamak istiyorum. Seksin aklımdaki en son şey olması gerektiğini biliyorum ama ondan inanılmaz derecede etkileniyorum. Bu beni çıldırtıyor. Aleti kalçalarının arasından sarkıyor ve kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Yumuşak bile olsa, korkutucu.

Ellerini saçlarında gezdirmeye devam ederken ona doğru ilerliyorum, gözleri kapalı. Ve ne düşündüğünü bilmek için can atıyorum. O muhteşem yüzünün ardında neler oluyor? Neden yarın da en az bugün kadar kötü olacak? Yardım edemem ama sorunun bir parçası olduğumu düşünüyorum. Bana daha önce öyle olmadığını söyledi ama bu korkumu hafifletmeye yardımcı olmuyor. Ben engel miyim? Ben onun hayatında stres yaratan başka bir engel miyim? İş yükünün arttığını biliyorum ama aynı zamanda

İlişkimiz zarar görmesin diye ikisini dengelemeye çalışacak. Ve bu tek başına aramızda sorunlara neden olabilir.

Uzanıp ellerimi kalçalarına koyuyorum. Gözlerini açıyor ve başını eğip bana bakıyor, elleri panik içinde kalçalarımı kavırıyor.

"Özür dilerim," diyorum, burada olduğumu bilmediğini fark ederek. Gerçekten kendinden geçmiş.

Beni kendine doğru çekiyor ve sikinin alt karnımda sertleşmeye başladığını hissediyorum. Elleri kalçalarımdan ayrılıp saçlarımdan arasına giriyor. Onları sıkıldığında nefesim kesiliyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor. Öpücüğünde kalan viskinin tadını alabiliyorum ve sırtımı serin duş duvarına çarptığında başım dönüyor.

Nefes nefese geri çekiliyorum. "Sorun değil," diyorum ve kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Sadece hüsrânını benden çıkarmasını istiyorum. Beni becermesini istiyorum! İkimizin de buna ihtiyacı var.

Alnını benimkinin üzerine koyuyor ve gözlerini kapatarak derin bir iç çekiyor. "Deniyorum..."

"Şşşt," diyorum ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirerek. "Şu anda sadece sen ve ben varız, bebeğim. Bırak kendini."

Başka bir şey söylemeden, dudakları yine benimkilerin üzerinde.

BÖLÜM ON DOKUZ

RYDER

"Günaydın Bay O'Kane!" Asansörden inerken Kelly neşeyle "Günaydın" dedi.

Onun yanından geçip babamın ofisine ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. "Bana Jaycent'e yalan söylediğini söyle," diye talepte bulundum.

Masasının arkasında oturuyor, telefonu kulağında. Karşıdaki kişi bir şey söylemiş olmalı çünkü söylediği bir sonraki şey gözlerimi ona dikmeme neden oluyor. "Oğlunuz arıyor."

"Telefonda mı?" diye soruyorum ve masasına doğru koşuyorum. Telefona uzandığım anda telefonu kapattı. "Yani o haklı mıydı?" Talep ediyorum.

İçini çekti ve tüylerimi diken diken eden tek şeyi söyledi. "Savaşlarını seçmelisin, evlat."

Sanki bana vurmuş gibi bir adım geri atıyorum. "Savaşlarını mı seçiyorsun?" İnanmayarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Ve bu savaşıma değecek bir şey değil."

Bunu duyduğuma inanamıyorum! "Bunu nasıl söylersin?"

"Maggie için en iyisi bu. Eğer annen ..." Cümlesini bile bitiremiyor. "O kadar kaybolacak ki. Kafası karışacak. Ve ben bunu ona yapmayacağım." Başını hızla sallıyor. "Ait olduğu yerde, yani Rosie'nin yanında kalmalı."

"Yani bırakalım da kaltak kazansın mı?" .

Ayağa kalkarken ellerini masaya vuruyor. "Bu senin annen!" diye bağırıyor.

. "Evet, ne anne ama." "Ryder..."

"Önce seni aldattı. En iyi arkadaşından bir bebeğin oldu, ki o bunu istemedi bile. Sonra da diğer kızını sikmesi için bir adama para verdi..."

"Ryder..."

"Şimdi de itibarını korumak için sana şantaj yapıyor." Homurdanıyorum. "Acınacak halde. Sen de öylesin," diye .

"Defol git ofisimden!" diye kükrer ve kapıyı işaret eder.

"Memnuniyetle!" Ellerimi havaya kaldırarak bağıyorum ve sonra dönüyorum

ve kapıyı arkamdan çarparak dışarı .

"Bay O'Kane?" Kelly masasının arkasından kalkarken çekingen bir tavırla soruyor. "Dördüncü hatta bir çağrı var..."

"Kapat şunu!" Şak diye asansöre bindim. Bugün izinliyim. Cam kapılardan dışarı çıkıyorum ve Milton'ın hâlâ Escalade'imın arka kapısında durduğunu görüyorum, daha birkaç dakika önce beni bırakmış.

"Nereye, Bay O'Kane?" diye sorar.

"Talia'nın," diyorum ve o da başını sallayarak kapıyı kapatıyor.

Cipin arkasına oturdum ve takım elbise ceketimi kravatımı yırttım. Kol düğmelerimi çözüyorum ve üstteki iki düğmeyi açarak kollarımı sıvıyorum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve avuçlarım terliyor. Nefesimi tutamıyorum. Çok . Çok kızgınım. Kontrolden çıkıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp annemin numarasına bakıyorum. Ona ne söyleyeceğimi parmağım birkaç saniye boyunca üzerinde geziniyor. Sonunda onun hakkında ne düşündüğümü söyleyecektim ama bunun yerine ekranı kapatıp yere fırlattım. Ben daha kelimeleri çıkaramadan telefonu yüzüme kapatacağı ve bu beni daha da sinirlendirecekti.

"Geldik," diye anons ediyor Milton ve ben arka koltuktan iniyorum.

Talia'ya girdiğimde bir adam "Merhaba Bay O'Kane," diyor. Onu daha önce de görmüştüm.

ama adını hatırlamıyorum.

Başımı salladım.

"Merhaba...?"

"Thomas."

Ah, evet, Ashlyn bana ondan daha önce bahsetmişti. "Ashlyn nerede?" diye sordum.

Yüzü düşüyor ve o bunu gizleyemedi ben onu yakalıyorum. "Uh..." Ne yapacağını şaşırması gibi etrafına bakınıyor. Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve iç geçiriyor. "Bugün gelmeyecek."

"İçeri gelmiyor musun?" Ona doğru bir adım atıyorum, o da bir adım geri atıyor. "Onu otuz dakika önce buraya bıraktım," diye çıkışıyorum.

Başını salladı. "Evet, ama sonra gitti."

Ona doğru bir adım daha atıyorum, dalga geçilecek havada değilim. "Nereye gitti?"

Omuzları çöktü. "Bir toplantıya gitti."

"Nerede?" Homurdanıyorum. NASA için çok gizli bir toplantı mı? Neden kız arkadaşımın nerede olduğunu öğrenmek dış çekmek gibi bir şey?

"Belvedere Otel'e gitti," diyor sonunda.

"Thomas," diye homurdandım, "oyun oynayacak havada değilim. Bir toplantı için ayrıldığını söyledin ve sonra bana Belvedere'de olduğunu ." Çabucak başını salladı. "Açıkla."

"Oteldeki restoranda bir toplantısı var."

"Neden bu kadar zor oldu?" Soruyorum ve omzuna bir tokat atıyorum. "Belvedere Oteli," diyorum Milton'a arabanın arkasına binerken.

Yine Escalade.

Onu iki kez aramayı denedim ama ikisinde de telesekreter çıktı. Tam otelin önüne geldiğimizde, yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıktığını görüyorum. Duruyor ve sağına dönüp parlak sarı düğmeli siyah takım giymiş bir adamın elini sıkıyor. Adam onu kucaklamak için kendine çekiyor.

Öfkem düşündüğümde daha fazla arttı. Escalade tamamen durmadan önce kapıdan çıktım.

Onlara yaklaşırken omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ashlyn."

Sesimi duyunca adamı kendinden uzaklaştırıyor ve dönüp bana bakıyor. "Ryder?" diye . "Burada ne işin var?"

Yanına gidip onu kollarıma aldım ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. Bu tamamen aptalca bir hareket, ama şu anda daha az umursayamazdım. Sağımdaki adam her kimse ona benim olduğunu göstermek istiyorum. Geri çekilirken biraz tökezliyor ve sonunda dikkatimi kısılmış kahverengi gözlerle bana bakan adama çeviriyorum.

"Ryder O'Kane," diyorum elimi ona uzatarak.

"Kim olduğunuzun çok iyi farkındayım," diyor sinirli bir sesle. Ve benimkini sıkmak yerine ellerini ceplerine yerleştirdiğini fark ediyorum.

"Senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Ryder," diye tersliyor Ashlyn. "Çok üzgünüm Bay Coats," diyor ona dönerek.

"Her şey yolunda Ashlyn." Yüzünde bir gülümsemeyle adını söylüyor ve ben ellerimi yanımda yumruk yapıyorum. Sanki burada durmuyormuşum gibi yüzünü ona dönerek parlak bir gülümseme veriyor. "Umarım yakında senden haber alırım Ashlyn." Sonra bana bakıyor. "Seni Seattle'da ağırlamaktan mutluluk duyarız." Yürüyüp gitti.

Onun etrafında dönüyorum. "Seattle derken neyi kastediyor?"

ASHLYN

Kahretsin! Beni nasıl buldu? "Ryder ..." Adı biraz sert çıkınca boğazımı temizliyorum. "Açıklayabilirim."

"Evet, bunu daha önce de söylediğini duymuştum," diye . Uzun bir nefes aldım. "Beni nasıl buldun?"

"Gerçekten mi? Seni bir otelde başka bir adamla yakaladım ve seni nasıl bulduğumu mu soruyorsun?" diye soruyor kocaman gözlerle.

Ağzım açık kaldı. "Oraya gitme, Ryder. Bunu yapmayacağımı çok iyi biliyorsun," diye çıkışıyorum.

Bir adım geri atıyor ve uzun bir nefes verirken bir elini saçlarında gezdiriyor. "Biliyorum," diyor usulca. "Ben sadece..." Sözüünü kesiyor. "Neler oluyor bebeğim?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Etrafıma bakınırken dudaklarımı yalıyorum ve Milton, Ryder'ın Escalade'inin yanında gözümüne çarpıyor. "Gel . İkimizin de işe dönmesi gerekiyor," diyorum elini tutarak.

"Thomas bugün izinli olduğunu söyledi."

Demek böyle . "Şey, ben . Yolda açıklarım." Elinin benim elimde titrediği gerçeğini gözden kaçırmıyorum. Beni burada bulmasından başka bir şey olduğunu biliyorum.

Escalade'e bindiğimde yüzümü ona döndüm. "Pazartesi günü işte bir toplantı yaptık ve baban ."

Homurdanıyor. "Pek çok şey hakkında."

Bunu görmezden geliyorum çünkü neden bahsettiğini bilmiyorum. "Talia's satıldı."

Başını sallamaya başlar. "Hayır-"

"Evet," diye sözünü kesiyorum. "Detayları sorduğumda, bunları açıklayamayacağını söyledi. Neden bana onları satın aldığınızı söylemediniz?"

"Hayır!" diyor, koltuğunda kıpırdanarak. "Anderson dosyasıyla ben ilgileniyorum ve henüz açık artırmaya bile çıkmadı. Tarih hala bir ay öncesine ait..."

"Hayır, bebeğim." Başımı sallıyorum. "ne zaman belirlendiğinden yüzde yüz emin değilim ama bu bitti."

"Kim aldı bunu?" diye .

"Bize söylemediler," diyorum başımı eğerek. "Ne kadar zamanınız var?" diye soruyor.

"Kapılar bugünden sonra kapanacak."

Eli usulca çenemi tutuyor ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Neden bana söylemedin?" diye soruyor, kaşları birbirine çarpıyor.

"Ben de istedim. Ama sen eve geldin ve Maggie'nin başına gelenleri yeni öğrenmiştin..." Gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. "O zamandan beri işler kaostan başka bir şey değil." İkimiz de şirketi devraldığından beri ruh halinin pek iyi olmadığını biliyoruz.

küçük kız kardeşini öğrendi. İşimi kaybetmem endişelenmesi gereken son şeydi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyor bana dönerek. "Ama bu o adamın neden Seattle'dan bahsettiğini açıklamıyor."

Elimi onunkinden çekiyorum. "Şehirdeki Mason Galerisi'ni işletiyor ve Thomas orada bir iş bulmayı başardı. Bu yüzden benimle bir görüşme ayarladı. Ama başka kimseyi işe almıyorlar. Ama Seattle'daki kardeş galerilerinde açık bir yer var-"

"Kesinlikle hayır!" diye sözümü kesiyor. "Bırak da bitireyim," diye çıkışıyorum.

Çenesi sert bir çizgiye oturmuş ve sanki nereye gittiğimizi gerçekten görebiliyormuş gibi Milton'ın kafasına bakarak tam önüne dönüyor. "Ona hayır dedim."

Yüzünü bana döndü. Uzanıp ellerini arasına aldım. "Seni sevdiğimi söyledim. Her şeyi kabul ettiğimi söyledim. Senin yanına taşındım ve sen hâlâ nasıl hissettiğimden şüphe mi ediyorsun?" Tamamen inanmayarak soruyorum. "Roller ne zaman tersine döndü?" Gülümsemeye ve ortamı yumuşatmaya çalışarak soruyorum.

İç çekiyor. "Bebeğim."

"İşleri senin için daha da zorlaştırmamaya çalışıyorum Ryder, ama sen benim için işleri zorlaştırıyorsun. Bunu kendi başıma halletmeye çalışıyorum, böylece endişelenmen gereken bir şey daha azalıyor. Lütfen, güven bana."

"Hayır," diyor.

"Hayır mı?"

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Hayır," diye tekrarlıyor yüzümü avuçlarken. "Bunu kendi başına yapmana izin vermeyeceğim çünkü işimin bir parçası da seninle ilgilenmek. Ve bana gelmemiş olmandan nefret ediyorum."

Omuz silkiyorum. "Sadece Talia'nınkini aldığını ve tüm bu karmaşa içinde bana söylemeyi unuttuğunu düşündüm."

"Ama ben almadım. Ama kimin aldığını emin olabilirsin," diyerek beni temin etti. "Sana başka bir iş bulacağım."

İç çekiyorum. "Günlerdir arıyorum ama kimse işe almıyor bile. Thomas bugün bana durumun kötü olduğunu söyledi. Başka bir iş ararken diğer galerilerin de kapandığını öğrenmiş. İnternetin kolay erişimi nedeniyle artık kimse galerilere gitmiyormuş. Telefonlarından ya da evlerindeki bilgisayarlarından satın almayı tercih ediyorlarmış. Şansı yaver gitmiş."

"Bay O'Kane," diye duyurur Milton. "Bize bir saniye izin verin," diye seslenir.

Milton cevap vermiyor ama inip Talia'nın evinin önündeki kaldırımda durmasını izliyorum. Dikkatimi tekrar Ryder'a veriyorum ve o da bana doğru eğiliyor. "Hiçbir şey için endişelenme. Tamam mı? Ben halledeceğim. Söz veriyorum." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Duymak istediğim tek kelime evet, Ryder."

Gülüyorum ve parmağından çekiyorum. "Evet Ryder," diyorum gülümseyerek. Çıldırımam gerekirken bu adamın beni mutlu edebilmesi çığınca.

"Tamam, yalan söyledim. Bir şey daha duymak istiyorum," diye itiraf ediyor. "Neymiş o?"

"Seni seviyorum."

Kollarımı boynuna doladım ve alnımı onunkine koydum. "Seni seviyorum."

Elleri kaburgalarımın yukarı kayıyor ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor. "Sen benimsin, bebeğim." Başımı sallıyorum ve sonra ona kendi öpücüğümü veriyorum. "Ve ben benim olanla ilgilenirim."

BÖLÜM 20 RYDER

Ofisime geri dönüyorum ve asistanımı masasının arkasında oturmuş ofis telefonu ile konuşurken buluyorum. "Kelly," diyorum elimi masasına vurarak.

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve telefonu kapatmadan önce "Gitmeliyim" diye fısıldıyor. "Evet, Bay O'Kane?"

"Bana Anderson dosyasını getir," diye emrediyorum. "Bir şekilde, açık artırma benim bilgim dışında gerçekleşmiş."

Bana baktı. "Aradılar." "Ne?"

Tersledim.

"Geçen gün size dördüncü hatta bir çağrınız olduğunu söylemeye çalıştım ama siz buradan kaçtınız..."

"Neden bana bunun galeri için olduğunu söylemedin?" Şak diye söyledim. Ağzını açıyor ve sonra tekrar açmadan önce kapatıyor. "I ..."

"Ryder?"

"Ne?" Arkamı döndüğümde babamın asistanı Jackie'nin sert ses tonumdan irkildiğini gördüm. "Ne?" Orada öylece durup far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bana bakarken tekrar soruyorum.

Elini uzatıyor. "Bu iş hakkında senin için biraz daha bilgim var..."

"En azından burada birileri işini yapıyor," diye homurdanıyorum, ellerinden çekip alıyorum, ofisime giriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

ASHLYN

Daireye girdim ve oturdum. Odanın sessizliği sağır edici. Ryder'dan beklediğim gibi geç saatlere kadar çalışacağına dair bir mesaj aldım.

Harry kucağıma atlarken miyavlıyor, ben de sırtını sıvazlıyorum. Telefonumun ışığı yanıyor ve Becca'dan gelen bir fotoğrafı görmek için elime alıyorum. Bir şişe şarap ve bir tabak spagetti.

Becca: *A mısın?*

Bir kahkaha attım ve cevap verdim.

Ben: *İki dakika içinde orada ol.*

"Geri geleceğim." Onu buruşuk kafasından öpüp yere bıraktıktan sonra eski daireme doğru yola ıkıyorum.

"Hey," diyorum kapıyı bana açarken.

"Selam," diyor usulca ve onun da hâlâ üzgün olmasından nefret ediyorum. "Nasıl ? Daha iyi mi?" Umutla soruyorum.

Kanepeye doğru yürürken başını öne eğiyor. "Pek sayılmaz."

Yanına uzanırken birkaç sarı teli üflüyorum. "Sadece daha iyi olabilir," diyorum gülümseyerek.

Bana gülüyor. "Ne zamandan beri bu kadar iyimser oldun? Hiç olduğunu hatırlamıyorum."

"Başka seçeneğim olmadığı için," diyorum dürüstçe. "Ne demek istiyorsun?" diye yavaşça soruyor.

şarap şişesini elime alıyorum ve sehpanın üzerinde duran bardaklardan birine biraz dolduruyorum. Kadehi ona uzatıyorum ve sonra diğerini dolduruyorum. "İşimi kaybettiğimden beri," diyorum kadehimi kaldırıp onu selamlayarak.

Gözleri açıldı. "Ne? Ne zaman?"

"Bugün benim son günümdü," diyorum ona. "Aman Tanrım, Ashlyn.

Çok özür dilerim."

Omuz silkiyorum. "Başka bir tane bulurum." Sonra bu ifadeye inandığımdan emin olmadan bardağı geri itiyorum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama Becca ve ben şu anda üçüncü şişe şarabımızı içiyoruz. İkincisini bitirdikten sonra, bir tane daha almak için Ryder'la benim daireme gitmek zorunda kaldım.

Oturma odasında yere uzanmışız -neden, bilmiyorum- ön kapının açıldığını duyduğumuzda gülüyoruz. Ryder olmadığını biliyorum çünkü anahtarı yok.

"Onları buldum." Jaycent'in sesini duydum.

Becca ve ben doğrulup sehpanın üzerinden baktığımızda Ryder ve Jaycent'in girişte durduklarını görüyoruz.

"Hey," diyorum kadehimi selamlamak için kaldırarak. Ve Ryder bana gülümseyerek beni şaşırttı. Belki de her şeye rağmen iyi bir gün geçirmiştir.

Bana yürüdü. "Eğleniyor musun?"

Cevap olarak bardağımda kalandan bir yudum alıyorum. Kıkırdıyor. "Hadi; eve gidelim." Esniyor. "Yorulдум."

Vedalaşıyorum ve Becca bana başka planım olmadığı için yarın takılacağımızı söylüyor. İş gibi. Ryder dairemize kadar bana yardım ediyor ve ön kapıdan içeri girdiğimizde gülüyorum.

"Sanırım iyi bir gün geçirdin?" Oda biraz eğilirken soruyorum.

Eğilip ayaklarımı yerden kesiyor ve ben de bu ani hareket karşısında ciyaklıyorum. "Hayır. Oldukça baktandı."

Beni yatak odamıza götürürken kaşlarımı çatıyorum. "O zaman neden gülümsüyorsun?" Beni yatağa yatırdığında soruyorum.

Yanımda yere çöküyor ve eli yüzümü avuçlamak için yukarı kalkıyor. "Çünkü gülümsüyordun."

Uyuşmuş dudaklarımı yalıyorum ve ona başka bir gülümseme gibi hissettirdiğini düşündüğüm bir şey veriyorum. Eğilip dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurmadan önce gülüyor. Sonra gömleğimi kaldırıyor ve sıcak elini karnımın üzerine koyuyor. Kalçalarımı yataktan kaldırıyorum ve parmakları şortumun bel bandının içine girip alay ediyor.

Gözlerimi kapatıp "Ben olsam bunu yapmazdım." diyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyor, gözlerim açılmayacak kadar ağır ama sesi sert çıkıyor.

"Çünkü yorgunsun," diye hatırlatıyorum ona.

Elini çekiyor ve ben de itiraz edercesine bir inilti çıkarıyorum. "Yorgun musun?" diye soruyor ve sonra ellerinin düğmelerimi ve fermuarımı çözdüğünü hissediyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Şortumu bacaklarımdan aşağı çekerken kalçalarımı kaldırıyorum ve sonra yere düştüğünü duyuyorum. Dudaklarını kalçamda hissettiğimde sıçırıyorum. "O zaman ben de değilim," diye fısıldıyor dudakları aşağı inerken tenime karşı.

Gözlerim hâlâ kapalıyken ellerim kalın, dikenli saçlarında geziniyor, amım , nereye gittiğini biliyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Külotumu yana doğru çekiyor. "Bunun için yalvarmana bayılıyorum, sevgilim."

Saçlarını kavriyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum, ama elleri onları aşağı itiyor, yerinde tutuyor. "Çok açgözlüsün," diye fısıldıyor.

"Sana ihtiyacım var," diyorum, gözlerimi ilk kez açıyorum ve oda sallanıyor. Tekrar kapattığımda kıkırdadığını duyuyorum.

Doğrulduğunu hissediyorum ve ellerim saçlarından düşüyor. Hastalanmak istemediğim için gözlerimi açmadan öylece uzanıyorum. Külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve narin kumaş tenimi yakıyormuş gibi hissediyorum.

"Ryder..." Nefes nefese, ellerimi karnımda gezdiriyorum ve göğüslerimi ortaya çıkarmak için gömleğimi kaldırıyorum. Sütyen takmıştım ve dudakları meme ucuma dokunmadan hemen önce onu aşağı çektiğini hissediyorum. Emerek sertleşmesini sağladığında nefesim kesiliyor. Sonra dişleriyle kemiriyor ve ben yüksek sesle inliyorum.

Geri çekiliyor ve vücudum üşüyor. Elleri kalçalarımı kavriyor ve parmakları tenimi kazıyor. "Bu gece seninle zaman geçireceğim bebeğim ve seni seveceğim."

Haftanın çoğunu Becca ile geçirdim. Seattle'da yaşadığımız zamanlardaki gibi eski günlerdeki gibi hissettim. O zamanlar okulumuz ve işimiz vardı ama her boş anımızı ya ailemle ya da evimizde takılarak geçirirdik. Ama altı hafta önce New York'a taşındığımızdan beri tüm boş zamanlarımı Ryder'la geçiriyorum - ayrı kaldığımız bir hafta hariç. O da tüm zamanını Jaycent ile geçiriyor. En iyi arkadaşımın olması güzeldi. İşsiz olsam bile.

Cuma günü nihayet gelmişti ve kuzenlerinin düğünü için Hamptons'a gitme vakti gelmişti. Ryder, aynı zamanda Dört Temmuz hafta sonu olduğu için bir şekilde o gün izin almayı başarmıştı.

Cuma sabahı sanki başka bir günmüş gibi erkenden uyandık, hazırlandık ve sekizde valizlerimizle birlikte kapıdan çıktık.

Lobiye iniyoruz ve o sola döndüğünde ben ön kapıya doğru yürümeye başlıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Durup soruyorum.

"Kapalı otoparka."

Gözlerim açıldı. "Burada bir otopark mı var?"

Ona yetişmemi beklerken kıkırdıyor. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Arabam yok." Bunu neden bilmem gerekiyor ki?

Sola dönüyoruz ve uzun bir koridorda yürüyoruz. Sonunda başka bir asansör var. "Otoparka gideceğimizi sanıyordum?" Asansör açıldığında soruyorum, o da giriyor.

"Öyleyiz." Anahtar kartını tarıyor. "New York'ta otopark için fazla yer yok, bu yüzden olan binalar da yer altında." Sanki bunu biliyormuşum gibi başımı salladım.

Birkaç kat aşağı iniyoruz ve kapalı otoparka ulaştığımızda kapılar kayarak açılıyor. Parlak ışıklı garaja giriyorum ve nereye park ettiğini bilmediğim için onu takip ediyorum.

Sonra cipi görüyorum ama geçip gidiyor. "Escalade'i almıyor muyuz?" Ona yetişmek için koşarak soruyorum.

"Hayır. Milton'ın bu hafta sonu ihtiyacı olacak." Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyor?"

"Ailesini görmek için."

"Nasıl alacak? Ona götürmemiz mi gerekiyor?"

Yüzünde bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakıyor. "Burada, bu binada yaşıyor."

Tabii ki öyle! Gözlerimi kendime çeviriyorum. Şimdi tamamen mantıklı geliyor.

Sola dönüyor ve beyaz bir arabanın önündeki beton duvara beyaz boyayla yazılmış daire numarasını görüyorum. "Ne tür bir araba bu?" Şık şeye bakarak soruyorum. Karartılmış camları ve büyük siyah jantlarıyla yere yakın duruyor. İlk aklıma gelen onun özel jetine benzediği.

"Bu bir Bugatti Veyron," diyor sanki ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi.

Daha önce hiç duymamıştım.

Benim için yolcu tarafını açıyor ve ben de eğilip beyaz deri koltuğa oturuyorum. Kapıyı kapatıyor ve kendimi bir uçağın kokpitinde oturuyormuş gibi hissediyorum. Gösterge paneli simsiyah ve ortasında birkaç gümüş vurgu var. Pahalı deri ve yepyeni kokuyor. Benim yanıma tırmanıyor. Çalıştırıyor ve araba egzozun derin sesiyle uğulduyor.

Bir ekran açılıyor ve adam yerinden çıkıyor. "Bunu ne sıklıkla kullanıyorsun?" Bizi daracık otoparktan çıkarmak için manevra yaparken soruyorum. Beton bir bariyere çarpacak diye tedirgin oluyorum.

"Yirmi kere falan kullandım."

"Yeni mi aldın?" diye sordum.

Küçük bir tepeye tırmanmaya başladığımızda başını sallıyor ve ben önümüzde kırmızı bir kapı görüyorum. "Hayır. İki yıldan biraz fazla oldu."

"Hiç kullanmayacaksan neden alıyorsun ki?" Merak ediyorum.

Kapının önünde durur ve uzanıp bir tuş takımındaki birkaç numaraya basar. Kapı yükseliyor ve arka sokağa doğru ilerliyor. "Göreceksin," diyor yüzünde bir gülümsemeyle bana bakarak.

Trafik çok . Sanırım Milton bizi Escalade'in arka koltuğundayken hiç dikkat etmiyorum. Ama bu

Göz alabildiğine tampon tampona. Ne de olsa 4 Temmuz hafta sonu.

Ama araba kullanması hoşuma gidiyor. Onu hiç araba kullanırken görmemiştim. Beyzbol şapkasını ters takmış, tıpkı onunla Panama'da tanıştığım ilk gece olduğu gibi. Saçları yanlardan dışarı taşıyor ve bir çift Aviator gözlük takıyor. Sağ eli vites kolundayken sol eli direksiyonun üzerinde umursamazca uzanıyor. Çok kaygısız görünüyor. Yani son birkaç haftadır gördüğüm Ryder değil. Üzerinde bir çift delikli kot pantolon, tenis ayakkabıları ve açık mavi bir tişört var. Rengin tenini nasıl parlattığı ağızımı sulandırıyor. Ve her yer değiştirdiğinde, kol kasları esneyerek bana ne kadar belirgin olduklarını gösteriyor.

Camlar kapalı ve radyo açıktı. Bir ışıktaki durdu ve bana baktı. Uzanıp radyoyu kapattı ve sırtıttı. "Ne?"

"Sadece ne kadar muhteşem olduğuna bakıyordum," diyorum ve onu güldürüyorum. "Bu arabadaki tek güzel sensin," diyor, uzanarak ve kucağımdan elimi tuttu.

"Bunların seninle sahilde tanıştığımız ilk gece taktığın güneş gözlüğü ve şapka olduğuna eminim," diyorum.

Gözlerini yoldan ayırmadan gülümsüyor. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Olmamı istediğin her şey olabileceğimi söylemiştim sana..."

"Benim olmanı istediğimi söylemiştim," diyorum gülümseyerek hatırlayarak. Dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

Ağızımı açacak oluyorum ama telefonu hoparlörlerden çalışıyor. Ekrandaki bir düğmeye basıyor ve arabayı bir kadın sesi dolduruyor.

"Bay O'Kane?" diye soruyor endişeyle.

"Evet," diye yanıtlıyor, ışık yeşile dönerken camları açıyor.

Vites değiştiriyor ve kavşakta ilerlemeye başlıyoruz.

Derin bir nefes aldığını duyabilirsiniz. Gergin görünüyor. "Bugün izin aldığınızı biliyorum..."

". "

"Evet efendim, ama nihayet istediğiniz belgeleri ele geçirdim."

"Bana e-posta ile gönderin."

Sinyal lambasını yakıyor, şerit değiştiriyor ve hızlanırken arabanın gürültüsü koltuğumu titretiyor. his karşısında inlemekten kendimi alıkoyuyorum. Şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki komik bile değil.

Uzanıp elimi kalçasına koyuyorum ve çok yavaşça bacaklarının ortasına doğru ilerliyorum. Aletinin sertleşmeye başladığını hissediyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

Koltuğunda kayarken boğazını temizliyor. "Teşekkürler, Jackie. İyi hafta sonları." Sonra uzanır ve sonuna basar. Müzik bir kez daha küçük arabayı dolduruyor. "Ashlyn," diye uyarırcasına homurdanıyor.

Durmuyorum. "Hamptons'a ne kadar var?"

Ben onu kotunun üzerinden sıkarken tekrar boğazını temizliyor. "Normal bir günde, iki buçuk saat."

Elimi çekerken kendi kendime gülümsüyorum. Yan aynasına bakıyor ve tekrar şerit değiştirerek otoyola çıkıyor. *Mükemmel!* Emniyet kemerimi çözerek yan tarafıma geçiyorum ve . Ellerim tişörtünü yukarı çekerek belirgin karın kaslarını ortaya çıkarıyor ve kot pantolonunu hızla indiriyorum.

"Bebeğim..." diye inliyor.

"Ne?" Masumca soruyorum, onu boxer'ından çekiyorum ve ellerimi güzel aletinin tabanına doluyorum. "Daha çok zamanımız var."

Vazgeçmeyeceğimi anlayınca koltuğunda daha da aşağı oturuyor ve ben eğilip onu ağzıma almadan önce sağ elini koltuğumun arkasına atıyor.

BÖLÜM YIRMİ BİR RYDER

oturuyor, radyoyla birlikte şarkı söylerken yüzünde gülümseme var. Koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Pencereleri açıyorum ve Hamptons'a doğru giderken sarı saçları yüzüne çılgınca savruluyor. Ve ben ona gülümsüyorum. Bildiğimden tamamen farklı bir Ashlyn gördüm. Son birkaç haftada çok şey oldu ama yine de eskisinden daha özgür görünüyor. Sanki dünyada hiç umursadığı bir şey yokmuş gibi.

Bir araba yoluna geldiğimde arabayı yavaşlatıyorum. Arabayı park ediyorum ve o da arabanın camından dışarı eğiliyor. Bir kapıya yanaştık ve bana verilen kodu girdim. Kapı açıldığında nefesi kesildi. "Düğünün olduğu yer burası mı?" diye sordu hayretle.

"Hayır."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi kayboluyor ve kaşlarını çatıyor. "Düğünün yapıldığı yerde kalacağımızı söylemiştin."

"Bunu söylemiştim. Planlar değişti."

"Neden?"

"*Romeo ve Juliet* oyunundaki adamı hatırlıyor musun? Hamptons'da bakmam için bir mülkü olduğunu söylemişti. düşünmüştü?" Başını salladı. " bu," diyorum basitçe. "Geçen hafta onunla konuştum ve bana burada kalabileceğimizi, böylece kontrol edebileceğimi söyledi."

Beş arabalık garajın önünde durduğumda eve dönüp bakarak "Bunu satın almayı mı planlıyorsun?" diye soruyor.

Eğer beğenirsen. "Muhtemelen."

Arabayı kapattım ve dışarı çıktım. Etrafından dolaşıp kapısını açıyorum ve çıkmasına yardım ediyorum. Gitmesine izin vermedim, bunun yerine onu

Garaj. Bana söylediği beş haneli kodu garaj kapısının dışındaki tuş takımına giriyorum ve soldaki en uzak kapı açılıyor.

"Vay canına," diyor içeri girip devasa ama boş garaja bakarken. "Kimin bu kadar büyük bir garaja ihtiyacı olur ki?" diye soruyor, sesi boşluğun içinde yankılanıyor.

"Her gün farklı bir araba kullanmayı seven biri," diyorum ve onu güldürüyorum. " gel. Gidip eve bakalım."

Garajın kapısını açıyorum ve bir çamur odasına giriyoruz. Uzun bir koridordan geçip açık mutfığa geliyoruz. "Vay canına," diyor yüksek tavanlara bakıp gülümserken. "Burası muhteşem bir yer."

Mutfağın ışığını açarak, "Biraz tadilat gerekiyor," diyorum. Zemin, duvar kâğıdı ve mobilyalarla birlikte aydınlatmanın da yenilenmesi gerekiyor.

"Anlamıyorum." Bana baktı. "Şirketlerle iş yaptığınızı sanıyordum? Ev de mi satın alıyorsunuz?"

Büyük cumbalı pencerelere doğru yürürken omuz silkiyorum. Koyu mavi perdeleri çekip açarak güneşin büyük pencerelerden içeri girmesini sağlıyorum. "Kâr edebildiğim sürece şeyi satın alırım."

"Ne yani... bu evi alıyorsun, onarıyorsun ve sonra satıyor musun?" diye soruyor bana doğru yürüyüp pencereden okyanusa bakarken.

"Planımız bu," diye yalan söyledim.

"Girebilir miyim?" diye soruyor cam kapının tokmağını tutarken.

"Elbette."

Dışarı çıkmak için kapıyı açtı, ben de onu takip ettim. Ev U şeklinde inşa edilmiş. Arka verandaya çıktığınızda bir salıncak, aşırı büyük bir kanep ve sağ tarafta tam boy bir açık hava mutfığı ile bir şömine var. Ortada olimpik bir yüzme havuzu, şezlonglar ve gri şemsiyeli masalar var. Ashlyn'e bakıyorum, okyanusa giden yolu yarılarnış bile. koşuyorum.

Parmak arası terliklerini çıkarıyor ve ayakları suya girene kadar koşuyor. Dalgalar birbiri ardına usulca yuvarlanıyor. Arkasından geliyorum ve

onu izle. Kollarını iki yana açmış, başını geriye atmış gökyüzüne bakıyor. Dönüp bana bakıyor, sarı saçları yüzünü kamçılıyor. "Burayı nasıl satabildin?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Yani, şuna bir baksana."

"Ev güzelmiş," diyorum.

Başını sallar. "Ev kimin umurunda! Bir baraka da olabilir, umurumda değil." Dönüyor ve bana tekrar sırtını veriyor. "Bu..." Ayaklarını suyun içinde tekmeliyor. "Ben de bunu isterdim. Güneş, okyanus. Bu manzara," diyor sonsuz gibi görünen mavi suya bakarken huşu içinde. Kendimi küçük hissetmeme neden oluyor ve bir kez olsun bu duyguya aldırmiyorum.

Ayakkabılarımı tekmeleyip çoraplarımı çıkarıyorum ve kotumun ıslanmasına aldırmadan serin suya giriyorum. Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. Sırtını göğsüme yaslariken iç geçiriyor. "Bazı şeyleri para satın alamaz Ryder," diyor fısıltıyla.

Biri bana bunu ilk kez söylemiyor ama ben buna ilk kez inanıyorum. Eğildim ve boynunu öptüm. Sağ elini kaldırıp boynumun arkasına sararken inliyor. "Ryder ..."

"Şşşt," diyorum ona. Derisini ısıriyorum ve benden uzaklaşırken ciyaklıyor. Uzanıp bileğini tutuyorum. Onu kendime çekerek eğildim ve omzuma attım.

"Ryder." Kıçıma şaplak atarken adımı haykırıyor. Onu düşürüyormuş gibi yaparken dizlerimi büküyorum ve o da . "Ryder, yapmasan iyi edersin..."

Bu kez dizlerimi büktüğümde kendimi suyun içine bırakıyorum. Tuzlu su yüzüme çarpıp şapkamı ve güneş gözlüklerimi düşürürken gözlerimi kapatıyorum. Yanımda yatıyor, ağır nefes alıyor ve gülüyor. Göğsümü itiyor ve ben de sırt üstü yuvarlanıyorum. Su belki birkaç santim derinliğindeydi. Ellerini göğsüme koyarak bana sarıldı ve homurdandı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Uzanıp ıslak sarı saçlarını geriye doğru iterken gülüyorum. Güzel yüzüne baktığımda kahkahalarım yatışıyor; güneş mavi gözlerini tıpkı onunla Panama'da tanıştığımda olduğu gibi parlatıyor. Ve muhteşem yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılırken kalbim daha hızlı atıyor. "Çok güzelsin," diyorum nefesim kesilerek. Nefesimi kesiyor. O gülümseme, o gözler ve o ses; hepsi birden dizlerimin bağını çözüyor ve kendimi yenilmez hissetmeme neden oluyor. O mükemmel bir fırtına ve tamamen benim.

Gözlerini bana diyor. "Hâlâ başın belada," diyor bana. "Bana bir söz ver," diyorum yüzüne bakarken.

"Ne?" diye soruyor şüpheyle.

"Beni asla terk etmeyeceğine söz ver. Ne olursa olsun, asla gitmeyeceksin."

Kaşlarını çattı. "Hiçbir yere gitmiyorum." Bu sözleri asla yeterince duyamadım.

ASHLYN

Okyanusta seks yapmak istiyordum. Bana bakışından sonra, amıma kum girmesi riskini göze almaya ve beni hemen orada almasına izin vermeye tamamen hazırdım, ama zamanımız yoktu. Eve dönüp duş almamız ve düğün için hazırlanmamız gerekiyordu.

Kuzeninin düğününün Cuma akşamı olmasını tuhaf buluyorum ama sanırım istedikleri mekân için uygun olan tek tarih buydu. Ryder bana eğer tek seçeneği bu olsaydı Pazartesi günü öğlen evleneceğini söyledi. Tercümeyi anladım. Mekan çok popülerdi ve bugün 4 Temmuz.

Bana bir evden çok lüks bir tatil köyünü hatırlatan malikanenin banyosunda . On ikiden fazla yatak odası var kaç tane banyosu olduğunu bile bilmiyorum.

Dolaplar ve çekmeceler altın topuzlu koyu renkli ahşaptır. Tezgah krem rengi mermer. Fayanslar beyaz. Eski bir küvet oturuyor

Okyanusa bakan bir pencerenin önünde. Burada bütün gün bakabilirim ama zaman buna izin vermiyor.

Bu hafta başında Becca ile alışverişe çıktığımızda aldığım elbiseyi ellerimle yokluyorum.

Koyu mavi. Arkası önümden daha uzun, neredeyse ayak bileklerime ulaşıyor ve önü dizlerimin hemen üzerinde duruyor. Belimde kalın omuz askılı, nude renkli ince bir kemer var. Güzel ama rahat. İnce bir malzeme olduğu için gerçekten iyi hareket ediyor.

Eğildim, bir çift çıplak takoz giydim ve sarı saçlarımı sağ omzumun üzerinden çektim. Orada kalması için arkasına birkaç toka takıyorum.

Banyodan çıktığımda Ryder'ın yatak odasında olmadığını görüyorum. "Ryder?" Yatak odasından çıkıp koridora yürürken sesleniyorum. Bu labirentte onu bulmaya çalışırken birkaç kez daha adını sesleniyorum. Ryder biraz ihtiyacı olduğunu söylemişti ama ben tadilata ihtiyacı olan bir yer göremiyorum. Çok güzel bir ev. Tamamen mobilyalı ama kaldığımız yatak odası hariç tüm mobilyalar plastikle kaplı.

Açık mutfağa giriyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Onu dışarıda, sahilde görünce gülümsedim.

Takozlarımı çıkarıp arka kapıdan çıkıyorum. Okyanusun ve temiz havanın kokusunu alırken derin bir nefes alıyorum. Dalgaların yuvarlanışını görebiliyor ve kıyıya çarpışlarını duyabiliyorum.

"Ryder?" Rüzgâr elbisemi savururken soruyorum. Rüzgârın korkarak saçlarımı tutmaya çalışıyorum.

Arkasını dönüyor ve beni görünce gülümsüyor. "Daha ne kadar kalacağını bilmiyordum," diyor elini benimkine uzatırken. Üzerinde siyah bir pantolon, koyu mor bir düğme ve siyah ince bir kravat var. Kolları kıvrılmış ve saçları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde dikilmiş.

"Gitmemiz gerekirse ben hazırım," diyorum elimi onun elinin içine sokarken. Sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Kimi arıyorsun?"

"Hiç kimse." Yüzüne bir gülümseme yayılırken gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Senin için bir hediyem var."

Kaşlarımı çattım. "Hediyeler hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Kıkırdıyor. "Kendime engel olamadım, tatlım." Cebini karıştırıyor ve büyük boy kare bir Tiffany kutusu çıkarıyor.

"Ryder..." Kalbim göğsümde çılgınca çarpmasına rağmen uyararak söylüyorum. Kutu bir bilezik ya da yüzük olamayacak kadar büyük. Bir yüzük beklediğimden değil. Ya da bu konuda herhangi bir şey.

"Aç ," diye emrediyor.

Ondan alıyorum ve iterek açmadan önce derin bir nefes alıyorum. İçindeki gördüğümde sağ elimi ağzıma götürerek nefesimi tutuyorum. "Ryder," diye nefes alıyorum güneş muhteşem elmasın üzerine vurup onu parlatırken.

"Beğendin mi?" diye soruyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve bana endişeyle bakıyor. "Hoşuma gitti mi?" Gözlerim dolmaya başlarken soruyorum. "Bayıldım," diyorum, elimi ağzımdan indirip parmağımı gümüş bir zincir üzerinde duran kalp şeklindeki büyük elmasın üzerinde gezdirerek. "Kesinlikle muhteşem."

"Alabilir miyim?" diye soruyor, kutuyu işaret ederek.

"Lütfen," diyorum başımı sallayarak, bu güzel ve düşünceli hediye karşısında boğazım düğümleniyor. Dönüp ona veriyorum ve o saçlarımı bağlarken saçlarımı yukarı çekiyorum.

Arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Mükemmel," diye fısıldıyor, aşağıya bakıyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tıpkı senin gibi."

Sulu gözlerle ona bakıyorum. "Teşekkür ," diyorum usulca.

Yanağımı okşuyor. "Bir şey değil, güzelim."

"Bayıldım," diyorum boğazımdaki yumruyu yutkunarak. Bunu bana neden yapıyor? "Ama yapmamalıydın," demekten kendimi alamıyorum. Benim için zaten çok şey yaptı.

Titrek bir nefes aldım. Eğildi ve alnımdan öptü. "Hadi gidelim."

Kaldığımız yerden yaklaşık beş mil ötede, sahilde bulunan başka bir malikanenin önüne yanaşıyoruz. Vale arabaya binip uzaklaşırken biz de arabadan iniyoruz. Ryder elimi tutuyor ve uzun bir koridorda yürürken onun gülümsemesini ve daha önce hiç insanlarla havadan sudan konuşmasını izliyorum. Beni bakarken yakalıyor ve bana göz kırpmıyor, sonra da kır saçlı yaşlı bir adamla konuşmaya devam ediyor. Ve buraya nasıl geldiğimizi düşünüyorum. Neredeyse iki ay önce, tek gecelik bir için birbirimize atlamaya hazır tamamen yabancıydık ve şimdi buradayız. Yardım edemiyorum ama onunla bir gelecek hayal ediyorum. Yatakta yuvarlanırken gülüştüğümüzü görüyorum. Doğmamış çocuğumuzla konuşurken karnımı okşadığını ve sallanan bir sandalyede oturup sahilde dalgaların çarpışını izlediğimizi görüyorum. Bu beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyor da.

Beni beyaz bir kapının önünde durdurdu. Kapıyı çalıyor. "Tak, tak," diyor, birinin cevap vermesini bekleme zahmetine bile girmeden.

İçeri giriyoruz ve beyaz bir gelinlik içinde beyaz bir koltukta oturan bir kadın görüyorum. Onu görüyor ve gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Ry," diyor ayağa fırlayarak. Siyah saçlarını güzelce toplamış ve kusursuz bir makyaj yapmış. Yumuşak kahverengi gözleri var ve benden daha küçük, çok minyon.

Elimi bırakıyor ve ona doğru yürüyor. Onu kucaklamak için kendine çekiyor ve ben de onun önce gülümseyip sonra koklamasını izliyorum. "Burada ne işin var?" diye soruyor, geri çekilerek.

"Bugünü kaçıracağımı mı sandın?"

"Hiç cevap vermedin," diyor ellerini kalçalarına koyarak.

Boynunun arkasını kaşıyor. "İşte " Omzunun üzerinden bakıyor ve elini kaldırıyor. "Tatlım," diyor elini tekrar tutmam için bana işaret ederken.

Ona doğru yürüdüm ve aldım. "Melissa, bu Ashlyn. Kız arkadaşım."

Gülümsememe engel olamıyorum. Evlenmek üzere olan bir kadından daha parlak.

Kollarını bana dolayarak beni şaşırtıyor ve Ryder kıkırdıyor. "Seninle tanışmak harika," diyor uzaklaşırken. "Becca bana senin hakkında çok şey anlattı."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Becca benimle ailesi hakkında pek konuşmaz.

"Şu haline bak." Ryder'a bakıyor ve koluna yumruk atıyor. "Sonunda büyüdün."

Gülüyor. "Seni tutmayayım," diyor sanki rahatsız oluyormuş gibi. "Sadece gösteri başlamadan önce seni görmek istedim ama sen fotoğraf çekmekle ya da balayı uçağına yetiştirmekle meşguldün."

Ona son bir kez sarılıyor ve sonra bana bir kez daha sarılıyor. Odadan çıktık ve evin arka tarafına doğru ilerledik. Dışarı çıktığımızda, sonsuza kadar sıralanmış koltuklar görüyorum. "Vay canına!" Koridoru kaplayan kırmızı güllerin bolluğuna bakarken gözlerim doluyor. Her iki yanda ve tentenin altındaki beyaz sütunların etrafına sarılmışlar. "Bu büyük bir düğün," diyorum sessizce.

"Sanırım dört yüz kişi geliyor."

Gözlerim büyüdü. "O kadar çok insan tanımıyorum bile."

Elini sırtımın küçük kısmına koyarken gülüyor. "Onlar çoğunlukla babalarının arkadaşları. Babam gibi insanlar böyle fırsatları gösteriş yapmak için kullanır." Sesindeki gerginliği duyduğumda kaşlarımı çatıyorum. Geçen hafta babasından hiç bahsetmemişti. Rosie'nin evindeki aile toplantısından beri.

"Amcan ne iş yapıyor?" diye sordum. Bu hiç konuşmadığımız bir şey. Ailesi.

"O petrol işinde," diyor.

Beni verandanın on basamağından aşağıya, koridoru da kaplayan kırmızı halıya doğru yönlendiriyor. "Neden babana O'Kane Enterprises' yardım etmedi?" Merak ediyorum.

Uzaniyor ve sanki gergin bir alışkanlıkmış gibi Rolex'ile oynuyor. "Çünkü ona bırakılmadı," diyor sertçe.

Başımı salladım ve konuyu kapattım. Belli ki hassas bir konu. "Haydi, gidip Becca ve Jaycent'i bulalım," diyor beyaz smokin giymiş bir adam elinde şampanya dolu flüt tepsisiyle yürürken. İki tane alıp birini bana uzatıyor. Bir yudum alıyorum. Hmm. Bu şampanya.

"Ailen nerede?" Etrafta duran insanlara bakarak soruyorum ama annesini ya da babasını hiçbir yerde göremiyorum. "Babanı gördün mü?" Annesini göreceğim için o kadar da heyecanlı değilim ama Timothy'den oldukça hoşlanmaya başladım.

"Hayır ve bilmiyorum."

Yürümeyi bıraktım. "İyi misin?" O da durdu ve yüzünü bana döndü. Gözleri sert ve çenesi keskin görünüyor. "Seni üzecek bir şey mi söyledim?" Beş dakika öncesine kadar iyiydi.

Birkaç uzun saniye bana bakıyor ve elini yanağıma doğru kaldırıyor. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, tılsımlı bilekliğim sallanıyor ve tılsımlar birbirine çarpıyor. Ona bakıyor ve sonra gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Yumuşuyorlar ve iç geçiriyor. "Hiç de değil. Sadece annemi görmek istemiyorum."

Bu konuda hemfikirim. Ama o ve Vicki arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, onu seçerdim. Ama bu olacak. İkisinin de buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bu gece kesinlikle muhteşem göründüğünü söylemiş miydin?"

"Evet," diyorum fısıltıyla, göğsüm onun sözleriyle hızla inip kalkıyor. Tek düşünebildiğim, o ve benim o geniş yatakta terli ve nefes nefese yuvarlanmamız.

Ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor, yumuşak dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. "Bu düğün bitene kadar bekleyemem." Koyu yeşil gözleri göğsüme düşerken dudaklarını yalıyor. "Bu gece seninle oynayacağım."

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor ve onları sıkıyorum. "Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum aniden.

Sırıttıyor. "Sana yolu göstereceğim, sevgilim."

Ebeveyn banyosuna girip lavabonun ve aynanın geçerek köşedeki kapıya doğru yürüyorum ve kapının tuvaleti banyonun geri kalanından ayırdığını görüyorum.

Kapının açıldığını ve ardından bir kadın sesi duyduğumda ayrı bir odadaydım. "Onu gördün mü?"

"Evet. Onu buraya getirdiğine inanamıyorum," diye cevap veriyor başka bir kadın.

Midemi bulandıran bir hisle donup kalıyorum. Ryder'ın beni getirmesinden mi bahsediyorlar? Bahsediyor olamazlar. Değil mi?

Kapının tekrar açıldığını duyuyorum ve sonra tanıdık bir ses duyuyorum. "Vicki. ?"

Ben Becca ve az önce Vicki dedi. Harika! Kapı bir kez daha açılıp kapanıyor, sanki Vicki'yle birlikte gelen diğer kadın gitmiş gibi.

"Becca," diyor soğuk bir şekilde. "Seni burada gördüğüme şaşırdım mı?"

"Neden Vicki, burada olmana şaşırdım. Ry'ın teknesinde kendini aptal durumuna düşürdükten sonra." Kıs kıs gülmek için ağzımı kapatıyorum.

"Ryder nasıl bu arada?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "O harika biri. Ashlyn'le daha yeni birlikte yaşamaya başladılar," diyor gururla.

"Ne?" Vicki ve gülmek için elimi ağzıma kapatıyorum. *Orospu!*

"Evet. O aşık."

"Beni aştığını sanmıyorum," diye tersliyor Vicki. "Bu sadece benim fikrim," diye de ekliyor.

"Gerçek ve fikir birbirinden çok farklı şeylerdir, Vicki. Ve senin görüşünün hiçbir değeri yok."

Vicki'nin nefesi kesiliyor. "Peki senin aşk hayatın nasıl Becca? Annenin Jaycent'e seni Conner gibi sikmesi için para verip vermediğini öğrendin mi?"

Kapımın kilidini açtım ve iterek açtım. İkisi de bana dönüyor. Becca'nın gözleri kısıldı, Vicki'ninkiler ise şaşkınlıktan irileşti. "Becca'nın hayatının herhangi bir bölümünün sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum," diyorum ve

ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerliyor, içeceğimi tezgahın üzerine koyuyorum.

Vicki gülüyor ama sesi samimi olmaktan çok gergin geliyor. Ellerini mor elbisesinin üzerine koyarak, "Sindirella'yı oynayan kadın değil mi bu?" diyor. Gözleri şampanya bardağıma takılıyor ve iç çekiyor. "İçmemelisin tatlım."

Aynada ona gülümsüyorum. *Oroşpu!* Ve içkim hakkındaki yorumunu görmezden gelmeyi seçiyorum. "Yani bu seni çirkin üvey kardeş mi yapıyor?"

Becca gülüyor ve Vicki ellerini yumruk yaparak yanına indiriyor. "Dinle, sürtük..."

"Hayır, sen dinle," diyorum ona doğru bir adım atarak. "Benden ve Becca'dan uzak dur," diye uyarıyorum onu.

"Ryder'dan uzak durmam için beni uyarmayacak mısın?" diye soruyor kara kaşlarını kaldırarak.

"Seni uyarmama gerek yok. Seni yaklaştırmayacağını zaten hepimiz biliyoruz." Sonra onun yanından geçip Becca'nın koluna giriyorum ve o konuşurken kapıyı açmak için uzanıyorum. "Peki ya Bradley? Ne olmuş ona?" Dönüyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

...?"

Bana gülümsüyor ve memnuniyetle kollarını göğsünde kavuşturarak kalçasını dışarı itiyor. "Senin bildiğinden daha fazlasını biliyorum, tatlım."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve daha fazlasını söylemek istiyorum ama onun gibi kadınları tanıyorum. Anlatmaya devam edebilir ve ben kuzenlerinin düğününde olay çıkarmak istemiyorum. Bunun yerine başımı dik tutup dönüyorum ve Becca'yı banyodan çıkarıyorum.

"Yine de işemem lazım," diye fısıldıyor bana.

"Başka bir banyo seç. Bu malikanede elli tane falan var," diye çıkıştım.

Düğün düşündüğüm gibi geçti. Çok güzeldi, gelin ağladı ve damat yemin ederken boğuldu. Kırmızı güller, gün batımı, okyanus kokusu ve dalgaların çarpışmasıyla masallardaki düğünler gibiydi.

Düğün az önce sona erdi ve şimdi güneş batmaya devam ederken büyük beyaz bir çadırın altında oturuyoruz. Yakında gerçekleşecek olan havai fişek gösterisi nedeniyle resepsiyonu yerinde tuttular. Abarttığımı biliyorum ama çadır bir futbol sahası uzunluğunda görünüyor. İnsanlar çadırın altında beyaz masa örtüleri ve kristal bir vazoda sekiz kırmızı gül bulunan yuvarlak masalara yığılmış. Yumuşak beyaz bir kumaş sandalyeleri kaplıyor ve her arkasından sarkan bir fiyonkla etraflarına kırmızı bir kurdele bağlanıyor.

Gelin ve damat düğün partileriyle birlikte çadırın ön tarafında oturuyor. Yirmi nedimesi var, Vicki de onlardan biri. Becca'nın kulağına fısıldamak için eğildim. "Nasıl bu kadar çok nedimen var? Ben yirmi kişiyi bile sevmem," diyorum.

Homurdanıyor, çenesini tutarken beyaz şarabı ağzından fırlıyor ve ben gülüyorum. "Ben de öyle." Çenesini siliyor. "Sen olsan nasıl yapardın?"

"Düğünüm mü?" Başını sallıyor. "Küçük bir şey olsun isterdim. Gözlerden uzak. Sadece ben ve damadım, ailelerimiz ve en yakın arkadaşlarımızla." Gülümsüyorum. "Sahilde ayakkabısız bir şey hayal ediyorum. Güneş batarken sadece ayak parmaklarımız kumda olsun." Başımı yana eğiyorum. "Sanırım bu biraz buna benziyor, sadece çok daha küçük ölçekte."

"Kulağa çok güzel geliyor," diyor gülümseyerek.

Ryder yanımdan homurdanıyor. Bardağını kaldırıyor ve kehribar rengi sıvıdan büyük bir yudum alıyor.

Becca usulca bacağıma dokunuyor ve bana gülümsüyor. Önüme bakıyorum ve gerçekten hiçbir şeye bakmıyorum. O da neydi öyle? Yaptığım şeyin bu olduğunu düşünmesini istemiyorum, bütün gün oturup evlendiğimizi hayal ediyorum.

Ryder ve Becca'nın annesi masamıza gelirken "İşte çocuklarım," diyor.

Ryder'ın vücudunun yanımda sertleştğini hissediyorum ve Becca'nın sanki kadından korkuyormuş gibi Jaycent'in yanına sokulmasını izliyorum.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. Onunla sadece beş kez karşılaştım ve hatırladığım kadar güzel görünüyor. Kaltağın teki olması çok kötü.

Plastik ve sahte görünecek kadar aşırıya kaçmıyor. Daha çok porselen bir bebeğe benziyor. Makyajı ve saçları mükemmel. Beyaz bir elbise giyiyor ve ben kaşlarımı çatıyorum; gelin olmadığınız sürece bir düğünde beyaz giymemeniz gerekiyor.

"Peki, merhaba demeyecek misin?" diye soruyor. "Merhaba anne," diyor Becca çekingen bir sesle.

Ryder bir içki daha alırken onu görmezden gelir. "Baban seni arıyor," diyor ona.

"Bütün gece buradaydım," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ashlyn, seni tekrar görmek güzel." Bana baktı ve gülümsedi. "New York'u sevdin mi?"

Sözleri karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Ben sahte biri değilim ama istediği buysa oynayabilirim. "Evet."

Ryder koltuğunda geriye yaslanıyor ve sağ kolunu omuzlarıma koyuyor. Annesinin gözleri biraz daha kısılınca kaskatı kesiliyorum. "Anne, Ashlyn ve ben birlikte yaşamaya başladık," diyor ve içkisi boğazına kaçan Jaycent oluyor. Becca hemen onun düğmelerini ilikleyerek temizliyor.

"Ne?" diye soruyor, boğazını temizleyerek. Dürüst olmak gerekirse, bunu zaten bilmemesine şaşırdım.

Ona "siktir git" der gibi gülümsüyor. "Ona yanıma taşınmasını söyledim, o da kabul etti."

Mavi gözleri aramızda gidip geliyor ve ağzını açıp kapatıyor. "Ama düşündüm ki-"

"Yanlışı düşünmüşsün," diye tersleyerek onun sözünü kesti.

Ofluyor ve gözleri ben ve Ryder arasında gidip geliyor. Sonra bende karar kıldılar. "Onunla evlenmeyi mi planlıyorsun yoksa oğlumla evcilik mi oynayacaksın?" Cevap vermeme izin vermiyor.

Sonra Ryder'a bakar. "Ona evlilik sözleşmesi imzalatsan iyi olur. Onun gibi kadınlar sadece tek bir şeyin peşindedir."

"Affedersiniz?" Ayağa kalkar kalkmaz bağırdım.

Becca da ayağa kalkarken "Anne," diye bağıırıyor.

Gözlerini bana diıyor ve Ryder yavaşça ayağa kalkarak aramıza giriyor. "O senin olduğun gibi bir fahişe değil anne."

Nefes nefese kalıyor, sanki Julian'ın sözleri onu bıçaklamış gibi elini kalbinin üzerine koyuyor. "Julian..."

Gözlerini deviriyor ve içkisinden kalanları geri atıyor. "Kurbanı oyna. Her zamanki gibi." Adam kadının yüzüne doğru eğiliyor ve kadın gözlerini kocaman açarak geri çekiliyor. "Ama biz senin arkadaşın değiliz anne. Biz senin çocuklarınız ve senin nasıl bir pislik olduğunu çok iyi biliyoruz."

Gözleri kısıılıyor ve ağzını açıyor. "Gwenda?"

Vicki'nin de bize katıldığını görüyoruz, bir an bana bakarken yüzünde lanet olası bir gülümseme var. "Gidip birkaç fotoğraf çekelim," diyor elini uzatarak.

"Koş anne." Vicki'ye eliyle işaret ediyor. "Küçük koyun sürüne."

Şaşırtıcı bir şekilde Vicki'nin elini tutar ve tartışmadan çekip gider.

Elimi omzuna koyuyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Ryder ..."

Boş içkisine bakıyor ve benden uzaklaşıyor. "Bir içkiye daha ihtiyacım var," diyor ve sonra yürüyor.

BÖLÜM YIRMI İKİ RYDER

Çadırın uzak tarafındaki açık bara doğru ilerliyorum. Boş bardağımı beyaz masa örtüsünün üzerine koyuyorum ve kadın barmen bana gülümsüyor. "Bir daha içmeye hazır mısın?"

Başımı salladım. "Duble olsun."

Bardağımı alıp içine bir kaşık buz koyuyor ve ardından bir kadeh viski içiyor. Uzanıp kravatımı çözüyorum ve cebime sokmadan önce çekip çıkarıyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ashlyn'e hava atmak için gelmeyi kabul etmiştim. O benim insanların yüzüne sallamak istediğim ödülümdü. Özellikle de annemin. Sonunda benim için yaratılmış olanı bulduğumu görmesini istedim. Ama Vicki'yi burada gördüğüm an sinirlendim. Kendimi hazırlamaya çalıştım ama yeterli olmadı.

"Ryder." Babam gelirken adımları söylüyor. "Baba," diyorum sıkıca.

İç çekiyor. Beni ofisinden kovduğundan beri gerçekten konuşmamıştık. "Oğlum, keşke geldiğimi anlayabilseydin."

"Başka seçeneğiniz olmadığını düşündüğünüzü anlıyorum." Yüzümü ona döndüm. "Ve aynı zamanda da hissediyorum."

"Bana ne yapacağımı söyle," diye hırslıyor. "İçinde bulunduğum durumu nasıl daha iyi hale getirebileceğini söyle?"

"Ben olsam o kaltağa ne isterse vermezdim," diyorum ve bir yudum daha içiyorum.

"Başka seçeneğim yok," diye yüksek sesle bağırıyor ve insanlar yüzlerini bize dönüyor.

Gülüp . "Sanki hayatını ona borçluymuşsun gibi konuşuyorsun. Oysa ikimiz de bunun tam olduğunu biliyoruz."

Ağır ağır iç geçiriyor.

Konuşacaktım ama bir el usulca omzuma dokundu. Ashlyn olduğunu görmek için döndüm. "Bir şeyler içmek ister misin?" Ona sıkı bir gülümseme vererek soruyorum.

Sanki ruh halimdeki değişimler onu korkutuyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Evet, lütfen. Bir bardak beyaz şarap."

"Ashlyn," diye selamlıyor babam onu. "Nasılsın?"

"Güzel." Yalan söylüyor. Hepimiz işini kaybettiğini biliyoruz. Ve ben de lanet bir dallama oluyorum.

Başını salladı. "Bu iyi."

Elini onun omzuna koyar. "Nasılsınız efendim?"

Sanki ona bir cevabım varmış gibi bana bakıyor ama ben barmene bakarak onun için bir kadeh şarap istiyorum.

"Güzel," dediğini duyuyorum ve .

"İkiniz de korkunç yalancısınız," diyorum ve bahşiş olarak cüzdanımdan on dolarlık bir banknot Bana bir bardak şarap uzatırken kadına "Teşekkür ," diyorum.

Ashlyn'e vermek için döndüğümde gözlerini bana dikti. İçkiyi elimden aldı ve babama dönmeden önce bana "siktir git" der gibi bir bakış fırlattı. "Sizi görmek güzeldi Bay O'Kane." Sonra başka bir şey söylemeden yürüyüp gitti.

"Ryder, ben-"

"Duymak istemiyorum," diye sözünü kesiyorum gitmeden önce. "Düğünlerden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum kendi kendime, bir içki daha alıp eve dönmek ve kendimi onun bacaklarının arasına gömmek istiyorum.

ASHLYN

Ryder'ın küçük bir kızla dans edişini izlerken masada oturuyorum. Yedi yaşlarında görünüyor. Parlak mavi gözleri ve iri dalgalar halinde sırtından aşağı dökülen uzun siyah saçları var. Kız kendi etrafında dönerken Ryder onun sağ elini başının üzerinde tutuyor. Arada bir başı dönüyormuş gibi sallanıyor. Kız kıkırdıyor ve adam onu kaldırıp etrafında döndürüyor. Mor çiçekçi kız elbisesi havada süzülürken

topaç gibi d6n6yorlar. Çocukken oynadığınız oyuncaklar.

Onu bırakıyor ve o da bacağına tutunup d6şmemeye çalışarak gül6yor. O gül6yor, ben de gül6ms6yorum. Daha iyi g6r6n6yor. Babasıyla yaptığı tuhaf konuşmanın 6zerinden bir saat geçti ve g6neş resmen battı. Havai fişekler her an başlayabilir.

"Ashlyn." Başımı kaldırdığımda Ryder'ın elini uzatmış yanımda durduğunu g6r6yorum. "Dans et benimle."

"Beni misin?"

"Hayır. Daha fazla d6nersem alırların arasında kalacağımdan eminim." Kendi kendine gül6yor ve sarhoş olduğunu biliyorum. Sayamayacağım kadar çok içki iti ama onu durdurmaya çalışmadım. Ben onun kız arkadaşıyım, annesi değil.

"O zaman evet." Elimi onun elinin içine koyuyorum ve beni ayağa kaldırıyor. Elini başımın 6zerine kaldırıyor ve dans pistine doğru y6r6rken elinin altında d6n6yorum. Artık g6neş batmış, k66k beyaz ışık dizileri çadırı aydınlatıyor.

Beni kendine doğru çekiyor, sağ eli belimde, sol yanağımda. İki kolum da onun sıkı bedenini sarıyor. Alnını benimkine doğru eğiyor ve uzun bir i çekiyor. Nefesinde kalan viskinin kokusunu alabiliyorum. "Bunu yapmaman gerekiyor."

"Ne yapmak?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

G6l6ms6yor. Sarhoş bir yarı g6l6mseme. "Gelinden daha iyi g6r6n6yorsun."

Kıkırdıyorum ve beni daha sıkı çekiyor. "Ciddiyim," diye fısıldıyor. "Buradaki en g6zel kadın sensin." Dans etmeyi bırakıyor ve ben de koyu renk kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Dans pistinin ortasında duruyoruz, etrafımızdaki insanlar muhtemelen bize bakıyor, ama tek g6rd6đ6m o. Tek duyduğum o; m6zik kayboldu ve ben onun koyu yeşil g6zlerinde kayboldum.

Eli sırtımdan ayrılıyor ve diğer yanağımı avuluyor. "Sana çok aşığım Ashlyn."

Bu s6zlere asla doyamıyorum. "Ben de sana aşığım."

Gölümsüyor ve ben dünyam tersine dönmüş gibi hissediyorum. Dizlerim bükölmekle tehdit ediyor ve derin bir nefes alıyorum. Bana yaklaşıyor ve dudaklarını dudaklarıma indiriyor. "Sana aşığım Ashlyn ve tüm dünyanın benim olduğunu bilmesini istiyorum" diye fısıldıyor. Sonra dudakları benimkilerin üzerinde. Beni derinden öpüyor. Ben de onu tutkuyla öpüyorum. gökyüzünde ilk havai fişeklerin patladığını duyarken o anda söyleyemediğim her şeyi ona gösteriyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ RYDER

"Bir oda bulun."

Gözlerimi açıyorum ve az önce yanımdan geçen kadına bakmak için Ashlyn'den uzaklaşıyorum. Ve bunu kimin söylediğini gördüğümde bir şeyler gördüğümü düşünüyorum. "Evet, buradalar..." Telefonuyla konuşuyor. "Evet. Birlikte yaşamaya başladılar." Acıyla gözlerini deviriyor. "Bilmiyorum. İçiyor..." Gözleri Ashlyn'i bir aşağı bir yukarı süzerken o da kendini tutamıyor. Gözleri bir saniye daha Ashlyn'in karnında kalıyor ve sonra benimkilerle buluşuyor. "Acınası bir durum," diyor ve kapatıyor.

"Vicki!" Adını mırıldanıyorum. Annesiyle konuşuyor olmalıydı. Eminim Debra'nın Ashlyn ve benim hakkımda söyleyecek çok şeyi vardır.

Sonra bana tiksintiyle bir aşağı bir yukarı baktı. Ben de güldüm. "Sonunda birbirimiz hakkında aynı şeyleri hissediyoruz."

"Ryder," diye uyarıyor Ashlyn adımı ve bana ters ters bakıyor. "Lütfen dur. O buna değmez." Kıkırdıyorum ve o da bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

Vicki bize doğru yürüdü ve tam önümde durdu. "Acınacak haldesin," diye yüzüme tükürdü.

"Ve sen bir sürtüksün!" Omuz silkerek söylüyorum. "Ne var ne yok?" Ayaklarımın üzerinde sallanarak soruyorum.

Vicki nefes nefese kalıyor ve Ashlyn elini göğsüme koyup beni geriye doğru itiyor. Tökezliyorum ama dik durmayı başarıyorum. Aramızda dururken Vicki'ye "O sarhoş," diye haber veriyor. "Uzaklaş, Vicki," diye uyarıyor.

Ashlyn'e şeytani bir gülümseme verir, sonra da içkisini ona doğru fırlatır. Ashlyn şaşkınlıkla bir adım geri atar ve kollarını iki yana açar. Şampanya yüzüne ve mavi elbisesine akıyor. I

ama ilk düşüncem göğsünü yalamak.

Vicki basitçe, "Merak etme tatlım, bok yüzer." der.

Ashlyn üzerindeki fazla içkinin bir kısmını silip yanlarına doğru savuruyor ve Vicki'nin kaşlarını soru sorarcasına kaldırmasına neden olan bir kahkaha atıyor.

"Her şey yolunda mı?" Becca, Jaycent'le birlikte bize katılırken soruyor. Ashlyn'e bakıyor ve nefesi kesiliyor. "Bu da ne...?"

"Evet," diye yanıtlıyor Ashlyn, sözünü keserek. "Biz de tam gidiyorduk," diye ekliyor ve yüzünü bana dönerek üst kolumu tutuyor. "Hadi gidelim."

"Benim yarım yamalak saniyelerime sahip olmak nasıl bir duygu?" Vicki bağılıyor.

Ashlyn kolumu çekince aniden duruyorum. Beni bırakıyor ve arkasını dönüyor. "Az önce bana ne dedin sen?" diye soruyor.

"Her şey seninle ilgili değil, sürtük," diye tersliyor Vicki.

Ashlyn ellerini yumruk yapıp iki yanına indirdi. "Seni pislik-"

Jaycent, Vicki'ye doğru bir adım atan Ashlyn'in kolunu tutar. "Dediğim gibi, şey seninle ilgili değil," diye araya giriyor. Vicki Becca'ya bakar ve Becca dudaklarını yalayarak ona kocaman bir gülümseme verir. Sonra gözleri Jaycent'e takılır. "Küçük oyuncağınla işin bittiğinde beni ara. Bir tur daha yapmak isterim..."

Becca'nın nefesi kesilir ve Ashlyn Vicki'yi geri iter. "Ne oluyor lan...?"

"Kapa !" Ashlyn onu tersler.

Vicki buna sadece güler. "Ne yapacaksın?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Bana mı yaptıracaksın? Belki de Bradley'i aramalıyım ..."

Ashlyn ona doğru yaklaşıyor ve sağ elini yumrukladığını görüyorum, ama sanki ağır çekim gibi. Elini geri çekip savuruyor ve Vicki'nin çenesine çarpıyor. Ashlyn'in adını söylediğimde kafası geriye gitti. Tekrar vurduğunda ona doğru koşuyordum.

Ashlyn'in sırtına dokunuyorum ve sarhoşluğumdan dolayı ivmemi durduramıyorum ve yere çakılıyoruz.

"Seni lanet orospu!" Vicki yanımızda kıcını kaldırırken çığlık atıyor. Ashlyn ona öyle sert vurmuştu ki yere yığılmıştı.

Ashlyn'i tutmaya çalışıyorum.

"Ryder..." Bana ters ters baktı ve karnıma dirsek atarak nefesimi kesti, ben de alkolün ve aldığım darbenin etkisiyle kusacakmışım gibi hissederek üzerinden yuvarlandım. Hemen sonra ayağa kalktı ve Vicki'nin saçını tuttu. Vicki bir çığlık atarken saçını geri çekti.

Babam bir anda ortaya çıkıyor ve onları ayırıyor. Jaycent Ashlyn'i yakalarken o Vicki'yi tutuyor.

"Seni öldüreceğim!" Vicki ona bağıyor.

"Denediğini görmek isterim," diye hırlıyor Ashlyn, Jaycent'i defetmeye çalışıyor ama Jaycent onu iyi kavramış.

Ayağa kalkmayı başarıyorum ama ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Neler oluyor?" diye soruyor babam.

"Bu fahişe bana saldırıyor!" Vicki ağlıyor.

Ashlyn gülerek başını geriye atıyor. "Fahişe mi? Tatlım, ikimizin arasında, hem Ryder hem de Jaycent için bacaklarını açan sensin."

"Bu doğru mu?" Becca Jaycent'e bakarak sorar.

Vicki ne yaptığını çok iyi bildiği için gülümser. Jaycent Ashlyn'i bırakır ve Becca'yla yüzleşmek için döner. "Uzun zaman önceydi-"

"Yalan söyleme bebeğim," araya giriyor Vicki. "Becca geri taşınmadan hemen önceydi..."

"Yeter!" diye emrediyor babam. Onu bırakıyor ve yüzünü ona dönüyor. "Git!" diye emrediyor Vicki'ye.

"Ama..."

"Vicki, hemen buradan çık!" diye bağıır.

Dudağından kan akıyor ve gözlerinin şişmeye başladığını görebiliyorum. Birkaç derin nefes alıyor ve Ashlyn'e "siktir git" der gibi bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp hışımla uzaklaşıyor.

Babam yüzünü bize dönüyor, kendisi de derin bir nefes alıyor. "Sanırım sizin de gitme vaktiniz geldi."

Ashlyn'e uzanıyorum, ama ben daha tutamadan kolunu benden çekiyor. Sonra o da Becca'nın hemen arkasından fırlayıp gitti.

Babam kravatını düzeltip bana ve Jaycent'e döndü. "Umarım dersinizi almışsınızdır."

"Bu ne ki?" Gülmekten kendimi alamıyorum. .

"Siklerinizi pantolonlarınızın içinde tutmak için!" diye tersliyor.

ASHLYN

Evdeki çiçek desenli kanepeye oturuyorum. Plastik ayaklarımın yanında yerde duruyor. Becca oturuyor, Jaycent de önümüzde yere bağdaş kurup oturuyor.

"Özür dilerim Becca," diyor milyonuncu kez.

Omuz silkiyor. "Sana gerçekten kızamam. Geri taşınmadan önce Conner'la birlikteydim."

"Evet, ama sana söylemeliydim." İç geçirdi. Becca bana bakıyor. "Sence Ry iyi mi?"

Homurdanıyorum. "Soğuktan bayıldı. Yatağın yanına bir çöp tenekesi koydum ve kusma ihtimaline karşı yan yatmasını sağladım." Ona çok kızgınım. Bu geceki tavrına ve ne kadar içtiğine. Aklından ne geçiyordu?

"Vicki'nin saçmalamayı çok sevdiğini biliyorum ama neden Bradley'den bahsediyor?" Becca soruyor. "Onun adını nereden biliyor ki?"

"Bilmiyorum," diyorum sağ elimi yumruk yaparak. Ağrıyor ve parmak eklemlerimde bir kesik var. Sanırım bir diş kapmış. "Belki annendir."

"Nasıl olur da...?"

"Doğum günleriniz ve mezuniyetiniz buraya geldiğinde onunla tanıştı. Yani, biz çok iyi arkadaşık. Her zaman kucaklaşırdık ve.. arkadaş canlısıydık. Belki annen aramızda bir şey olduğunu düşünmüştür." Omuz silktilim.

"Belki," diye kabul ediyor.

Jaycent boğazını temizliyor ve ikimiz de yerde otururken ona bakıyoruz. Bana gülümsüyor. "Bunu sana ilk söyleyen ben olmak istiyorum."

Vicki'ye vurman harikaydı" diyor ve hepimiz gülüyoruz.

O kadın olmamak için çok uğraştım. Kıskanç görünen ya da olay çıkaran kadın. Bana ne söylediği ya da ne yaptığı umurumda değil. Sadece adamı elde ettiğim için kıskanıyor. Ama Jaycent'i otobüsün altına atıp Becca'yı incittiğinde çizgiyi aştı. Ben her zaman arkadaşlarımı savunurum. Ne olursa olsun.

"Geç oldu ve yorgunum," diyorum, tabandan tavana büyük pencerelerden dışarı bakıyorum ve karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Havai fişekler uzun zaman önce durmuştu.

İyi geceler diliyoruz ve onlara yatak odasını gösteriyorum. Oturma odasından geçip yatak odamızın bulunduğu evin diğer tarafına doğru yürürken durup dışarı çıkıyorum. Arka verandaya ve yüzme havuzuna bakıyorum. Okyanusu göremiyorum ama duyabiliyorum. Vicki'nin söylediklerini düşünüyorum.

Cep telefonumu elime aldım ve Bradley'nin numarasını buldum. Beni hâlâ rastgele arıyor ve mesaj atıyor ama cevap vermeyi uzun zaman önce bıraktım.

karar veriyorum ve ikinci çalıştan sonra telesekretere düşüyor. Gülümsedim, hayatına devam ettiği için aferin ona. Onu seven birini hak ediyor.

Yatak odasına giriyorum ve Ryder'ı onu koyduğum yerde buluyorum. Ağzı açıktı ve horluyordu. Elbisemi çıkarıp büyük boy yatağa giriyorum ve sırtımı ona dönüp gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. Belki yarın daha iyi olur.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

RYDER

Çarpıcı bir baş ağrısıyla uyandım ve kendimi büyük boy yatakta yalnız buldum.

Doğrulup şakaklarımı ovuyorum. Gün ışıyor ve gözlerimi ayarlamak için birkaç kez kırıştırmam gerekiyor.

Yorganı itiyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Gözlerimin dönmesini durdurmaya çalışırken birkaç saniye bekliyorum. Kahretsin, dün gece çok içmişim.

Çıplağım, bu yüzden bir çift boxer ve eşofman altı bulmak için çantamı karıştırıyorum. Yatak odasının kapısını açıp eve doğru ilerliyorum. Ashlyn'in mutfaktan geldiğini görmeden önce sesini duyuyorum.

İçeri giriyorum ve beni görünce duruyor. Şaşkınlıkla Jaycent ve Becca'nın da orada olduğunu görüyorum. "Günaydın," diyorum ama kimse karşılık vermiyor.

Becca'nın gözleri kırmızı ve Jaycent'in dudakları ince. "Bize biraz izin verir misin?" Ashlyn sorar.

İkisi de başlarını sallayıp sessizce mutfaktan çıkıyorlar ben de dönüp ona bakıyorum. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana bakıyor. Gözleri kısılmış ve dudakları da incelmış.

"Sorun nedir?" Barın etrafında dolanarak sordum.

Başını sallayarak bir adım geri atıyor. "Ashlyn?"

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diyor sonunda.

"Ne?" diye sordum. "Az önce bize bir saniye vermelerini söyledin. Demek bir şeyler söylemeyi planlıyordun," diyorum.

"Fikrimi değiştirdim," diye .

Yanımdan geçip gidiyor, ben de üst kolundan tutup onu durduruyorum. Etrafında dönüyor, ellerini yan tarafına doğru yumruk yapıyor. "Neyin var?"

"Yanlış olan sensin!"

"Ben ne ki?" Ses tonundan irkilerek soruyorum. Başım çok kötü ağrıyor.

Kolunu tuttuğum yerden çekip kurtarıyor. "Dün geceyi hatırlıyor musun?"

"Çok içtim..." Elimi saçlarımın arasında gezdirerek konuyu kapatıyorum.

"Ben derdim ki. Ayakta zor duruyordun," diye .

"Seni kızdırdım," diyorum başımı sallayarak.

"O kadar belli mi?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum. Kahretsin, biraz Advil'e ihtiyacım var. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "İnanılmaz." "Ashlyn, bekle," diye sesleniyorum o uzaklaşırken.

"Biliyorsun, deniyorum Ryder. Neden herkese hıyar gibi davrandığını anlamaya çalışıyorum. İşle meşgul olduğumu ve yapacak çok işin olduğunu anlıyorum, ama anlayamadığım , kuzeninin düğününde neden o kadar sarhoş olman gerektiği ve kız kardeşinin önünde Jaycent'le yattığını itiraf ettikten sonra Vicki'nin suratına yumruk attığımı hatırlamadığın," diyerek parmağıyla beni işaret etti. "Bana yardım etmek yerine ayakta durmaya konsantre olmakla meşguldün."

Gözlerim açıldı. "Vicki'ye yumruk mu attın?" Bir hırıltı çıkardı ve fırlayıp gitti.

ASHLYN

Jaycent ve Becca ile geri döndüm. Ryder'ın etrafında olmak istemediğim için çok kızgındım. Dürüst olmak gerekirse, ona kızdığımdan daha çok kendime kızmıştım. Dışarı çıkmam onun suçu değildi.

elin. Vicki'nin ağızını açması onun suçu değildi. Çok kızmıştım ve Becca'yı savunmak istedim. Bunu yapmayacağını hepimiz biliyorduk, o yüzden kendimi rezil ettim.

Tavandan tabana pencerelerin önünde duruyorum ve başımı serin cama yaslıyorum. Saat geç oldu ve Ryder hâlâ eve gelmedi. Ne zaman geleceğinden emin değilim. Onunla hiç konuşmadım. İkimizin de sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Telefonum çalıyor ve onu sehpadan alıp Manhattan'a bakan pencerelere dönüyorum.

Telefonumda kayıtlı olmayan bir numaraydı ve kaşlarımı çattım. Cumartesi gecesi saat on buçuk. "Alo?" diye soruyorum.

"Hey," diye yumuşak bir erkek sesi geliyor ve göğsümün sıkıştığını hissederken gözlerimi kapatıyorum.

"Bradley," diye adını fısıldıyorum.

"Seni tutmayacağım," diyor aceleyle. "Ben sadece... Ben sadece özür dilemek istedim. Her şey için." Duraklıyor.

Derin bir iç çektim. "Yapmak zorunda değilsin..."

"Hayır, . Beni benim seni sevdiğim gibi sevmediğini biliyordum." "Neden bunu söylemek zorundasın?" diye sordum.

"Çünkü duygularımı senden o kadar uzun süre sakladım ki artık nasıl saklayacağımı bilmiyorum," diyor dürüstçe.

"Ryder'la birlikteyim Bradley," diye itiraf ediyorum.

Birkaç saniyelik rahatsız edici bir sessizlikten sonra nihayet, "Biliyorum. İkinizin birlikte yaşamaya başladığınızı duydum. Ve sizin adınıza sevindim." Sesi sertti ve boğazını temizledi. "Gerçekten . Umarım o senin hak ettiğin her şeydir prenses."

"Bradley..." Ne söyleyeceğimi bilemeden duraksıyorum. Manhattan'a ve şehri ıslıl ıslıl yapan ışıklara bakıyorum ve bir iç çekiyorum. "Seni özlüyorum," diyorum dürüstçe.

"Biliyorum," diyor usulca. "Ben de seni özlüyorum. Kendine iyi bak, prenses." Sonra telefonu kapatır.

Telefonumu kulağımdan çıkarıp sehpaye geri koymak için arkamı dönüyorum ama Ryder'ın içeride durduğunu görünce duruyorum.

oturma odasında yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyordu.

Sinirle yutkunuyorum ve bir kez daha gereken bir şeyi yaparken yakalanmışım gibi hissediyorum. "Bu-"

"Bradley," diye kesti. "Duydum."

Başımı sallıyorum ve ağır ağır iç geçirdiğinde kendimi kavgaya hazırlıyorum. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Bir şey başlatmaya çalışmıyorum," diyorum dürüstçe.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ne yapmam gerekiyor?" diye sorar. "Bana ne istediğini söyle, ben de yapayım." Dairemizi işaret ediyor ve sonra elleri yanlarına düşüyor. "Boyumdan büyük işlere kabul etmemi mi istiyorsun? Evet, durumun böyle olduğunu kabul ediyorum."

"Hayır!" Başımı sallayarak söylüyorum. "Babanı kendi kontrolü dışında olan bir şey için affetmeni istiyorum," diyorum dürüstçe. Dün gece Vicki konusunda bana yardım etmemiş olması umurumda değil. O sorunlarımızın en küçüğü.

"İşte bu noktada anlaşıyoruz. Bunu düzeltmek için her türlü fırsatı var. Ama bunu yapmamayı seçiyor."

"Rosie'nin şehri terk ettiğini biliyor muydun?" Ben sordum.

Kaşlarını çatıyor. "Şehri terk mi etti? Tatile mi gitti?"

"Hayır. Bu sabah sen uyanmadan önce Becca bana dün onunla konuştuğunu ve o, Maggie ve Ronald'ın annenden saklanmak için şehir dışına çıktıklarını söyledi. Onu arayıp Maggie'yi geri alması için tehdit ediyormuş."

Başını öne eğdi. "Kimse bana söylemedi."

"Babanın yaptığı şeyin doğru olduğunu bilmek için gerçekten bunu bilmen mi gerekiyordu?" diye sordum. "Her şeyin siyah ve beyaz olduğunu düşünüyorsun ama burada durum öyle değil."

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Ona doğru bir adım attım. "Bence kızsın ve bu sorun değil ama doğru kişiye kızgın olmalısın."

Uzanıp elinin tersiyle yanağıma dokunuyor. "Bana hala kızgın mısın?"

"Sana kızgın kalamam. Bunu ikimiz de biliyoruz," diyorum usulca.

BÖLÜM YIRMI BEŞ RYDER

Pazartesi sabahı, kapı açılıp kız kardeşim içeri girdiğinde kendimi babamla birlikte konferans salonunda oturmuş, sert bir fincan kahve içerek kendime gelmeye çalışırken buluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

Babam soruma cevap olarak, "Onu ben çağırdım," diyor.

Benim yanıma oturdu ve ona baktı. "Bu bir aile toplantısı mı?" diye sordum. Düğünde olanlardan sonra bizi hiç şaşırmam. Dün gece aklıma geldi ve keşke dedim. Ne olduğunu bilmemek, hatırlamaktan çok daha iyiydi.

"Hayır, bu bir iş toplantısı."

Tam bunu söylerken kapı tekrar açılıyor ve Jaycent içeri giriyor. "Çok fazla zamanım yok, o yüzden bunu hızlıca halledeceğim," diyor babam, konuya girerek.

"Jaycent, istediğim şey sende mi?"

"Evet efendim," diyor ve cebinden bir USB bellek çıkarıyor. USB belleği babama veriyor, o da duran bilgisayara yerleştiriyor. Sonra da üçümüze bakacak şekilde çeviriyor.

"Nedir bu?" Bir dizi mavi baskı soruyorum.

"Hahn'ın restoranının yerine bunu koyacağım."

"Bir giyim mağazası mı?" diye sordum. Bazı mağazaların neye benzediğini bilecek kadar çok plan gördüm.

Babam başını sallıyor. "Becca'nın giyim mağazası." "Ne?" Ona bakarak soruyorum.

Jaycent ile babamızın arasına bakarken gözleri kocaman açılıyor. "Ne?" diye nefes nefese sorumu tekrarlıyor.

Babam konuşuyor. "Jaycent ve ben bunu senin için hazırlamak üzere birlikte çalışıyorduk Becca. Bu kaba bir taslak ve herhangi bir şeyi değiştirmek istersen bize haber ver, biz de bunu gerçekleştirelim."

Elimi kaldırdım. "Bir giyim mağazası mı açıyorsunuz?" Sorduğum için aptal gibi hissediyorum ama kaybolmuş gibi hissetmeyi sevmiyorum.

"Evet," diyor heyecanla, başını sallayarak. "Bir giyim mağazası açmak istiyorum. Ve satılan her ürün için bir evsiz barınağına bağışta bulunacağız," diyor gözleri yaşarırken. "Bunun üzerinde çalıştığınıza inanamıyorum."

Jaycent eğilip ona sarılırken gülümsüyorum. Kız kardeşimle hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Toplantımızı bitirdik ve dışarı çıkmak üzereyken babam beni durdurdu. "Ryder?"

Jaycent ve Becca yola devam ederken onlara "Sonra görüşürüz çocuklar," diye sesleniyorum. Babamla yüzleşmek için dönüyorum. "Evet, efendim?"

"Konuşmamız gerek." Konferans masasındaki boş koltuklardan birini işaret ediyor.

"Aile toplantısı yapmamak buraya kadarmış," diye mırıldanıyorum ama beni duyduğunu biliyorum.

"Bu işle ilgili," diyor boğazını temizleyerek. Oh.

"Devam edin."

"Anderson dosyası hakkında biraz araştırma yaptım ve onu satın alan şirketle konuştum."

"Ve?"

"Doğru fiyata satmaya istekliler."

O mülkü isteyerek gülümsedim ve "Bana numaralarını ver." dedim.

**

Daireye girip çantamı mutfak tezgahının üzerine koyuyorum ve sessizliği dinliyorum. Hava karanlık. Her zamanki gibi bu gece de geç saate kadar çalışmak zorunda ve çok yorgunum.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp yemek masasındaki sandalyenin arkasına yerleştiriyorum. Harry'nin koridordan gelirken miyavladığını duyuyorum.

Uzanıp onu kaldırıyorum. Sirtında *dost canlısı kedi* yazan bir tişört giyiyor ve ben kıkırdıyorum. Bu küçük sıçan gittikçe hoşuma gidiyor. Onu yere bırakıp, zaten çatlak olan yatak odasının kapısını iterek açıyorum ve Ashlyn'i yatakta uyurken buluyorum. Çıplaktı, çarşaflara dolanmıştı. Sırtı bana dönük ve dizüstü bilgisayarını açık. Yatağa doğru yürüyorum ve onu alıp kucağıma koyuyorum.

Manhattan bölgesi için iş ilanları var. Garsonluktan resepsiyonist ihtiyacı olan işletmelere kadar çeşitlilik gösteriyor.

Kıpırdandığında ona bakıyorum ama yüzünü benden çeviriyor. Tarayıcı geçmişine giriyorum ve Talia's'ın kapanış nedeniyle mevcut tüm sanat eserlerini sattığını görüyorum. Elimi saçlarımın arasından geçirip iç geçiriyorum. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Sevdiği işi yapmasını istiyorum ama Ashlyn de boş boş oturacak bir kadın değil. Her yerde iş bulabilir ve ben bundan nefret ediyorum. Ona birkaç kez endişelenmemesini, bir işe bile ihtiyacı olmadığını söylemeye yaklaştım ama o annem gibi değil. Günlerini şehir kulübünde son dedikoduları takip ederek geçirmek istemiyor. Bir iş, bir kariyer istiyor. Bağımsız olmak istiyor. Ve benimle olduğu sürece bu böyle olmayacak olsa , buna saygı duyabilirim.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp arkama yaslanıyorum ve başımı yatak başlığına yaslıyorum. Gözlerimi kapatıp elimi yüzümde gezdiriyorum ve sinirli bir şekilde iç çekiyorum. Annem beni kelimenin tam anlamıyla son kez kızdırdı.

Kolumda bir el hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Başımı çevirdiğimde uykulu mavi gözlerin bana baktığını görüyorum. "Hey," diyorum usulca.

Gözlerini kapatıyor ve esniyor. " kaç?"

"Neredeyse on bir," diyorum ona.

Ağır ağır iç geçiriyor. Doğrulup eğiliyorum ve alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Uyumaya devam et, bebeğim." Ben daha uzaklaşmadan uykuya geri döndü.

Ertesi sabah Ashlyn uyanmadan önce kalkmış ve evden çıkmıştı. Jaycent ile erken bir toplantım vardı ve

proje yöneticisiyle görüştüm. Olması gerekenden bir saat daha uzun sürdü ve ofise ulaştığımda sinirli bir ruh hali içindeydim. Son zamanlarda her zamanki tavrım. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Bir yönetim kurulu toplantısında oturmuş, bu adamların golf oyunlarını tartışmalarını dinliyordum ki asistanım içeri daldı.

"Kelly?"

Gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Ashlyn bir kaza geçirdi..."

**

Aceleyle hastaneye girdim. "Ryder?" Kız kardeşimi bekleme odasında otururken gördüm.

"O nasıl?" Ayağa kalktığında ve gözlerinde yaşlar gördüğümde kalbim çarparak soruyorum.

"Bana hiçbir şey söylemiyorlar. Ben aileden değilim.." Hemşire istasyonuna döndüm. "Ashlyn Whitaker?" "Aileden misiniz?" diye soruyor.

"Kocasını," diye yalan söyledim.

Ekranına bakar. "Oda 138 ..."

Onu aramak için koridorda deli gibi koşmaya başladım. Acelem yüzünden neredeyse yanından geçiyordum. Perdeyi geri çekiyorum ve onu bacakları yatağın kenarından sarkmış bir şekilde otururken gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. İki polis memuru onun diğer tarafında duruyordu.

"Ryder?" diye soruyor iri gözlerle. "Burada ne işin var?"

Hemşire tabletine bir şeyler yazıyor. "Hâlâ mideniz bulanıyor mu?" diye soruyor.

"Hayır. Ben daha iyiyim."

Hemşire başını sallar. "Phenergan işe yarıyor. Birkaç dakika içinde sizi kontrol etmek için geri döneceğim."

O giderken ben de ona doğru ilerliyorum. Mavi gözleriyle bana bakıyor ve ellerimi yüzüne koyuyorum. "İyi misin?"

"Evet. Burada ne yapıyorsun?" Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor.

"Neden bana bunu sorup duruyorsun? Neden burada olmayayım ki?" "Becca'yı aradım," diye açıklıyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden beni aramadın?"

İç geçirdi. "İş yerinde meşguldün. Seni rahatsız etmek istemedim."

Beni isteyken aramanın zahmetli olacağını düşündüğünü düşününce çenem geriliyor. Bunu ona söylemek yerine, "Ne oldu?" diye soruyorum.

Derin bir iç çekti. "Onunla öğle yemeği için buluşmaya gidiyordum ki taksime arkadan çarptılar... Bir kadın bize çarptı-"

"Seni alması için neden Milton'ı aramadın?" kestim.

"Neden Milton'ı arayayım ki?" diye tersliyor ve sonra yüzü düşüyor. "Özür dilerim. Sadece..."

"Biliyorum. Özür dilemene gerek yok."

"Affedersiniz hanımefendi, ama ihtiyacımız olan her şeye sahibiz," diyor memur ve kadın başını sallıyor. "Tüm bilgilerinizi aldım ve başka sorularım olursa sizinle iletişime geçeceğim."

Odadan çıkıyorlar ve çok geçmeden hemşire doktorla birlikte dönüyor ve sanki bize kötü haber verecekmiş gibi sertleştiğini . Ama doktor ona her şeyin kontrol edildiğini ve bir saat içinde taburcu edileceğini söyledi. Kelly ile birkaç telefon görüşmesi yaptım ve ona günün geri kalanında gelmeyeceğimi ve ertesi gün de izinli olduğumu söyledim. Bana iyi olduğuna dair güvence vermesine rağmen, de bir şeyler sakladığına dair bir his vardı içimde. Ya benden ya da doktordan, bilmiyordum.

ASHLYN

Yatağında uzanmış, gözlerimi tavana dikmişim. Kalbim hızla çarpıyor ve zihnim dolaşıyor. Ryder yanımda derin derin nefes alıyor, vücudu bana dönük.

Uykuya dalamadan sessizliğin sesini dinliyorum. Perdeler kapalı ve ortalık zifiri karanlık. Başım çarpıyor ve midem bulanıyor. Birden fazla nedenden dolayı.

Ben hamileyim!

Bugün taksi olayından sonra hastaneye gittiğimde bana söylediler. Beni röntgen için götürüyorlardı ve hamilelik ihtimalini sordular. Hayır demeye başlamıştım ki geçen ay hiç adet görmediğimi ve bunun bana göre olmadığını fark ettim. Vücudum her zaman saat gibidir. İdrar örneğimi aldılar ve yeterince emin oldular.

Ryder içeri girdiğinde ultrasonumu yeni bitirmiştım. Panikledim. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemedim. Doktorun beni tebrik etmemesi için dua ettim çünkü dürüst olmak gerekirse Ryder'a ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunun olmasına nasıl izin verebilirdim? Birçok kez korunmasız seks yapmıştık. Sekiz haftalık olduğumu söylediler ama yine de ona söylemeye cesaret edemedim.

Milton bizi hastaneden eve götürürken Escalade'in arkasıındaydım ve Vicki aklıma gelene kadar bütün gün ikiyle ikiyi bir araya getiremedim. Birdenbire Vicki'nin düğünde banyoda bana söylediği sözler anlam kazanmaya başladı. Ama öyle değildi. Bradley'nin adından bahsetmişti, Ryder'ınkinden değil... Ve sürekli içtiğimden bahsedip karnıma bakıyordu. Bir şey mi biliyordu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı ve benim de bunu bilmem gerekiyordu. Çok yavaşça Ryder'üzerine eğildim, ona dokunmamaya dikkat ederek komodinin üzerinden telefonunu aldım. Şarj aletinin fişini çektim ve kablosu yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü.

Sağa kaydırıyorum, son mesajlarını hızlıca gözden geçirirken ona bakıyorum. Konuştuklarını görmemek için dua ediyorum ama bir yanımda bunu bilmek istiyor.

Adını görüyorum ve kalbim duruyor. Açıp uzun bir nefes alıyorum. Ona mesaj atıyordu ama o cevap vermiyordu. Mesajlarının hepsi aynı.

*Seni görmem
gerek. Lütfen beni
ara.*

Üzgünüm, Ryder. Lütfen konuş benimle.

Sonra sonuncusunda "*Seni görmem gerek*" dedi. Ben de ona yer ve zaman belirterek yanıt verdim.

Yanıtını beklerken telefonunu göğsümden tutuyorum. Bu uzun vadede beni mahvedecek ama şu anda o kadar ilerisini düşünemiyorum.

Telefonu çalıyor ve ona bakarken alt dudağımı gergin bir şekilde ısıyorum. Hâlâ bir hareket yok. Çok yavaşça telefonunu göğsümden çekip mesajını açıyorum.

Vicki: *Seni görmek için sabırsızlanıyorum :)*

Onu görmek için bu kadar hevesli olmasından nefret ediyorum. Ama yine de, ben de bunu umuyordum.

**

Ryder iki gününü benimle evde geçirdi ve beni önemsemesi güzel olsa da beni de gerdi. Dün telefonu durmadan çaldı ve her seferinde arayanın Vicki olup olmadığını merak ettim. Ona öğle yemeği randevularını mı hatırlatıyordu? Neyse ki ona hiç cevap yazmadı.

Bu sabah gittiğinde bunu istemediğini anlayabiliyordum. Tekrar aramayı düşündü ve ben de iyi olduğuma dair onu ikna etmek zorunda kaldım. Ama gerçekten tuvalete koşup kusmak istedim. Sabah çok kötü.

Şimdi Yukarı Batı Yakası'nda küçük bir kafede oturmuş Vicki'nin gelmesini bekliyorum. Ryder bütün gün beni kontrol etmek için telefonumu patlatıyor ve bu tatlı olsa da aynı zamanda can sıkıcı. Ne söyleyeceğimi düşünmek için sessizliğe ihtiyacım var ve o bana mesaj attıkça bunu sağlayamıyorum.

Siyah bir Town Car'ın arkasından indiğini gördüğümde ayağa kalkıyorum. Üzerinde dar bir kot pantolon, siyah ipek bir bluz ve ona uygun siyah topuklu ayakkabılar vardı. Bu kadar güzel olması beni hasta ediyor. Kötü bir insan olması çok kötü. içinde olay çıkarmak istemediğim için onunla dışarıda buluşuyorum. Kafasını kaldırıp beni görünce durdu.

"Sen ne..." Sözüünü kesiyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bilmem gerekirdi."

"Seninle konuşmam gerek," diyorum sertçe.

"Bunu yapmayacağım." Arkasını döndü ve arabasına doğru yürümeye başladı.

"Hamileyim," diye .

Durup bana doğru dönüyor ve memnuniyetle yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Şaşırmış gibisin."

"Öyleyim," diyorum dürüstçe. "Ama sen değilsin."

Kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Ben de bekliyordum."

Hiç mantıklı değil. Neden hamile olduğumu düşünsün ki? "Peki neden böyle düşündün?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Bana doğru bir adım atıyor. "Ryder'a mi?" Hiçbir şey söylemedim.

Gülüyor. "Evet. Sanırım ona söylemek istemezsin.

Çünkü öğrendiği anda seni terk edecektir." Başımı sallayarak,

"Ryder o tip bir adam değil," diyorum.

"Oh, tatlım, sence başka bir adamın çocuğunu mu büyütecek?" diye soruyor hala mutlu bir şekilde gülerek.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Onun olmadığını kim söyledi?"

BÖLÜM YIRMİ ALTı RYDER

Masamın arkasında oturmuş, telefonum elimde Ashlyn'e mesaj atıyordum ki o kapımdan içeri girdi.

"Bebeğim?" Ayağa kalkıyorum, yanaklarının ıslak ve mavi gözlerinin kırmızı olduğunu fark ediyorum. "var?" Masamın etrafından dolaşarak sordum.

Burnunu çekiyor. "Az önce Vicki ile konuştum..." Göğsü kabarıyor. "Ne oldu?" gelerek sordum.

"Bildiğini söyledi..." Eliyle ağzını kapatıyor. "var?" Ellerimi kollarının üstüne koyarak soruyorum. Yapabilirim vücudunun fiziksel olarak titrediğini hissetti. "Yaralandın mı?" Çünkü kazadan sonra iyi görünüyordu. "Konuş benimle," diyorum, üzerini sıvazlayıp çürük ve kan var mı diye bakıyorum.

"Başından beri biliyordu," diye homurdanıyor, ellerini ağzından çekerek. "Hamileliği biliyordu."

"Vicki hamile mi?" Ben sordum. Kahretsin, onunla en son ne zaman yattım?

Başını hızla sallayarak, saçmalamaya devam etti. "Vicki, Bradley'nin yaptığını söyledi."

"Bradley mi? Onun bununla ne ilgisi var?" Hiç mantıklı konuşmuyor.

Bir hıçkırık daha çıkarırken omuzları öne doğru eğiliyor ve sonra elini ağzına kapatıyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve boştaki elini kaldırıp beni iterek bitişikteki banyoya doğru koşmaya başlıyor.

Diz çökmüş, tualete kusarken arkasından giriyorum. "Tanrım!" Arkasından tıslayarak yaklaşıyorum. Saçlarını tutup geldiğinde geriye çekiyorum. Bunu tekrar tekrar yaparken vücudu sarsılıyor. Onu yumuşakça ovuyorum

Geri. "Sorun yok," diyorum korkmama rağmen. Daha iki gün önce bir kaza geçirmişti ve şimdi kusuyor. Belki de beyin sarsıntısı geçiriyordur. "Hastaneye gitmemiz gerek," diyorum ama tekrar kusmadan önce başını sallıyor.

Beş dakika sonra dizlerinin üzerinden kalkıyor ve ben de lavaboyu onun için açıyorum. Ağzını çalkalamak için birkaç yudum almadan önce yüzüne soğuk su sıçratıyor.

"Özür dilerim." Sesi boğuk.

",," diyorum ona, elimi alnına bastırarak. Gerçekten sıcak hissetmiyor ama nemli. "Gel ." Onu ofisime kanepeye oturtuyorum, sonra da koşup soğuk bir bez getiriyorum. "Al, bunu başına tut."

Başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapatarak razı oluyor. "Şimdi bana neler olduğunu tekrar anlat."

Bana bakmak için gözlerini açtı ve gözleri yine yaşlarla doldu. "Geçen gece telefonuna girdim ve Vicki'ye seni görmeye gelmesi için bir mesaj gönderdim. Geleceğini bilmemin tek yolu buydu."

Nereye geleyim? "Anlamıyorum."

"Düğünde bana söylediği birkaç şeyi açıklamasına ihtiyacım vardı." Yutkunmasını izledim. "Bradley'nin doğum kontrol haplarını şeker haplarıyla değiştirdiğini söyledi. Ve ben hamileyim."

**

Ofisimde bir ileri bir geri adım atıyorum, öyle ki yere bir delik açmaktan düşebileceğimi düşünüyorum. Bana hamile olduğunu söylediğinden beri birkaç dakika geçti. Ama saatler gibi geliyor. Kız arkadaşım hamile ve keşke benim olsaydı diyorum, ama onun eski seks arkadaşı.

"Bir şey söyle." Sesindeki korkuyu duyabiliyorum ama henüz konuşmıyorum.

Bu yüzden sessiz kalıyorum. Adım atmaya devam ediyorum. Şeker hapları mı? Onu kandırdı. O piçin ona aşık olduğunu biliyordum, ama bu? Ne tür bir adam

O mu? Bunu ona nasıl yapabildi?

"Bana inanmak zorundasın," diye yalvarıyor. "Hiçbir fikrim yoktu..." "Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"O zaman konuş benimle. Lütfen," diye yalvarır.

Duruyorum ve ona bakıyorum. Gözyaşları hala yüzünden akıyor ve sesiyle uyumlu bir korkuyla bana bakıyor.

Onu görmek kalbimi kırıyor. Yanına gidip ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine ve kalçalarını tutarak kışını kanepenin kenarına çekiyorum. Sonra başımı kucağına koyuyorum ve bilmesini istediğim tek şeyi söylüyorum. "Onun olması umurumda değil. İkinize de bakacağım." Hepsi bu kadar. Bu kadını seviyorum ve çocuğunu da kendimmiş gibi seveceğim!

Bir hıçkırık vücudunu sarıyor ve ellerini ağzının üzerine koyduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Bana bakıyor ve başını hızla sallıyor. "O senin."

"Ne?" Ondan uzaklaşarak soruyorum.

"Bebek senin." Bir kez daha hıçkırarak konuşmayı başarır. "Ama ben ...?"

"Sadece sekiz haftalığım." Uzanıp yüzündeki gözyaşlarını siliyor. "Doktor beni hastanede kontrol etti ve sekiz haftalıkımışım. Seninle tanışmadan önce Bradley ile yatıyordum, evet, ama seninle Panama'da tanışmadan üç hafta önceydi."

Heyecandan kalp atışlarım hızlanıyor. "Ne diyorsun sen?"

"Balkonunuzdayken bebeğinize hamile kaldığımı söylüyorum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda. Doğum gününde."

Onu suskun bir şekilde izliyorum. *O benim bebeğim! Bir bebeğimiz olacak!*

"Çok üzgünüm..." diye ağlıyor.

O sırada ofisimin kapısı açılmaya karar veriyor ama kim olduğuna bakmıyorum bile. "Çık dışarı!"

"Ama efendim..." Kelly'nin sesi geliyor.

"Çık dışarı dedim!" Şak diye söyledim. Kapı anında kapandı.

Ayağa kalktım ve yanına oturdum. Yüzünü ellerimin arasına alıp başını bana doğru çeviriyorum. ". Üzgün değilim, Ashlyn."

Gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Elimi karnına koyuyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, belki de kaçırmışımdır. Bu şekilde bir aile kurmayı planlamamıştım ama Ashlyn'le olduğu sürece umurumda değil. "Bir bebeğimiz var," diyorum basitçe.

Hırlamaya benzer bir ses çıkarıyor ve ayağa kalkıyor. Yüzünü bana dönüyor, kırmızı gözleri şimdi bana dikilmiş. "Bu konuda nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" diye soruyor. "Yaptığı şeyi nasıl kabul edebiliyorsun?"

Ayağa kalkıyorum. "Yaptığı şeye bir an bile göz yummuyorum. Ama nasıl olduğunun bir önemi olmadığını biliyorum; bir bebeğimiz olacak."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve tüm vücudundaki duygu değişimini görebiliyorum. Omuzları geri çekiliyor ve burun delikleri açılıyor. "Bunu bana nasıl yapabildi?"

"Onun tarafını tutmuyorum ama Vicki bir manipülatör. Söylediği her şeye güvenemezsiniz." Gözleri bana hançer gibi saplandı. "Peki bunu nasıl öğrenmiş olabilir? Bradley'i tanımıyor bile."

Kollarını göğsünün üzerine koyuyor ve benim birkaç dakika önce yaptığım gibi adım atmaya başlıyor. "Hamile olduğumu öğrendiğinde beni terk edeceğini söylediğinde yüzünde memnuniyet ifadesi vardı."

"Yapmazdım-"

"Sonra Ryder'ın o tip bir adam olmadığını söyledim," diye sözümü kesiyor ve bu kadının bize ne kadar inandığına gülümsüyorum. "Sonra neden başka bir adamın bebeğini büyüttüğünü söyledi? Ona bebeğin senin olduğunu söyledim. O da çok kızdı." Sanki o anı yeniden canlandırıyormuş gibi başını sallıyor. "Ağzından kusmaya başladı. Seni kovaladığımda Q'nun lobisinde nasıl durduğunu anlattı."

Kaşlarımı çattım. "Onu hiç görmedim."

"Her şeyi duyduğunu ve başka bir adam olduğunu tahmin ettiğini söyledi. Seni takip edip harekete geçmek ya da beklemek gibi bir seçeneği olduğunu söyledi. Beklemeyi seçmiş. Kızgın olan adamı seçmenin zor olmadığını ve onu lobide durdurduğunu söyledi. Gidip bir şeyler içtiler ve adam ona beni ne kadar sevdiğini ve aylardır haplarımı değiştirdiğini itiraf etti. Lanet olsun. Aylardır," diye bağıyor. "Ve ikisi de bunu istediklerini elde etmenin bir yolu olarak gördüler. Vicki seni aldı, Bradley de beni.

..."

Önüne geçip ellerimi omuzlarına koyuyorum ve volta atmasını durduruyorum. "Sakin . Nefes al."

O yapmıyor. "Ryder, ben-"

"Dinlenmen gerek," diye tekrar sözünü kesiyorum. Onu nazikçe geriye doğru yönlendiriyorum ve dizleri kanepeye çarptığında düşüyor. Tekrar diz çöküyorum.

Başını iki yana sallar. "Şimdi her şey mantıklı geliyor. Gitmeyeceği gerçeği. Seni sevdiğimi kabul etmemesi gerçeği." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ona seni sevdiğimi söyledim. Seni istediğimi." Gülümsedim. "Ama o etrafta dolanıp durdu." Yutkundu. "Vicki bana hamile olduğumdan şüphelendiğini söyledi. Yani benim hamile olduğumu düşünerek etrafta dolaşmış ama bebeğin kendisinden olduğunu sanmış olmalı."

Elimi yüzümde gezdirdim ve bir iç çektim. Siktiğimin piçi. "Bu yüzden içtiğimi gördüğünde bana tuhaf tuhaf baktı. düğünde şarap ..." Sözleri kesiliyor ve gözleri açılıyor. "İçiyordum."

"Bebeğim?" Diyorum ve vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor. Dizini hafifçe ovuyorum. "Seni hastanede kontrol ettiklerini söylemiştin."

Başını salladı. "Sen içeri girmeden hemen önce. Her şeyin yolunda görüldüğünü söylediler."

"Demek bu yüzden bu kadar gergindin," diyorum ve sanki bir soru sormuşum gibi başını sallıyor. "Neden bu kadar ?"

Gözlerini yere indiriyor. "Seni tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünmeni istemedim."

Kollarımı ona doladım. "Bunu asla düşünemezdim." Göğsüme gömülüyor ve "Ne yapacağız?" diye fısıldıyor. "Sana zaten söyledim," diyorum elimi saçlarında gezdirerek.

"Bir bebeğimiz olacak."

Kapım açıldı ve o benden uzaklaştı. Babam hışımla içeri giriyordu ama Ashlyn'in yüzündeki gözyaşlarını sildiğini görünce durdu.

Sanki kimse ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir sessizlik oluyor. Sonunda ayağa kalktım ve ona dedim ki. "Kapıyı kapat lütfen. Konuşmamız gerek."

Ben babama geçen hafta sonu düğünden bu yana olan biten her şeyi anlatırken o oturmaya devam etti ve o da benim kadar sakin ve rahat görünüyordu. Öte yandan Ashlyn hâlâ biraz panikliyd.

Kadın kanepede otururken o gelip önümde duruyor. "Seninle özel olarak konuşmam gerek," diye fısıldıyor.

Yanına gidip elini tutuyorum, ayağa kalkmasını istiyorum ve kapıya doğru yürüyorum. "Kelly?" diye bağıyorum ve o da masasından fırlayıp koşarak geliyor. "Ashlyn'e bir su getirir misin lütfen?" diye sordum.

Çabucak başını sallar. "Seninle konuşmam gerek..." Kelly açık kapıdan babamı arkamda görüyor ve ona başıyla selam verişini izliyorum. Ashlyn'in elini tutuyor ve ona başıyla karşılık veriyor.

"Neydi o?" Yüzümü ona dönerek sordum.

"Öncelikle baba olduğunuz için sizi tebrik etmeme izin verin."

Sözlerine gülümsemek istiyorum ama ses tonu bana çok önemli bir şey olduğunu söylüyor. "Ne oldu?"

"Şerifin ofisini aradım." Kaşlarımı çattım.

"Ee?"

"Arkadaşım Dedektif Robert Mores ile konuştum ve bana Ashlyn'e çarpan kadının kurtulamadığını söyledi. Ayrıca onu tanıdığımı da söyledi."

"Kimdi o?"

"Jessica'ydı."

Gözlerim büyüdü. "Emin misin?"

Başını sallıyor. "Ve kiralık bir arabadaydı. Bu annenin adınaydı."

**

Babamla konuştuktan sonra çok sinirlenmiştim. İnsanlar benim olanla oynamaya çalışıyorlardı ve ben bundan hoşlanmıyorum. Ama şu anda sadece biriyle uğraşabilirim, bu yüzden Ashlyn'i ofisime geri getirdim.

Tekrar koltuğuma oturdu ve ben de önünde durdum. "Bana Bradley'nin numarasını ver."

Başını kaldırıyor ve gözleri açılıyor. Başını hızla sallamaya başlar. "Hayır, Ryder. Bırak gitsin..."

"Sikeyim hayır!" Şak diye söyledim.

Ayağa kalkıyor. "Bunu yapmayın. Lütfen," diye yalvarır. "Onun istediği de bu. Bizi ayırmak için."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve sesimi yumuşatıyorum. "Bize şey olmuyor. Seni hâlâ seviyorum. Hâlâ seni istiyorum. Ve birlikte bir bebeğimiz olacak. Ama sana yaptıklarından sonra çekip gitmeye hakkı yok."

Ağzını açıyor ama ona konuşma fırsatı vermiyorum. "Onu öyle ya da arayacağım. Ya sen bana onun numarasını verirsin ya da ben Vicki'yi ararım."

Adından bahsedilince gözlerini kısıyor. "Neden onu aradın ki?"

"Çünkü şu anda en iyi arkadaşlarıymış gibi konuşuyorlar. Ve kığım üzerine bahse girerim ki onda var."

Bir adım geri atıyor ve başını öne eğiyor. "Bana onun burada, kasabada olduğunu söyledi."

"Bunca zamandır burada mıydı?"

Başını sallayarak, "Sanırım burada bir işi var ve gelip gidiyor. Ama cumaya kadar burada."

Milton'ı aradım ve gelip Ashlyn'i almasını söyledim. Ashlyn başından beri itiraz etti ama sonunda onunla birlikte bizim daireye dönerken ben de taksiyle Brooklyn'e gittim.

Gergin olmalıyım. Ona aşık olan ve üç yıldır en iyi arkadaşı olan bir adamla yüz yüze gelmek üzereyim. Yani, onu benden daha iyi tanıyor. Onunla daha fazla zaman geçirdi. Ama tek hissettiğim ona karşı duyduğum nefret.

Kapıyı çaldım ve saniyeler sonra açıldı. Haftalar önce onun dairesinde yarı giyinik gördüğüm adam şimdi karşımda duruyor, yine yarı giyinik. Kalçasında bir kot pantolon, düğmesi açık, gömleği yok ve elinde berrak bir bardak var.

"Tekrar merhaba."

Sanki beni tanımış ama nereden tanıdığını anlayamamış gibi bana bakıyordu. Sesimi duyunca gözleri tanıyarak kısıldı.

"Ne oluyor lan..?"

İçeri girdim, omzumu onunkine çarptım. Kapıyı arkamdan çarptı. "Dur tahmin edeyim. Kıçımı tekmelemeye mi geldin?" diye soruyor kıkırdarak, sanki bu imkânsızmış gibi.

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Hayır. Bir köpek yere düştüğünde onu tekmelemeyeceğim."

Homurdanıyor. "Aşağı mı? Dinle dostum, Ashlyn sana ne söyledi bilmiyorum ama..."

"O hamile," diyerek kestim.

Yüzünün şaşkınlıktan memnuniyete dönüşmesini izliyorum. Hatta gülümsüyor ve ben ellerimi yumruk yapıp yanına indirmek zorunda kalıyorum. Onun kışını tekmelemek için burada olmadığımı söylediğimde doğruyu söylüyordum. O buna değmez.

"Yani bana vazgeçtiğini söylemeye mi geldin?" diye soruyor yüzünde bir sırıtışla. "Yine mi çekip gittin?"

"Neden çocuğumu bırakıp gideyim ki?" Onun çocuğu olsa bile onunla kalacağımı söylemeyeceğim.

Bana doğru bir adım attı. "Yalan söylüyorsun."

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok." Ellerimi iki yana açtım. "Her şeye rağmen kız benim."

"Seni piç kurusu," diye . "Onu bırakmayacağım. Ona sahip olana kadar durmayacağım." "Seni istediğini mi sanıyorsun?" Gülerek soruyorum ve bu onu daha da kızdırıyor. "Doğum kontrol haplarını değiştirdiğini biliyor." Gözleri büyüdü. "Onu tuzağa düşürmeye çalıştığını biliyor." Onu tiksintiyle bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Sen bir erkek için üzgün bir bahanesin."

Kapıya doğru yürümeye başlamıştım ki sözleri beni durdurdu. " bir şey olduğunu bilmiyorsun." Yüzümü ona döndüm. "Erkek , homurdandı. "Sürünerek bana geri gelmesini izlemek ama bana her şeyini vermemek." Sanki ona ihtiyacı varmış gibi konuşmasından nefret ediyorum. "Beni kullandı..." "Lanet bir piliç gibi konuşuyorsun."

"Onu seviyorum!" diye bağıyor. "Noel tatilinde bana okuldan sonra New York'a taşınacağını söylediğinde ona inanmamıştım. Fikrini değiştireceğini düşündüm ama zaman geçtikçe onu kaybedeceğimi anladım. Kalması için bir nedene ihtiyacım vardı. Sadece birlikte olmamız gerektiğine inanması gerekiyordu.""Hayal görüyorsun."

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini anlaması için ona ihtiyacım vardı," diye tersliyor. "Senin onun en iyi arkadaşı olman gerekiyordu. Ama sen bir sahtekârdan başka bir şey değilsin."

"Anlamayı beklemiyorum. Sanki senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi çekip gittin," diye bağıırır.

"Bir hata yaptım," diye çıkıştım. "Ama bu hatayı ikinci kez yapmayacağımı garanti ederim. Eğer bugün bana seni istediğini söyleseydi, onun için bir erkek gibi savaşırdım."

Bana doğru bir adım attı. "Herkesi kandırdığını mı sanıyorsun?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ayrılmayı reddedip onu görmek için geri döndüğümde, arkadaşın daireye girmeme izin vermedi. Bana onu sevdiğini söyledi.

ve kendine gelmek için zamana ihtiyacın olduğunu söyledi." *Jaycent benim hakkımda böyle mi söyledi?* "O da buna inandı. Tüm saçmalıklarına o kadar inandı ki. Sonra tüm yalanlarını gören biriyle tanıştım. Vicki bana senin hakkında her şeyi ve kadınları nasıl kullandığını anlattı. Kendini üstün hissetmek için onlara nasıl ihtiyaç duyduğunu. Onun senin gerçek aşkın olduğunu ve her zaman ona geri döndüğünü... Ve onunla nasıl evleneceğini..."

Başımı arkaya atıyorum ve tutamadığım bir kahkaha atıyorum. "Yeterince duydum," diyorum, kahverengi gözleri bana hançer gibi saplanırken hâlâ gülüyorum. Omzuna bir tokat atıyorum ve vücudu geriliyor. "Sadece evlenmeyi planladığım kadınla beni baba yaptığın için teşekkür etmek istedim."

"Seni orospu çocuğu!" diye bağılıyor.

Kapıya doğru yürüdüm ve . Esmer bir kadın kapıyı çalmak üzereymiş gibi sağ elini kaldırmış orada duruyor. "Vicki," diyorum sırtarak.

"Ryder?" Nefes nefese kalır. "Nesin sen...?"

Omzumun üzerinden Bradley'e bakıyorum, kadehini hâlâ sağ elinde tutuyor, gözleri bana dikilmiş ve burun delikleri açılmış. Vicki'yi kastederek, "Karma bir sürtüktür, dostum," diyorum. O kadınla neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok. Sonra kahkahalarımı tutamayarak dışarı çıkıyorum.

ASHLYN

"Şaka mı yapıyorsun?" Becca'nın nefesi kesilir.

"Hayır," diyorum hoppa bir kahkahayla. "Bir bebeğimiz olacak." Tanrım, bunu söylemek kulağa çok çılgınca geliyor. Hâlâ inanamıyorum.

Kanepeden atlayıp bana doğru koşuyor ve sıkıca sarılıyor.

Ryder ve ben dün bütün geceyi bebekten kimseye bahsedip bahsetmeme konusunda ileri geri konuşarak geçirdik. Yatakta uzanırken hamilelik hakkında biraz araştırma yaptım ve düşüklerin çoğunun ilk on iki hafta içinde gerçekleştiğini yazıyordu. Ryder'a beklememiz gerektiğini söyledim.

ne olur ne olmaz diye o noktayı geçene kadar. Dizüstü bilgisayarını kapattı ve yeterince okuduğumu söyledi. Ve sonra başka bir iyi noktaya değindi. Vicki zaten biliyordu, yani annesi de muhtemelen biliyordu. Dün babasına da söylemiştik, geldiğinde beni hüngür ağlarken bulmuştu. Becca'ya söyleyen ben olmak istedim. Ne de olsa o benim en iyi arkadaşım. Bu yüzden, başkasının benden önce davranması riskini almak istemediğimizden, bu gece Ryder eve geldikten sonra onları aradık ve iyi haberi verdik.

"Tebrikler dostum," diyor Jaycent, arkadaşına sarılıp sırtını sıvazlarken.

Ryder gülümseyerek uzaklaşıyor ve ben yeşil gözlerinin bakmaktan kendimi alamıyorum. Düğünde küçük kızla dans edişini ve ne kadar doğal görüldüğünü düşünüyorum. Harika bir baba olacak. Çok gururlu görünüyor. Ryder ona, "Umarım mağazada bebek kıyafetleri satmayı planlıyorsundur, Becca," diyor.

"Mağaza mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Sinirli bir şekilde alt dudağını ısıırıyor. "Burada, Manhattan'da bir mağaza açıyorum."

Gülümsüyorum. "Bu harika."

Jaycent kolunu onun omzuna atıyor ve Ryder'ın takındığı o aynı gülümsemeyi takınıyor. "Mütevazı davranıyor." Onu yanağından öpüyor. "Satılan her ürün için bir tanesini evsizler barınağına bağışlayacak," diyerek gülümsüyor.

Gözlerim doluyor ve boğazım . Becca'nın yüzü düşer. "Sana söylemediğim için çok üzgünüm..."

Başımı salladım. "Mesele o değil." Sözlerimi bitirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum ama gözyaşlarım daha hızlı akıyor.

Ryder beni göğsüne çekiyor ve "Hamilelik hormonları" demeden önce kahkahasını tutmaya çalışırken göğsümün titrediğini hissedebiliyorum.

Hepsi gülüyor ve ben de onun kolunu tokatlıyorum. O daha çok gülüyor ve sonra beni başımdan öpüyor. "Bence bu iyi bir zaman," diyor Ryder heyecanla.

Kahkahalarımı tutamayarak geri çekiliyorum. "Katılıyorum bebeğim." Jaycent ve Becca önce birbirlerine sonra da bize bakıyorlar.

"Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Ryder elini çırpıyor ve "Sana bir sürprizimiz var" diyor. "Git al," diyorum kolunu iterek. Başım dönüyor.

Ryder yapraklar bizim yaşamak Oda, ve onlar bak at her biri gergin bir şekilde. Ben de

"Bayılacaksın." dedim.

"Neyi sevmek?" Ryder oturma odasına yeniden girdiğinde Becca soruyor. Elinde pembe bir battaniyeyle örtülmüş büyük bir kafes tutmaktadır.

"Bu da ne böyle?" Jaycent sorar.

Ryder onu yere bırakır ve bir adım geri çekilir. "Pekâlâ, aç bakalım."

Biraz gergin görünüyorlar ama uzun bir saniyenin ardından Becca uzanıp pembe battaniyeyi çekiyor.

"SÜRPRİZ!" Ryder da ben .

"Şaka yapıyor olmalısın." Jaycent diyor ve sonra gülmekten kırılıyor.

"Anlamıyorum." Becca, Ryder ve Jaycent arasında bir ileri bir geri bakar.

Jaycent eğilip kafesi açar ve ardından sarkık kulaklı tavşanı alır.

"Bu Nibbles!" Dedim.

Ryder onlara başını sallayarak, "O hayatta ve iyi durumda ve tamamen sizindir," diyor ve çok eğleniyor.

Gülüyorum. "Söylemeliyim ki Jaycent, o sırada kızgın olmama rağmen iyi bir gösteri yaptın."

Ondan sonra fazla kalmadılar ve bizi dairemizde yalnız bıraktılar. Onlara veda ettikten sonra girişte duruyoruz ve ben ona doğru adım atıyorum. Kollarını bana doluyor ve başını alnıma yaslıyor, ben de uzun bir iç çekiyorum. "Bir bebeğimiz olacak." Bunu ona ilk kez yüksek sesle söyledim ve paniklemedim.

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Kalbim göğsüne çarpıyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Dehşete kapıldım," diye itiraf ediyorum.

"," diye fısıldıyor. "İkinizle de ilgileneceğim." Titrek bir nefes verdim. "Benim için çok iyisin."

"Seni seviyorum," diyor dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

**

"Kahretsin!" Dolapta durup giyecek bir şeyler bulmaya çalışırken küfrediyorum. Ryder'ın tarafı iyi toparlanmış görünüyor. Düğmeli takımlarını renklerine göre sıralamış. Ceketleri ve pantolonları gri ve siyah ağırlıklı, yine renklerine göre hazırlanmış.

Benim tarafım felaket gibi görünüyor. Yerde kıyafetlerim bile var. Siyah beyaz bir elbisede karar kıldım. Siyah ve beyazla yanlış yapamazsın.

Aceleyle giyiniyorum ve kıvrıkcık saçlarımı düzleştirmeye çalışıyorum ama . Bu yüzden saçlarımı aşağıya yatırmak yerine sıkı bir topuz yaptım. Hamile olmak şimdiden programımı değiştirdi ve bu sabah tuvaletin etrafında dolanırken hayatımı yaklaşık otuz dakika durdurdu. Ryder bana yardım etmeye çalıştı ama sonunda ona defolup gitmesi ve işe gitmesi için bağırdım. Sevdiğiniz adamın sizi kusarken seyretmesi, sabahları ilk iş olarak sizi görmesini isteyeceğiniz bir şey değil.

Bu yüzden geç başladım.

Tam Q'nun ön kapısından çıkıyorum ve telefonum çaldığında Milton'ın benim için arka kapıyı açtığını görüyorum. "Selam bebeğim," diyorum içeri girerken.

"Hey," diyor usulca.

"Sorun nedir?" Ses tonunun bozuk olduğunu bilerek soruyorum. Uzun bir iç geçirdi.

"Düşünüyordum."

Panik yükseliyor. Bebek hakkındaki fikrini mi değiştirdi? "Ve?"

"Çalışmak zorunda değilsin."

Bir nefes verdim. "Ryder-"

"Sadece dinle," diye sözümü kesti. "Çalışmanı istemiyorum."

Kaşlarımlı kalktı. "Çalışamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Hayır. Demek istediğim bu değil." İç çekiyor. "Ben sadece..."

"Ryder, ben bir kariyer istiyorum."

Bir an sessiz kalır. "Biliyorum, sadece..." Arka planda iş telefonu çalıyor ve beni geri arayacağını söylüyor.

Mülakatım bok gibiydi! Orada oturup yaşlı adamla Talia'da nasıl çalıştığım ve üniversite diplomam hakkında konuştum. Potansiyelimi pek önemsiyor gibi görünmüyordu. Ve ben de gerçekten umursamadım. Ryder'ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu.

Çalışmamı istemedi.

Nedenini bilmek için bilim adamı olmaya gerek yoktu. Onu ve Becca'yı dadılar büyüttü. Çocukları için bunu istemiyordu ve ben de bunu anlıyordum. Ben de onların dadılar tarafından büyütülmesini istemiyorum. Ama kadınlar bunu her zaman yapıyor, hem çocukları hem de kariyerleri var, ben neden yapamayayım?

Dairemize döndüğümde, bana önemli olan tek tavsiyeyi verebilecek tek kişiyi aradım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Merhaba anne."

"Hey, tatlım," diyor heyecanla. "Günün nasıl geçiyor?"

Lanet hamilelik hormonları gözlerimi yaşartıyor. Kahretsin, daha sekiz haftalık hamileyim. Sekiz aylık olduğumda nasıl olacağım?

"Tatlım?" diye soruyor ve sesi artık endişe dolu. "Neyin var?"

Bir baraj yıkıldı. "Hamileyim." Duramadım. Ona Ryder'la ayrılığımızı, sonra nasıl hamile kaldığımı ve Bradley'nin ne yaptığını anlattım.

"Onu bir daha gördüğümde kürekle vuracağım," diye ve beni güldürüyor. Sonra sesi değişti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sürekli midem bulanıyor. Ve her şey için ağlamadan duramıyorum."

Biraz gülüyor. "Hamilelik vücudunu ele geçiriyor ve sen de bu yolculuğa eşlik ediyorsun." Şaka yapıyor, ben de gülüyorum.

"Size bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Hiç işini bırakıp benimle evde kalmak istedin mi?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve ben hala diğer uçta olduğundan emin olmak için telefonuma bakıyorum. Sonunda konuştu. "Seni doğurduktan sonra altı ay izin aldım."

"Sen mi yaptın?" Bunu bilmeden sordum.

"Evet. Memaw'ın hastaydı." Babamın annesi. "Ve evde bakım masraflarını biz ödüyorduk. Sana hamile kaldığımda işi bırakmaya . Henry'nin başına gelenlerden sonra seni gözümün önünden ayırmak istemedim. Ama evde kalmak bizim için uygun değildi."

"Ryder evde kalmamı istiyor. Ama ben kendimi her zaman kariyer sahibi ve aynı zamanda aile kurabilen bir kadın olarak gördüm."

"Tatlım, alışkan bir kadın olarak kabul edilmek için kariyer sahibi olmana gerek yok. Ebeveyn olmak dünyanın en zor işidir. Ve evde anne olan kadınlar, kariyer ve ocuk sahibi olanlardan daha az kadın değildir." İ ekiyor. "Bu konudaki fikrimi sormak için mi aradınız?"

"Evet."

"Kariyerini beklemeye al. Her zaman orada olacak, tatlım. Aldığın diploma hiçbir yere gitmiyor. Ama ocuğun? Dokuz ayın çok uzak göründüğünü biliyorum, ama sen farkına bile varmadan burada olacak. Ve sonra her yıl daha da hızlı geçecek. Sonra üniversiteden mezun olacaklar ve senden çok uzaklara taşınacaklar." Burnunu çektiğini duyuyorum. "Benim tavsiyem önce anne ve eř olmanız. Her zaman boş işler olacaktır."

BÖLÜM YIRMI YEDİ RYDER

Daireye giriyorum ve o muhteşem tavuk ve peynir kokusu duyularıma çarpıyor.

Ashlyn mutfak masasının ortasına bir tabak yerleştirirken ona bakıyorum. Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Günün nasıldı, tatlım?"

"Güzel." Masaya doğru başımı salladım. "Bunun nesi var?"

Ellerini giydiği tişörtüme sürtüyor. "Sana pişirmek istedim."

"Bir şeyi mi kutluyoruz? Bebekten başka?" soruyorum, o gülüyor.

" gibi bir şey."

Yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "İşi aldın mı?" Aklıma gelen diğer tek şeyi söylüyorum.

"Evet, yaklaşık bir saat önce beni aradılar ve istersem benim olabileceğini söylediler."

Gülümsüyorum ama zoraki. Fark edebilir mi? Uzanıp birkaç gevşek sarı teli kulağının arkasına bastırıyorum. "Tebrikler, bebeğim."

"Onlara hayır dedim." "Ne?"

Kollarını boynuma doladığında gülümsemesi genişliyor. "Onlara hayır dedim," diye tekrarlıyor. "Bugün bunu uzun uzun düşündüm ve hayallerim değişti."

Yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemiyorum. "Şimdi hayalin ne?"

"Senin olmak için. Eve döndüğünüzde masada akşam yemeği ile yanınızda olmak ve çocuklarınıza annelik yapmak."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çocuk mu? Daha fazla mı doğuracağız?"

"Ne kadar istersen."

Aşağı uzanıp kışını kavıyorum ve onu yerden kaldırıyorum.

"Bunun üzerinde çalışmalıyız."

Başını geriye atıp gülüyor. "Orada zaten bir bebek var. Bir sonrakini yapmak için beklemek zorundayız."

"Pratik yapmak mükemmelleştirir," diyorum ve onu yatak odamıza götürüyorum.

**

Banyoda dururken açık kapıdan dışarı baktım ve onu yatağımızda oturmuş dizüstü bilgisayarıyla uğraşırken gördüm. Diş macunumu tükürdüm. "Neye bakıyorsun sen?"

"Sanat," diyor basitçe.

Diş fırçamı tutucuya yerleştirdikten sonra dışarı çıkıyorum ve onun yanındaki yatağa . "Ne tür bir sanat?"

"Talia's bu hafta sonu bir müzayede düzenliyor. Galeride kalan tüm sanat eserlerini satıyorlar."

"Eminim sanatçıları kapanmalarına çok kızmışlardır," diyorum.

Omuz silkiyor. "Emin değilim. konuşmadım. Ama mutlu olacaklarını söyleyemem." Sayfanın en altına iniyor ve örümcek ağına benzeyen ama her bir ip parçası farklı renkte olan bir resme tıklıyor. "Bu benim favorim." Bana renklerdeki farklılıkları anlatmaya başladığında, onunla sanat hakkında hiç konuşmadığımı fark ettim.

Birlikte yaşıyorduk ve bir bebek bekliyordu, yine de ona gerçek tutkusunu hiç sormadım.

O yanıma sokulup bana her seferinde bir resim gösterirken başımı yatağın başlığına yaslayarak arkama yaslanıyorum ve ona sadece gülümsüyorum. Orada burada sorular soruyorum ve o bana tüm resimleri gösterirken yüzü aydınlanıyor. Hayallerinden vazgeçmesine izin veremeyeceğimi anlıyorum. Hayallerin değiştiğini söylerken haklıydı, ama bu bir başkası için birinden vazgeçmeniz gerektiği anlamına gelmiyor.

Beni mutlu etmek için hayalini kurduğu bir şeyden vazgeçiyor. Ve ben buna izin veremem.

**

Masamda otururken telefondaki kadına "Evet," diyorum. "Bay O'Kane?" Adımı teyit ediyor.

"Evet, hanımefendi."

"Tamam. Bilgilerinizi aldım ve hazır olduklarında size haber vereceğim."

"Teşekkür ," diyorum ve telefonu kapatıyorum, tam o sırada ofisimin kapısı açılıyor ve babam içeri giriyor. "Günaydın," diyorum kocaman bir gülümsemeyle.

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Artık bunun ötesinde olduğumu düşünmek istiyorum. "Bu sabah sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.

Homurdanıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Masama bir zarf atıyor, ben de . "Nedir bu?"

"Jackie bunu bana verdi. Onu boşa kürek çektiğini söyledi."

Başımı sallıyorum, zarfa bakıyorum ve midemde bir batma hissi oluşuyor. "İçine baktın mı?"

"Evet," diye kesik kesik cevap verir.

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum ve o da başını bir kez sallıyor. "Haklıydın evlat. Ve ben şimdiden bazı şeyleri harekete geçirdim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve okumak için kâğıtları çıkarıyorum. Gözlerim kelimeleri ve rakamları tarıyor. Öfkeme rağmen kendimi gülümserken buluyorum. "Görünüşe göre boşanacaksın."

ASHLYN

"Nereye gidiyoruz?" Göz bağına uzanarak soruyorum.

"Yapma," diyor, elimi tutup çekiyor; parmaklarımızı birbirine geçiriyor, böylece elimi çekemiyorum.

"Bu senin yeni bir fetişin mi?" Gülerek soruyorum.

"Onun gibi bir şey," diye cevap veriyor gülerek. "Sadece biraz daha uzun."

Öfkelendim ama gülümsedim. Bir şeylerin peşinde. Bir aydır böyle. Endişeli. Sadece iş olduğunu düşünmüştüm ama bu sabah uyandığımda elinde bir göz bağı olduğunu görünce bundan daha fazlası olduğunu anladım. Sabah seksi yapacağımızı sanmıştım ama belli ki aklında başka bir şey varmış.

Milton'ın Escalade'i durdurduğunu hissediyorum ve Ryder SUV'den inmeme yardım ediyor. "Sadece birkaç adım daha," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Sanırım o her neyse, benden daha heyecanlı.

Birkaç merdiven çıkıyorum ve sonra bir kapının açıldığını duyuyorum. Sonra topuklarım yere vuruyor ve yüksek sesle yankılanıyor. Kaşlarımı çatıyorum. *Beni nereye getirdi?*

Arkamda durduğunu hissediyorum ve sonra parmakları göz bağının düğümünü çözüyor. Çözüyor ve gözlerimi açıyorum. Alışmaları bir saniye sürüyor ve alıştığım kaşlarımı çatıyorum. "Anlamıyorum..." Yüzümü ona dönerek söylüyorum. Güzel yüzünde sinsî bir gülümseme var ve yeşil gözleri parlıyor. Kafam karıştı.

Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor, Talia'nın galerisinin içine bakıyorum. Önceki tüm sanat eserleri hâlâ duvarlarda duruyor ve bana kırmızı güllerle gönderdiği kristal vazo şimdi eski masamın üzerinde duruyor. Ama bu sefer her birinde bir düzine kırmızı gül olan iki vazo var.

Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Burada ne işimiz var?" diye soruyorum.

Hâlâ o gülümsemeyi takınıyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Elimi tutarak beni bir tabloya bakmam için beyaz duvarlardan birine doğru çekiyor. Bakıyorum ve hemen fark ediyorum. Hamptons'da kaldığımız ev. Arkasında okyanus var, önünde de satıldı tabelası...

geldi. Ona baktım. "Satmak için mi aldın?" Neden bana bu şekilde söylediğini merak ederek soruyorum.

"Yaklaştın," diyor gülümseyerek. "Onu satın aldım. Bizim için."

Kalbim hızlanmaya başladı. Yapmadı. Yaptı mı...? "Onu saklıyor muyuz?"

"Hoşuna gittiğini söylemiştin."

"Bayıldım," diyorum ve gözlerim yaşıyor.

Yüzünü bana dönüyor, ben de aynısını yapıyorum. Elim tutuyor ve sağ dizinin üzerine çöküyor. Nefesim kesilirken kalbim çarpıyor.

Bana gülümsüyor. "Ashlyn, bana hayallerin değiştiğini söylemiştin. Ve seninle tanıştığım anda benimkinin de değiştiğini fark ettim. Birini seni sevdiğim kadar sevebileceğimi bilmiyordum." Takım elbise ceketinin iç cebinden bir kutu çıkarıyor ve Tiffany kutusunu gördüğümde nefesim kesiliyor. "Hayatımın geri kalanını senin tüm hayallerini gerçekleştirmek için harcamayacağım. Senden sadece karım olarak benim hayallerimi gerçekleştirmeni istiyorum."

Boğazımdaki düğümden ve kalbimin çarpıntısından konuşamıyorum. Önümde bulanık bir karmaşadan başka bir şey yok ve başımı hızla sallamaya başlıyorum. Yüzüğü parmağıma taktığını hissediyorum ve sonra ayağa kalkıp beni kaldırıyor ve yarı kahkaha, yarı hıçkırık sonunda serbest kalırken beni döndürüyor.

Beni yere bırakıyor ve ben de yüzünü tutuyorum. "O evi bizim için aldığına inanamıyorum," diyorum hâlâ .

Alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Bebeğim, bu galeriyi de senin için aldım." Nefesim kesildi. "Hepsi senin. Sana , kurduğun her hayali gerçekleştireceğim." Sonra dudakları benimkilerin üzerinde.

EPILOG RYDER

Üç ay sonra

Gecenin bir yarısı tiz bir çığlık beni uyandırdı. "Ashlyn?" Gözlerimi kırpıştırıp dairemizdeki karanlığa alışmaya çalışarak soruyorum. Hafta boyunca hâlâ burada yaşıyoruz. Sadece hafta sonları Hamptons'daki evde kalıyoruz.

"Ryder!" Nefes nefese kalıyor ve sonra tekrar çığlık atıyor.

Komodinin üzerindeki lambayı bulmaya çalışıyorum ve yanmadan önce birkaç şeyi yere düşürüyorum.

"Ashlyn?" Yüzümü ona dönerek soruyorum. Gözleri kapalı ve hamile karnıyla elinden geldiğince eğilirken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Bebeğim, sorun ne?" Paniğim artıyor ve yere düşürdüğüm telefonumu elime alıyorum.

Ayağa kalkıyor ve oturduğu çarşafın sırlıslıkla olduğunu görebiliyorum. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bir var." Nefes nefese kaldı.

Başımı hızla sallamaya başlıyorum. Olamaz... Daha çok erken... Başını geriye atıyor ve kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek bir çığlık atıyor.

Saint Meds'in acil servisinin kapısından içeri daldık. Ben Ashlyn'i kollarımda tutarken Milton hemşire istasyonuna doğru koşuyor. Acı içinde ağlarken solgun ve terliyordu.

Bir hemşire bir sedye getiriyor ve onu bir odaya götürmeden önce sedyeye yerleştiriyorum, bana burada beklemem gerektiğini söylüyorlar. Birkaç dakika sonra kız kardeşim ve Jaycent, ardından da babam ve kız arkadaşı geldi. Ailesi de kapıdan içeri daldı.

Bekleme odasında ne kadar süre oturduğumuzu bilmiyorum ama bir doktorun bize doğru geldiğini görüyorum. Yanımıza geldiğinde ayağa fırladım.

"Eşim, Ashlyn O'Kane..." Parmağımdaki alyansı döndürürken boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalarak duruyorum.

Gözlerimin içine baktı ve iç geçirdi. "Özür dilerim... gelen her şeyi yaptık..." Ve koridorda onun olduğunu bildiğim yere doğru deli gibi koşmaya başladım.

Dört ay sonra

"Gelini öpebilirsin."

Bana bakarken yüzünde beliren gülümseme göğsümü ağrıtıyor. Dünyanın en güzel kadını bana evet dedi.

Ellerimi iri bukleler halinde bıraktığı sarı saçlarına koyuyorum ve onu kendime çekiyorum. Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor ve dudaklarım onunkilere değdiğinde gözlerini kapatıyor.

Bir bebek ılığı, Hamptons'taki evimizin arkasındaki sahilde düşünümüzle ilgili gördüğüm rüyayı böldü. Yataktan kalkıp koridordan bebek odasına doğru ilerlediğimde kızımı beşğinde uyanık, küçük ayaklarını tekmeliyor ve henüz öğrenemediğim bir dilde konuşurken buluyorum.

"Hey, ," diyorum, onu kucağıma alıp çıplak göğsüme bastırarak köşedeki planöre doğru ilerliyorum.

"Şşşt," diyorum, o mızızlanırken küçük pembe tulumunun üzerinden sırtını okşuyorum. "Bir hikâye dinlemek ister misin?" Daha yüksek sesle ağlıyor ve bunu annesiyle nasıl tanıştığımı duymak istediğine dair bir işaret olarak kabul ediyorum. "Sıcak bir öğleden sonra, sahilde muhteşem bir sarışınla tanıştım," diyorum ve o büyük mavi gözleri ve alingan tavrını hatırladıkça yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Ve muhteşemdi," diyorum, ağlamaları kesilmeye başladığında gözlerimi kapatarak. "Saf bir güzelliğı vardı. Çok nadirdi. Okyanusa benzeyen gözleri ve gülümsemesi vardı." İç çekiyorum. "Güneş gibi kör ediciydi. Bana baktığında, hemen anladım

o anda istediği her Şeyi alacağını söyledi." Gözlerimi açıp aşağıya baktığımda küçük mavi gözlerinin kapalı olduğunu ve nefes alış veriŐi d zleŐirken küçük dudaklarının aralandığını görüyorum. "Sadece benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını bana vereceğini bilmiyordum..."

"Yeni bir aşk hikayesi bulmalısın."

Kapı aralığına bakıyorum ve karımın yüzünde bir gülümsemeyle kapıya görüyorum, üzerinde giymeyi çok sevdiği tiŐ rt mden başka bir Şey yok. "Neden? Bizimki en sevdiğim."

Yumuşakça gülüyor. "Neden beni uyandırmadın?"

Onu g  s me bastırarak ayağa kalkıyorum. "Onunla kalkmak benim için sorun değil." Ashlyn yanıma gelip bana yaslanırken onu beŐiđine geri koyuyorum.

"O çok güzel."

Kollarımı ona doladım. "Tıpkı annesi gibi."

Üç çeker ve fısıldar. "Gece yarısını geçti. Mutlu yıllar, Ryder."

ASHLYN

"Mutlu yıllar Ryder," diyorum bugün beşinci kez, Milton bizi Beşinci Cadde'ye doğru götürürken Escalade'in arka koltuğunda eğilip onu öpüyorum. Bu gece onun için büyük bir sürpriz parti planladım ve bu özel günü onunla paylaşmak isteyenleri gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

"Teşekkür ederim aŐkımda," diyor gülümseyerek ve sonra eğilip bana iffetli bir öpücük veriyor.

Kızımız Julianna bir ses çıkarıyor ve o da eğilip kızımızın iki yanağını birden öpüyor. Bir yıl önce bugün onun Panama'daki çatı katı s itinin önünde durmamız çılgınca. Ve Şimdi o benim kocam ve bir çocuğumuz var.

 Őler harika gidiyor. Galeriye açtım ve çalıŐtırıyorum. EŐ, anne ve iş sahibi olmak arasında hayat çok yoğun. Ama bir rutinimiz var ve bu bizim için işe yarıyor. Ryder bir süredir

artık geç saatlere kadar ofiste. Hatta babasının annesini mutlu etmek için istifa etmesine gerek kalmadığı için haftada gün evden alışıyor. Annesi hapiste. Timothy'nin asistanı Jackie, var olmayan bir şirkete yazılmış ekler bulmuş ve biraz araştırma yaptıktan sonra Jessica ve ondan önceki asistanlarının Gwenda'nın şirketten zimmetine para geçirmesine yardım ettiğini öğrenmiş. Söylemeye gerek yok, Jessica hapse girdi, Timothy boşandı ve bir şekilde Gwenda'yı Maggie'nin ebeveynlik haklarından vazgeçmesi için ikna etti, böylece Rosie bunu resmileştirip onu evlat edinebilecekti. Bay O'Kane eski karısının zimmetine geçirdiği tüm parayı aldı ve Maggie'nin yirmi bir yaşına geldiğinde sahip olması için bir güven fonuna koydu. O küçük kızın hayatı kurtuldu. Ryder hiç ortaya çıkıp bana söylemedi ama araba kazamın arkasında Gwenda'nın olduğunu biliyorum. Bir gece telefonda babasıyla bu konu hakkında konuşurken duydum. Bunun için ne tür bir suçlama aldığından emin değilim ve sormak da hiç aklıma gelmedi. Artık hayatımızdan sonsuza dek çıktı ve hiçbirimize zarar veremez.

Annem ve babam ben hamileyken Seattle'daki işlerini bırakıp New York'a taşındılar. Becca, Jaycent'in yanına taşındı ve taşındığımız dairenin parası ödendiği için daireyi aileme karşılayabilecekleri bir fiyata sattı. Bana ve Ryder'a bu kadar yakın olmalarını seviyorum. Annem galeriyi işletmeme yardım ediyor. Babam burada bir muayenehanede iş buldu ve boş zamanlarının çoğunu Bay O'Kane ile golf oynayarak geçiriyor. Timothy'nin ciddi bir ilişkisi var. Aslında onları ben . Galeriye geldi ve ne kadar iyi anlaşacaklarını edemedim. Çocukları da büyüdü ve Kaliforniya'da yaşıyorlar. Çok yalnız görünüyordu. Ryder'ın itirazlarına rağmen, onlara bir randevu ayarladım. Bay O'Kane'in hemen aşık olduğuna eminim. Birkaç hafta içinde onu Paris'e tatile götürdüğünde evlenme teklif etmeyi planladığını biliyorum. Hep oraya gitmek istemişti. Bunca yıldan sonsuza dek mutlu olacağına sevindim.

Zaman zaman aklıma gelse de Bradley ile bir daha hiç konuşmadım. Ryder'la onun sayesinde küçük bir kızımız oldu ama onu aramak gibi bir isteğim hiç olmadı. Ya da onunla konuş. Becca

Vicki'yle görüştüğünü duyduğunu söyledi. Ve ilk düşüncem Tanrı bu kasabaya yardım etsin oldu - bu ikisinin yapabilecekleri - şehir alev alabilir. Ama onlar için en iyisini diliyorum.

İkizlere hamileydim. Bu yaşadığımız sürprizlerden biriydi. Ama sadece biri hayatta kaldı. Ryder ve ben oğlumuzla son kez veda ederken hastane yatağında yatıyordum. Bebeklerimizden birinin kaybı aşk hikâyemizdeki trajediydi. için de çok zordu. Haftalarca ağladım ve Ryder hala zaman zaman beni ağlarken buluyor. Bir çocuğu kaybetmenin acısının asla sanmıyorum. Annem ve Becca gelip bizimle birlikte dairede kaldılar ve kızımız Julianna konusunda bana yardımcı oldular. Ona Ryder'ın ilk adı olan Julian'ın adını verdim.

"!" Milton kaldırırma yanaşırken anons ediyor.

Ben telefonuma bakarken Ryder kızımızı araba koltuğundan indiriyor. İki mesajım vardı. Biri annemden, yolda olduklarını söylüyor. Diğer de Timothy'den, onların da yakında burada olacaklarını bildiriyor. Milton benim için kapıyı açtı. Becca'nın giyim mağazasının büyük açılışına doğru merdivenlerden çıkıyoruz. Ön tarafta kırmızı bir kurdele var ve Becca'yı Jaycent'in yanında bir haber ekibiyle birlikte görüyorum.

Becca beni görmek için dönerken Ryder Julianna'yı bana uzatıyor. Büyüyen karnını ovuyor ve bize doğru geliyor. O da küçük bir kız bekliyor. Umarım kızlarımız da bizim kadar yakın . Aile olacak olsalar bile. Sadece aile olmanız arkadaş olacağınız anlamına gelmez; O'Kaneler bana bunu öğretti.

"Merhaba prenses," diyor kızımı kollarımdan alarak. "Bu harika görünüyor Becca," diyorum ona gülümseyerek. Mağaza yaklaşık iki ay önce tamamlandı, ancak bir açılış tarihi seçmesi ve tüm medyayı buraya getirmesi zaman aldı, böylece dünyaya kalbinin ne kadar büyük olduğunu gösterebilecekti.

"Çok gerginim," diye fısıldıyor.

"Gergin olma. Her şey harika olacak!"

Elinde fotoğraf makinesiyle yanımıza gelen bir adam "Bir fotoğraf çekebilir miyim?" diye soruyor.

"Bir saniye. Kocamı ve kardeşimi çağırayım. Bebeğim? Ry?" Becca sesleniyor ve Jaycent koşarak merdivenlerden bize doğru geliyor, ardından Ryder geliyor. Ryder bebeğimizi kucağına alıp kameraya gururla gülümserken dördümüz de yan yana duruyoruz. Bu bana galerideki ofisimde duran fotoğrafı hatırlattı. Altı ay önce açtığım gün çekilmişti.

"Peynir de," diyor.

Ryder boştaki kolunu omuzlarıma doluyor ve saçlarımı öpmeden önce beni kendi tarafına çekiyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Güneşin yansımasıyla kalp şeklindeki elmas alyansıma bakarak gülümsüyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum. Aşkın hep bencilce olduğunu düşünürdüm ama Ryder bana gerçek aşkın özverili olduğunu öğretti. Aşk hikayemiz konusunda da haklıydı; Romeo ve Juliet'ten daha iyi çünkü biz birbirimiz için yaşamayı seçtik.

SON

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle Kelly Tucker'a teşekkür etmek istiyorum. Tanıdığım en düzenli insan. Onu çıldırtıyorum ama o bunu seviyor ve ben de onu seviyorum. O bir kızın sahip olabileceği en iyi asistan ve onsuz çıldırırdım.

Harika editörüm Jenny Sims'e teşekkür etmek istiyorum. Dört yıldır onunla çalışıyorum ve o harika biri!

Kapak tasarımcım, Dark Water Covers'tan Tracie Douglas'a. Bana muhteşem bir kapak daha yaptığınız için teşekkür ederim!

Sevgili betalarım Genice Cassidy, Stephanie Anderson-Cochran, Gemma Garcia, Jessica Lewis, Leslie Sims, Amy Cortez Rangel, Jackie Ashmead, Kayla Bartolet ve Kelly Tucker'a teşekkür etmek istiyorum. Zaman ayırıp kitabımı okuduğunuz ve önerileriniz için çok teşekkür ederim. Kitabımı okumak için zaman ayırdığınız ve bana geri bildirimde bulunduğunuz için çok teşekkür ederim.

The Sinful Side'a pezevenklik yaptığı için teşekkür etmek istiyorum ve bu sürtükleri seviyorum! Bu sevimli hanımlar grubu pezevenklikte ve beni güldürmede harikalar. Dünyanın öbür ucunda yaşayan biriyle bu kadar yakın olabilmeniz inanılmaz. Bu kızlar benim kız kardeşlerim ve onları çok seviyorum.

Kitaplarımı duyuran ve yazar sayfamı paylaşan tüm aileme; böyle destekleyici bir aileye sahip olduğum için çok şanslıyım. Hepsini çok seviyorum.

Ve son olarak, okuyucularım. Şans verdiğiniz ve kitaplarımı okumak istediğiniz için teşekkür ederim. Umarım hepiniz onları benim kadar seversiniz.

Hayran grubu: The Sinful Side-

<https://www.facebook.com/profile.php?id=1758315264433517>

Bülten- <https://app.mailerlite.com/webforms/landing/j8o6o8>

Goodreads-

[https://www.goodreads.com/author/show/7086716.Shantel_Tessier?
from_search=true](https://www.goodreads.com/author/show/7086716.Shantel_Tessier?from_search=true)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

